

ဝတ္ထုနှင့်သံတေး

မယ်ခိုင်

ဖွဲ့ဝင်

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသံ

BURMESE
CLASSIC
COM

မင်းသား

BURMESE
CLASSIC
COM

မင်းသား

အနီရောင်ထို့၏
အရှင်ထင်ရှားသောအစား
ဆူးမွှားထဲမင်းထဝယ်
ဝင်လာခဲ့တဲ့....ဇိုက
နွယ်ပင်ထို့၏
အရှင်ထင်....ထင်အစား
မမြဲမြဲမြဲထဲမှတော်တော်
ထန်းခေါင်းလဲလန်းထဲ
ကုမ္ပဏီအော်လီဂျပ်စ်အစား
မင်းက....
နေကြပွင့်လေးဖြစ်စေထော့လား....ခွန်ထု။

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

လမ်းလျှောက်သံခပ်ပြင်းပြင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် တဒုန်း
ဒုန်းဖိနင်းနေသံကို သူမ ကြားနေမိပါသည်။ ကြမ်းပြင်ကို ဖနောင့်
နင့်ပေါက်ကာ ဒီလိုခြေသံပြင်းပြင်းပေးနေတယ်ဆိုလျှင် ထိုခြေ
လမ်းများ၏ပိုင်ရှင်ကို သူမ ရိပ်စားမိနေပါပြီ။ ဒါ သမုဆွေပဲပေါ့။

သမုဆွေက စိတ်ထဲအလိုမကျလျှင် ဒီလိုပဲလမ်းလျှောက်
နေကျဆိုတာ နှပ်ချေးတွဲလျောင်းအရွယ်ကတည်းက တွဲခဲ့ကြသော
သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေမို့ သူမအလွတ်ရနေပါပြီ။ သူမ စိတ်
ပျက်သွားမိသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မကြာခင် သူမက နားကွဲ
လှမတတ် ခပ်ပြင်းပြင်းဒဿနအချို့ကို အိပ်ပျော်သည်အထိ
နားဆင်ရတော့မှမို့ သူမကြိုတင်ပြီး စိတ်ပျက်နေမိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဆွဲယူကာ ဘာအကြောင်းအရာမှန်းမသိသောစာသားများကို အသည်းအသန် စိတ်ဝင်စားနေပုံဖြင့် ဖတ်နေလိုက်ပါသည်။ ဟော! ထိုခြေသံများက သူမအနီးတွင် ရပ်တန့်သွားခဲ့ပါပြီ။ သူမထင်တာ မလွဲဘူးဆိုလျှင်ဖြင့် ထိုခြေထောက်များ၏အရှင်သခင် သမုဆွေက သူမကို တရားခံဖမ်းသလို မယုံသင်္ကာနှင့်စိုက်ကြည့်နေလိမ့်မပေါ့။

မှန်ပါသည်။ သမုဆွေက စာအုပ်ကိုအသည်းအသန်ဖတ်နေသောသူမကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ စိုက်ကြည့်ရုံတင်မကဘဲ သူမ၏လက်ထဲမှစာအုပ်ကိုပါ အသာလေးဆွဲယူကာ ပိတ်လိုက်ပြီး ကျောနောက်၌ ဝှက်ထားလိုက်ပါ၏။

“နင် ဘာစာအုပ်ဖတ်နေတာလဲ နန်းစဉ်ဆက်”

ထိုမေးခွန်း၏အဆုံးမှာတော့ အကြည့်နှစ်ခုက လမ်းခုလတ်၌ အရှိန်ပြင်းစွာ တိုက်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကိုလာမရစ်နဲ့ သမုဆွေ၊ ငါ့ဘာသာ အေးဆေးနေချင်တယ်”

“ငါမေးတာ ဖြေပါ”

“ကလောင်တွေကို ငါအလွတ်မရတာ နင်လည်းသိနေတာပဲ”

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ စာကြောင်းတော့ သိမှာပေါ့။ သုတစာပေလား၊ ရသစာပေလား”

ဒီမေးခွန်းကိုတော့ နန်းစဉ်ဆက်ဆိုသောမိန်းကလေးက ရှောင်လွှဲရန်မတတ်နိုင်တော့ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပါးစပ်မှခလုတ်တိုက်ရာ ပြောရပါတော့၏။

“သုတရသ”

ထိုသို့ဖြေလိုက်လျှင် သူမ၏အဖြေက ပြေးမလွတ်တော့မှန်း သူမသိပါသည်။ သို့သော် သမုဆွေ၏ကျောနောက်မှ စာအုပ်က ပုန်းနေရာမှပေါ်လာချိန်မှာတော့ နန်းစဉ်ဆက်မှာ သူမ၏လူမိသလို မျက်နှာကြီး ဘယ်လိုသွားထားရမှန်းမသိဖြစ်သွားရပါသည်။ မှန်ပါ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ ပရိတ်တော်နှင့်ဂါထာတော်များစာအုပ်ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုစာအုပ်အဝါရောင်လေးကြောင့် နန်းစဉ်ဆက်မှာ သမုဆွေ၏မျက်နှာကို မကြည့်ဝံ့တော့ပါချေ။ သူမထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် သမုဆွေက သူမကို အထင်အမြင်သေးသောအကြည့်မျိုးနှင့် ရှုတ်ချနေလိမ့်မည်လေ။

“ပြီးရင်လည် ကြည့်ကျက်ပြီးပါ ဒေါ်နန်းစဉ်ဆက်ရယ်၊ ကိုယ်စီးတဲ့မြင်း အထီးလားအမလားဆိုတာ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပါဦး။”

အဝေးကမြင်လိုက်တာနဲ့ကို ဒါ တရားစာအုပ်မှန်းအသိသာကြီး”

“မကြားပါနဲ့၊ နင် ဉာဏ်ကောင်းမှန်း တစ်လောကလုံး သိပါတယ်”

“တစ်လောကလုံးက သိတယ်၊ နင်မသိလို့ခက်နေတာ။ ပဲပေးစရာရှားလို့ နိုင်တူးကိုမှ သွားပေးရသလား။ ဟိုက တစ်လုံး ချိုင့်၊ ဘာအဆင့်မှရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှတ်နေသလဲ၊ ဟိုက ဆွဲစားပစ်လိုက်မယ်။ အလကားရရင် အဆိပ်ကိုတောင် ချမ်းသာပေးမယ့်ကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ငါက ဘာပဲပေးလို့လဲ၊ စကားကိုကြည့်ပြောနော်”

“ငါ့ကိုများ ငန့်အများ မှတ်နေသလား။ ဟိုကစာလိုက် ပေးတာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လက်ခံလာပါတယ်ဆိုတဲ့သတင်းက သတင်းစာထဲမှာသာ မပါတာ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့နေပြီ”

“ပလုတ်တုတ်... တကယ်”

“တကယ်မဟုတ်လို့ ငါက လုပ်ကြံပြီး ပြောရမှာလား။ နိုင်တူးဆိုတဲ့ကောင်နာမည်ကို ပါးစပ်ထဲထည့်ရမှာ သနလွန်းလို့။ ဒီလောက်တောင် ပိုးထနေရင်လည်း ငါ့ကိုပြောပါ နန်းစဉ်ဆက် ရယ်။ ခွေးကို အမြီးဖြတ်ပေးပါ့မယ်”

“တော်တော့ သမုဆွေ၊ သည်းခံနေတာ အကောင်းမှတ်

မနေနဲ့။ ငါ့ကို အဲဒီလိုချိုးချိုးနှိမ်နှိမ်ပြောပိုင်ခွင့်မျိုး နင့်မှာမရှိဘူး”

“ဘာပြောတယ်!”

“နင့်နှုတ်က ကြမ်းတမ်းရှိုင်းစိုင်းလွန်းတယ်။ အဲဒီလေ သံမျိုးကို ငါ့နားနှစ်ဖက်က လက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဘာ! ငါ့ရဲ့မှန်ကန်တဲ့စကားကျတော့ နင့်နားက မကြား နိုင်ဘူးဟုတ်လား။ ဟားဟား... ပျက်စရာတယ်၊ ချစ်ပါတယ် ကြိုက် ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဓိကလီအောက်သိုးသိုး အထူးအယောင်ပြောတာ တွေတော့ နင့်နားက နားဝင်သိပ်ချို့နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို နင်သိရင်ပြီးတာပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သမုဆွေရဲ့ဒေါသ မာန်မာန မခံချင် စိတ်တွေ နီးနှောပျော်ဝင်နေသည့်အကြည့်စူးစူးကို နန်းစဉ်ဆက် က လက်ခံရရှိသွားပါသည်။ မိမိက မခံချင်၍ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ပေမယ့် ထိုအကြည့်များကိုတော့ ထိတ်လန့်နေမိသည်မှာ အမှန်ပါ။

“သိတယ်၊ နင့်စိတ်ထဲကို အဲဒီပိုးတွေဝင်နေမှန်း ငါသိ တယ်။ မရဘူး နန်းစဉ်ဆက်၊ နင့်ရှေ့မှာ ငါရှိနေသရွေ့ နင် အဲဒီ နိုင်တူးနဲ့ မဖြစ်စေရဘူး”

“နင်က ဘာလဲ၊ နင်က အရာရာတိုင်းကိုဖန်ဆင်းနိုင်တဲ့ ဖန်ဆင်းရှင်လား။ ပြီးတော့ ငါ့မိဘလား။ မရဘူး သမုဆွေ၊ ဒီ

၀၀ နိဗ္ဗာန် မင်္ဂလာ

တစ်ကြိမ်မှာတော့ နင့်ကိုယ်နင် ယုံကြည်မှုတွေ လွန်ကဲသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ဖန်ဆင်းရှင်လည်းမဟုတ်ဘူး။ နင့် မိဘလည်းမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နင်နဲ့လည်း သွေးမတော်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း။ အဲဒီပတ်သက်မှုက ငါ့မှာပြောဆို ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“နင့်ကို ငါစိတ်ပျက်တဲ့အထဲမှာ အဲဒါက ထိပ်ဆုံးကပါ တယ် သမုဆွေ။ နင်က အဲဒီဝေါဟာရအောက်မှာ အကန့်အသတ် မဲ့ ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်ချင်တယ်။ ပြီးတော့ အရွယ်နဲ့မမျှတဲ့လေးဆယ် ကျော်ဒဿနတွေကို နားညည်းအောင်ပြောတယ်။ ငါတို့အသက် က အခုမှ နှစ်ဆယ့်နှစ်။ ဒါကို နင်တွေးထားပါ။ အရာရာက လေးနက်တိုင်း မကောင်းဘူး သမုဆွေ။ ဒီအရွယ်မှာ ရည်းစား ထားမယ်၊ ရည်းစားနဲ့ချိန်းတွေ့မယ်၊ ဒါက ဆန်းလား။ နင်သိပ် အိုဗာမလုပ်နဲ့”

“သာမန်ဆိုရင် ငါလည်းမပြောဘူး နန်းစဉ်ဆက်။ လွှတ် ထားလိုက်တယ်။ ခုဟာက”

“တော်စမ်းပါ သမုရယ်၊ အခုဟာက အခုဟာက ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ နင် ငါ့ကိုချည်နှောင်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာ ပြီလဲ။ အခုဟာကဆိုပြီး မဟုတ်တာတွေရော ဟုတ်တာတွေပါ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗိုလ်ဝင်း နိဗ္ဗာန် ၀၀

ပေါင်းပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ် ဘာပြစ်ချက်တွေ ထပ်တင်ဦးမလို့ လဲ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ငါက ဒီတစ်သက် ရည်းစားရော ရနိုင်ပါ ဦးမလား။ ငါ့မိဘတောင် ငါ့ကို နင့်လောက်မချုပ်ချယ်ဘူး”

“နင် အဲဒီလောက်ထိပဲ နိုင်တူးကိုကြိုက်ချင်နေသလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မကြိုက်ရဘူး၊ နင် နိုင်တူးကိုကြိုက်လို့မရဘူး”

“မကြိုက်ရဘူးဟုတ်လား၊ ဟားဟား... ဘာလဲ၊ နင် က နိုင်တူးကို ကြိုက်နေလို့လား”

“ကြိုက်သလိုပြော... အဓိကကတော့ နင် နိုင်တူးကို မကြိုက်ရင် ပြီးတာပဲ။ အလကား အလေ့နတောကောင်”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်ကထိ နင့်ကို ငါခင်မင်စိတ် ဝင်နေသေးတယ် သမုဆွေ။ လူတွေဟာ ဘယ်အချိန်မှာ စိတ် အပျက်ဆုံးလဲသိလား။ မသိရင် ငါပြောပြမယ်၊ ကိုယ့်ကိုလွှမ်းမိုး ချုပ်ချယ်လာတဲ့အချိန်ပဲ”

“ဘာလဲ... နင် ငါ့ကိုစိတ်ပျက်နေတယ်ဆိုတဲ့သဘော လား”

“အကောင်လုံးထွက်ပြတာကို အရိပ်ပဲမြင်နေရသလို မပြောနဲ့ သမုဆွေ။ အဲဒါက နင့်စတိုင်လ်မဟုတ်ဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၀၂ နှစ် နတ်စိန်

“ရတယ်၊ နှင် ငါ့ကိုစိတ်ပျက်ရင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့သတ်မှတ်ချက်က ငါ့အတွက်
ဘာတော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာမဟုတ်လို့ဘဲ။ ရတယ်... နှင် နှင်
တူးကိုမကြိုက်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုမုန်းလည်း ငါ့ကျေနပ်တယ်”

ထိုအချိန်မှာတော့ နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံး
တစ်ခုက မင်းမူသွားရပါတော့သည်။ ထိုအပြုံးက မိုက်ရှူးရဲဆန်
တော့မည့်အပြုံးမျိုးရယ်ပါ။ သို့သော် ထိုအပြုံးနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင်
သမုဆွေ၏တောင်းပန်ခယနေတဲ့မျက်ဝန်းများကိုလည်း အထင်း
သားတွေ့မြင်နေရပါ၏။ တိုက်ပွဲက ထိုအချိန်က စတင်ခဲ့တာပါ
လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကန်း (၂)

“နန်းစဉ်ဆက်”

ထိုအသံကိုကြားရုံမျှဖြင့် ထိုအသံရှင်ကို သူမသိနေပါ
သည်။ လှည့်ကြည့်ရာမလိုလောက်အောင် လက်တန်းပြောရ
လျှင် သေချာပေါက် နှင်တူးပဲပေါ့။

နှင်တူး၏ ထိုခွဲခွဲပျစ်ပျစ်ခေါ်သံကို ရင်ထဲက မနှစ်သက်
လှသော်လည်း အိုဗာဖြစ်လွန်းနေသည့် သမုဆွေ၏ မျက်လုံး
အကြည့်များကို ပြန်လည်၍မြင်မှတ်သွားချိန်မှာတော့ အလိုလိုနေ
ရင်း မျက်နှာပေါ်တွင် ချိုသာသောအပြုံးရိပ်က စွန်းထင်းသွားရ
ပါသည်။ ထိုအပြုံးရိပ်နှင့်အတူ ပြေးလိုက်လာသောခြေလှမ်းများ
မိလာစေရန်အတွက် မိမိ၏ခြေလှမ်းများကို တုန့်ခနဲရပ်ပစ်လိုက်
ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တစ်ယောက်တည်းလား”

မိန်းမတို့မှာယာယားစွာထဲမှ တစ်ခုဖြစ်သောမျက်လုံးလေး
ဖြင့်သာ ဟုတ်တယ်ဟု သဘောဆောင်သောအကြည့်ဖြင့် တုန့်
ပြန်လိုက်သည်။

“မောနေပုံရတယ်နော်”

“အင်း... လှစ်ခနဲမြင်လိုက်လို့ ပြေးလိုက်လာတာ။ ဟို
ကောင်တွေကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး”

ဟု ဂျစ်ပစ်ပုံစံများနှင့်သုငယ်ချင်းတွေကို ရည်ရွယ်ပြီး
ပြောလျှင် သူမ လှစ်ခနဲပြီးမိသွားပါသည်။

“အရမ်းလှတာပဲ၊ နန်းစဉ်ဆက်က အဲဒီလိုလေး ပြီး
လိုက်ရင် ဒီရင်ထဲကို ညှိမ့်ခနဲဖြစ်အောင် အေးသွားတယ်”

ရင်ဘတ်ကလေးကိုပုတ်ပြပြီး ပြောလာလျှင် နန်းစဉ်
ဆက်ရင်ထဲ ရှုတ်ချချင်သွားပါသည်။ ပုံစံက ခပ်တုံးတုံးနဲ့ ကိုယ်
အနံ့က ချွေးနံ့တွေ နံဟောင်နေပြီး ပြောလာတဲ့စကားက ခေတ်
နောက်ကျကျန်နေပေမယ့် အကြည့်တွေကတော့ အချစ်တွေ မွန်
ထူနေသော အီလည်လည်မျက်လုံးကြီးမို့ ဒါက ရာစုဟောင်းမှာ
ကျန်ခဲ့ပြီ နိုင်တူးရေလို့ပြောလို့ချင်ပါသော်လည်း သူမကိုဆိုလျှင်
အဖြစ်သည်းလွန်းသည့် သမုဆွေကို မုန်းလွန်းတာကြောင့်...

“ကျေးဇူးပဲ၊ နန်းကိုဒီလိုပြောတဲ့စကားတွေထဲမှာ နိုင်တူး
ရဲ့အသံက အချို့သာဆုံးလို့ထင်တာပဲ”

“ကိုယ်က တခြားလူတွေကို ပါးစပ်နဲ့အာရုံခံပြီး ပြောတာ
မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားထဲကပြောတာ”

“နှလုံးသားထဲကလာတဲ့စကားက ဒီလို လမ်းမအလယ်
ကြီးမှာ ထုတ်ပြတာတွေ သိပ်ပြီးမသနားဘူးလို့မထင်ဘူးလား”

သူမက အဲဒီလိုပြောလိုက်တော့ ဝင်ချင်နေသောရေက
တရဟောစီးကျလာပါတော့သည်။

“ခွင့်မပြုမှာစိုးလို့ပါ။ ကိုယ်က တစ်နေရာရာမှာထိုင်ပြီး
အေးအေးဆေးဆေးပြောဆိုချင်တာပါ”

“အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ ပိုကူနေရတာပေါ့။ ခုတော့ နိုင်တူး
က နန်းကို စာလိုက်ပေးတဲ့ကိစ္စက တစ်ရပ်ကွက်လုံးနဲ့နေပြီ”

“ဟုတ်လား... ဆောရီး”

“သမုဆွေက ချွန်တုန်းလုပ်လိုက်လို့ နန်းတို့တစ်အိမ်
လုံးကို အဲဒီမီးက ယုံနေပြီ”

“သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း သမုဆွေက ဘာကြောင့် အဲ
လိုလုပ်ရတာလဲ”

“အဲဒါ သမုရဲ့ဉာဉ်လေ၊ သူက နန်းကို နည်းနည်းတို

ချင်တယ်”

“ရည်းစားရှာပေးလိုက်မှထင်တယ်၊ အဲဒီလိုဂျစ်တိုက်တဲ့ လူမျိုးက ရည်းစားရမှ ကျေနပ်သွားတတ်တာ”

“ကဲ! နန်း၊ ရှေ့ဆက်သွားရမှာလား၊ နေရာမှာ ရပ်နေရ မှာလား”

ဟုဆိုတော့ နိုင်တူးက နန်းစဉ်ဆက်၏မျက်နှာလှလှကို အားမနာလျှာမကျိုး ရီဝေစွာကြည့်ပြီးမှ...

“ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတာက မီးတောက်ဆိုရင်လည်း နန်း စဉ်ဆက်ရဲ့ရှေ့မှာ မီးပုံလေးဖြစ်ချင်တယ်။ ရေခဲမြစ်ကြီးဖြစ်နေရင် လည်း နန်းစဉ်ဆက်အမောပြေစေဖို့ ရေခဲရေလေးတစ်ခွက် ဖြစ် နေချင်တယ်”

“အံ့မယ်! အလာကြီးပါလား”

“ဒီထက်လာတဲ့ စကားလုံးတွေကို နန်းစဉ်ဆက် နား သောတ မဆင်ချင်ဘူးလား”

ပိုပြီးရဲတင်းလာသည့် နိုင်တူး၏အရိပ်အခြည်ကို သူမက အကဲခတ်နေမိပါသည်။

“အကယ်၍ နန်းစဉ်ဆက် ပျင်းနေရင် ညနေဘက် ပန်း ခြံကုန်းကို လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပါလား။ ကိုယ်က နန်းစဉ်ဆက်

အနားမှာ လူရွှင်တော်လိုက်လုပ်ချင်လို့ပါ”

သူမ ခနဲပြီးလေးတစ်ခုကို မသိမသာပြုံးမိသွားခဲ့ပါ၏။ လူကသာ လမ်းဘေးမှာ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစားနေပေမယ့် စကားလုံးကတော့ အလာကြီးမို့ သူမ အဲဒီလိုပြီးလိုက်မိတာ မလွန် ဘူးထင်ပါရဲ့။

တကယ်တမ်းဆိုလျှင် အမေက လမ်းဘေးမှာ အရွက် စိမ်းရောင်းပြီး အဖေကလည်း ဆိုက်ကားသမားအပြင် အရက် သမားဆိုတဲ့ရာထူးပါ ထပ်ဆောင်းထားသော နိုင်တူး၏မိသားစု အခြေအနေနှင့် သူမလို ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချော၊ မြို့၏ကျက်သရေ ဆောင် မိန်းမလှကို မျှော်မှန်းနေသည်ဆိုကတည်းက ရှုတ်ချချင် စရာကောင်းလှပါပြီ။

သူမနှင့်နိုင်တူး၏အဆင့်အတန်းက ပိုးနှင့်မြေလို ကွာခြား နေတယ်ဆိုတာ ဒီနိုင်တူးဆိုတဲ့တဏှာရှုးက မသိတာလား။ ဂရု မစိုက်တာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။ အရှက်မရှိတာ လား။ နိုင်တူးက သူမကို အဲဒီလိုဦးနှောက်မရှိ ပိုးပန်းနေတာက နိမ့်ကျသူမို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းလို့ဟု သူမက ကရုဏာ နှင့် နားလည်လို့ရနိုင်ပေမယ့် သူမနှင့် အူဝဲဆိုကတည်းက ပေါင်း သင်းခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက် သမုဆွေရဲ့အထင်

လွဲမှ၊ သူမအပေါ်အထင်သေးမှုကိုတော့ သူမ ရင်နာရပါသည်။

သူမအကြောင်းကို အဲဒီလောက်ထိပဲ သမုက မသိဘူးလား။ သူမကလည်း ကြိုက်စရာရှားလို့ ဆယ်တန်းတောင် သုံးကြိမ်ဖြေပြီး မအောင်တဲ့ အဲဒီလိုအဆင့်မျိုးနှင့်နိုင်တူးကို ကြိုက်စရာလား။ သူမက နိုင်တူးလိုကောင်မျိုးကို ကြိုက်ရလောက်တဲ့ အထိ နိဗ္ဗာန်ကျနေတယ်လို့များ သမုဆွေရဲ့မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေရောလား။

ရတယ် သမုဆွေ၊ နင်ကတောင် ငါ့ကိုအားမနာပါးမနာနဲ့ နိုင်တူးလိုလူမျိုးနဲ့ စွပ်စွဲမှတော့ ငါက နိုင်တူးကို မတွဲရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ နင် ဆွေဆွေခန့်အောင် ရင်နာလိုက်ဦးပေါ့။ ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာလိုက်ဦးပေါ့။ နှုတ်ခမ်းတွေ ပြာနန်းနေတဲ့ အထိ အကဲပိုလိုက်ဦးပေါ့။ ငါ့ရဲ့ဦးတည်ချက်က ငါ့ကိုအထင်သေးတဲ့နင့်ကို နာကျင်စေရုံပါ။

ဒီကိစ္စကို ရှေ့ဆက်တိုးရင် နစ်နာသူဟာ ငါဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် ငါ့အကြောင်းမသိဘူးလား သမု။ ငါဆိုတဲ့ နန်းစဉ်ဆက်က အရွဲ့တိုက်တဲ့နေရာမှာ ဆရာတစ်ဆူဆိုတာလေ။ နင်မှားတာပဲ သမု။ ဘယ်ကကြားလာမှန်းမသိတဲ့ သွားပုပ်လေ လွင့်ပြောစကားတွေနဲ့ ငါ့သိက္ခာကိုထိပါးပြီး ပြောလာကတည်းက

နင်မှားတာပဲ သမု။ ငါ့အနားမှာ ငါ့ကိုတိလူးတစ်ကောင်လို စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့စည်းတွေက သိပ်ကိုတင်းကျပ်လွန်းတယ်။ ကျပ်လွန်းတင်းလွန်းရင်လည်း ရုန်းတတ်ကြတာ လူတွေရဲ့သဘာဝပဲလေ။ ဒါကို နင်မေ့သွားပြီလား။

“နန်းစဉ်ဆက်၊ ကိုယ်ပြောတာ ကြားရဲ့လား”

တခင်မျှ ငိုငိုသွားတဲ့သူမကို နိုင်တူးက သတိပေးလာတော့မှ သူမက ပစ္စုပ္ပန်ကိုသတိရသွားကာ...

“အိုကေလေ၊ နန်းအတွက် အချိန်က အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်တော့ ရောက်လာမှာပါ”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှပိတ်ရပ်ထားတဲ့နိုင်တူးကို ကျော်ဖြတ်မည်ပြုစဉ် နိုင်တူးက ကျီစယ်ပုံနှင့် ရှေ့ကိုပို၍ပိတ်ကာ ရပ်လိုက်ပြီးမှ...

“မလာမချင်း ကိုယ်စောင့်နေမယ်”

ဟုပြောလာသော နိုင်တူးရဲ့ပန်းစမှ လက်တစ်ဖက်က လာရောက်ဆွဲကိုင်ခဲ့ပါပြီ။

“စောင့်ချင်ဦးကွာ... ခွပ်!”

“ဟင်! သမု”

သူမမှာ အံ့သြလွန်း၍ ဘာမှကိုဆက်မပြောနိုင်ပါတော့
ချေ။ သူမ၏သူငယ်ချင်းအရင်းကြီး သမုဆွေကတော့ နိုင်တူး၏
ပါးပြင်ပေါ်သို့ လက်သီးများ အဆက်မပြတ်ပင် မမောတမ်းကျွေး
နေမိပါသည်။

“ခွပ်! ခွပ်! ခွပ်!...”

“မင်းလိုကောင်က ဒီလိုစကားမျိုးပြောထွက်ဦးမလား”

“ခွပ်! ခွပ်!...”

နိုင်တူးလိုတောလေကြမ်းပိုးတစ်ကောင်က သမုဆွေလို
ရန်ဖြစ်စမရှိတဲ့လူတစ်ယောက်၏ လက်သီးများကို မရှောင်လွှဲနိုင်
ခဲ့တူးဆိုတော့ ခိုင်လုံသောအကြောင်းပြချက်က ရှိနေပေလိမ့်မည်။
ခွန်အားခြင်းမမျှ၍ ငုံ့ခံလိုက်တာလား။ အပိုက်မိသွားတာလားဆို
တာ သေသေချာချာ မသိနိုင်ပေမယ့် သမုဆွေကတော့ အားမနာ
တမ်းပင် နိုင်တူးကိုယ်ပေါ်တွင်ခွထိုင်ကာ အဆက်မပြတ်ထိုးကြိတ်
နေခဲ့ပါသည်။

သူမက မှင်သက်မိနေရာမှ သတိတစ်ခုဝင်လာခဲ့ပါသည်။
ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် မလွယ်ပေ။ သမုဆွေရဲ့ဒေါသကို သူမကောင်း
ကောင်းသိပါသည်။ သမုဆွေက ဒေါသဖြစ်လျှင် ကျားနာတစ်
ကောင်နှင့်တူနေပါ၏။ ယခု သမုဆွေ၏ပုံက ကျားဆိုးတစ်ကောင်

နှင့်တူနေပါသည်။ သူမသာ ဝင်မတားလိုက်လျှင် နိုင်တူးမှာ မရှု
မလှဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။ နိုင်တူးသာ တစ်ခုခုဖြစ်လိုကတော့ သမု
ဆွေရဲ့ရာဇဝင်က သူမကြောင့် အမည်းစက်ထင်သွားနိုင်သည်မို့
သူမက မှင်တက်နေရာမှ နိုင်တူးကိုယ်ပေါ်တက်ခွကာ ထိုးကြိတ်
နေသူသမုဆွေကို ဆွဲလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဒေါသတွေသာ
လွှမ်းမိုးခံနေရတဲ့သမုဆွေကတော့ သူမကိုပါတွန်းလွှတ်ကာ နိုင်
တူးကို အဆက်မပြတ်ထိုးကြိတ်နေလိုက်ပါသည်။

သူမက လဲကျနေရာမှ နိုင်တူးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ
နိုင်တူး၏မျက်နှာပေါ်တွင် သွေးစက်တွေက မြင်ရက်နိုင်စရာမရှိ
တော့လောက်အောင်ကို ဆိုးဝါးစွာပေကျနေပြီ။ သူမက လဲနေရာ
မှ ကုန်းရုန်းထကာ သမုဆွေကို အားနှင့်ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါ
တော့သည်။ သမုဆွေက မြောင်းကြားထဲ လိမ့်ကျသွားခဲ့ပါသည်။
ပြီးတော့ သူမကို အကြည့်စိမ်းစိမ်းနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။
ဆောရီး... သမုရယ်၊ အဲဒီလောက်ထိကြီး တွန်းချပစ်ဖို့ မရည်
ရွယ်ပါဘူး။ ငါ့ကြောင့် နင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကို မလိုလားလို့ပါ။

“နင် ဘာမဟုတ်တဲ့ဒီလိုကောင်ကြောင့် ငါ့ကို ဒီလိုတုန့်
ပြန်တယ်။ ဟုတ်လား... နန်းစဉ်ဆက်”

သူမရဲ့အပြုအမူက သမုဆွေ အထင်လွဲလောက်သည်

မို့ သူမမှာ ပြောစရာစကားလုံးမရှိပါချေ။

“နင်နဲ့ငါ ခင်ခဲ့ကြတာ နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ပါပြီ နန်းစဉ် ဆက်ရယ်။ ဒီကောင်နိုင်တူးနဲ့ခင်သိတာ ငါးနှစ်မပြည့်သေးပါဘူး။ နင် အဲဒီလောက်ထိပဲ နာရသလား။ ဒီကောင့်လိုအဆင့်မျိုးနဲ့ နင်နဲ့ တန်လို့လား။ နင်ကြိုက်ချင်ရင် ဂုဏ်ရည်တူတဲ့ယောက်ျား သားတွေ နင့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အများကြီးပါ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်။ မတန်လိုက်တာ... ငါရင်နာတယ်”

“နင့်ကို ငါစိတ်ပျက်တယ် သမု။ နင်က ငါ့ကိုနားမလည် ဘူး။ ငါ့ကိုချုပ်ကိုင်ဖို့ကလွဲရင် နင်ဘာမှမသိဘူး။ အဲဒီလိုနှစ်နှစ် ကျော် ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ငါ့စိတ်ကို နင်မသိတာ ငါအံ့သြလို့ မဆုံးဘူး”

“အံ့သြပါ... အံ့သြပါ။ ရတယ်... စိတ်ပျက်လည်း ရတယ်။ ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေက လွဲချင်လွဲနေမယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင်ထဲ က စေတနာတွေကတော့ နင့်အပေါ်မလွဲဘူး နန်း။ နင့်ကို ငါ့ရင် ထဲမှာ စေတနာတွေအပြည့်ရှိတယ်။ ဒီလိုကောင်မျိုးကို နင်ဘာ မက်စရာရှိသလဲ”

“ဘယ်လိုကောင်မျိုးကိုရော မက်စရာကြီးပါလို့ နင့်ပါး စပ်က ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ”

“အဲဒါ ငါ့စိတ်ထဲ နင့်ကို နန်းထိုက်တဲ့ပန်းတစ်ပွင့်လို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့လို့ပဲဆိုတာ နင်နားမလည်ဘူးလား။ နင်နဲ့တန် တဲ့လူမျိုး ငါမတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“ဘာ! ငါနဲ့တန်တဲ့လူ”

“အဖေက အရက်သမား၊ အမေက ရပ်ကွက်ထဲက စ သုံးလုံး။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝလုံးနဲ့သုညမကွဲသေးတဲ့လူ။ ဒီလို လူမျိုးကို နင်မို့လို့ဟာ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားစစ်ထိုးနေကြချိန်တွင် လဲကျနေသောနိုင်တူးက ကုန်းရုန်း ပြီး ထလာကာ...

“မင်းကရော ဘာကောင်မို့လဲ သမုဆွေ”

ဟု ခပ်ရင့်ရင့်ပြောလာခဲ့ပါသည်။ သည်တွင် မြောင်းကြား ထဲတွင် လဲနေသောသမုဆွေက ထရပ်ကာ မိုက်ရှူးရဲပုံမျိုးနှင့် နိုင်တူးထံ တည့်တည့်လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“သမု... တော်တော့”

“မဆွဲနဲ့ နန်း၊ ဒီကောင့်ကို ငါမှတ်လောက်သားလောက် အောင် ဆုံးမမှဖြစ်မယ်”

“သည်းခံနိုင်စွမ်းအင် ကုန်သွားပြီ၊ မိန်းကလေးမို့

အကျောပေးထားတာကို မဏ္ဍာပ်တိုင်တက်ပြမနေနဲ့”

“ဘာ!”

“ငါလိုကောင်မျိုး ဟုတ်လား၊ ငါ့ကိုအဲဒီလိုပြောရအောင် မင်းတို့ဘဝကရော ဘယ်လောက်ထိ သားနားနေလို့လဲ”

“လွတ်စမ်းပါ၊ ဒီကောင်မိုက်ရိုင်းနေတယ်”

“ကြုံပြီးတော့ ပြောထားမယ်နော် နန်းစဉ်ဆက်။ မင်းလေးရဲ့လက်ထဲက အဲဒီကောင်မက ကွဲရိုင်းတစ်ကောင်လို လွတ်ထွက်လာရင် အဲဒီအချိန် ကိုယ့်ကိုအဆိုးမဆိုနဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မသိဘူး၊ မင်းကိုယ်မင်း ယောက်ျားများထင်နေသလား”

“ဟာ! ဒီကောင်”

သမုဆွေက အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသူလို ခံပြင်းသွားရကာ ဆွဲထားသောနန်းစဉ်ဆက်၏လက်ထဲမှ ရုန်းထိုးနေပါတော့သည်။

“နိုင်တူး၊ နင်သွားပါတော့”

“အိုကေ! မင်းလေးက အဲလိုပြောတော့ ကိုယ်လက်ရှောင်လိုက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်မ မင်းသိထားပါ။ နိုင်တူးဆိုတဲ့ကောင်က အသားနာအောင်ကိုက်ခံရရင် ပုရွက်ဆိတ်ကိုတောင် အလွတ်ပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေ့ကို မင်းမှတ်ထားလိုက်”

“တောက်! မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ၊ လာခဲ့စမ်းပါ။ ခွေးသူတောင်စားတွေ၊ မျိုးမစစ်ကောင် လာခဲ့စမ်းပါ”

ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်နေသော သမုဆွေကို နိုင်တူးက ပေစောင်းစောင်းစိုက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းမှသွေးစအချို့ကို လက်ဝါးနှင့်သုတ်ကာ ကျောခိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။

“တောက်! လူပါးဝလို့”

“တော်ပါပြီ သမုရယ်၊ ဒီလိုကောင်မျိုးနဲ့တူပြီး ရန်ဖြစ်တော့ နင်သိက္ခာကျပါတယ်။ လာပါ... ပြန်ရအောင်”

“ဪ... ဒါတော့ သိသေးတာပေါ့”

“သိသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ သိနေတာ။ နင်သာ ငါ့ကို မသိတာ။ ငါကတော့ အတတ်ကိုသိတယ်”

နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်သံယောဇဉ်က ဒီလိုကိစ္စလေးနဲ့ ပြတ်သားကြစရာမို့လား၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းနည်းစကားပြောစရာ မလိုလောက်အောင် ပြေလည်သွားကြပြန်ပါ၏။ သို့သော်...

နိမိတ်

အခန်း (၃)

“ဟင်! ဒါက ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ”

မျက်လုံးတွင် အညိုကွက်ကြီးနှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်တစ်ခုလုံး ဖူးရောင်နေသောနိုင်တူးကို ဆန်ဖွပ်နေသောမိခင်က အလိုမကျသောမျက်နှာပေးနှင့်မေးလျှင် နိုင်တူးက ဒေါသမပြေနိုင်သေးစွာပင် မိခင်ဘေးနား ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ခွေးကိုက်ခံခဲ့ရတာ”

“ခွေး!...”

ဆန်ပြာဟန်ပြင်နေသော လက်နှစ်ဖက်က ဆန်ကောက်ကို မ၊ရင်း လေထဲ၌ရပ်တန့်သွားပြီးမှ နိုင်တူးကိုသေသေချာချာကြည့်ကာ မျက်နှာကိုမဲ့ရွဲ့လိုက်ပြီးလျှင်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မင်းရဲ့မျက်နှာက နေရာမှားပြီး ခြေသလုံးရောက်သွားလို့လား။ တကတည်း... မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ဖအေက မူးပြီး လမ်းတကာလိုက်အရှက်ခွဲ၊ သားလေးတစ်ယောက်ရှိလို့ အားကိုးရမယ်မထင်နဲ့၊ ရန်ပွဲနဲ့ရဲစခန်းနဲ့ ရပ်ကွက်ရုံးနဲ့၊ ဟွန်း! မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ရပ်ကွက်ရုံးကိုသွားရတာ ချောင်းပေါက်နေပြီ။ တစ်ဖက်လူက ကျိုးပဲ့ပြီး မလျော်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ။ ငွေတော့မရှိဘဲ ထောင်ထဲပို့ဖို့ပဲရှိတယ်။ မင်းအဖေရှာတဲ့ပိုက်ဆံက သူ့အရည်နဲ့ သူတောင် မလောက်ဘူး။ ငါ့ရဲ့ဈေးဖိုးနဲ့ ဒီဗိုက်သုံးလုံးဖြည့်နေရတာ ငါ့ရုပ်ကိုကြည့်ပါလား။ လူရုပ်တောင်မပေါက်တော့ဘူး”

“ဟာ! အမေကလည်းဗျာ၊ ဒဏ်ရာက နာတာတစ်မျိုး”

“အဲဒီဒဏ်ရာရအောင် ငါလုပ်ခိုင်းသလား”

“ဘယ်သူကရော ဒီလိုဒဏ်ရာရချင်ပါ့မလဲ”

“ငါ့များ ပြန်ခံပြောနေ၊ ဟွန်း! တစ်နာပေါ် နှစ်နာဆင့်သွားမယ်။ လုပ်ထည့်လိုက်ရ။ မင်းရဲ့ဒဏ်ရာက သေလောက်လို့လား။ သေသွားလည်း အေးတာပဲ။ တစ်ပေါက်လျော့သွားတာပေါ့။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်နေပြီ၊ အလုပ်က မလုပ်ဘူး။ မအေဆီမှာ လက်ဖြန့်တောင်းတုန်း။ အရှက်လည်းမရှိဘူး။ လက်ကြောမတင်းတာကတော့ မင်းအဖေနဲ့တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ မိန်းမထဘီနား

ခိုစားချင်တဲ့အမျိုးတစ်ခြမ်းယုတ်လေးတွေ”

“အမေကလည်းဗျာ၊ လူကိုတွေ့လိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ”

“ဒါချည်းအပြောမခံချင်ရင် အပြောမခံရအောင် နေပေါမိချောင်းမင်းသားရဲ့။ သွားသွား... ဒီရုပ်ကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ ရောဂါတိုးလွန်းလို့”

“ဗိုက်ဆာတယ်၊ ဘာဟင်းချက်ထားလဲ”

“ငါးပိရည်တို့စရာနဲ့ ဘဲဥကြော်ထားတယ်”

“လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ငါးပိရည်နဲ့ နံနေပြီ။ လူလည်း မကြာခင် ဘဲဥရုပ်ပေါက်တော့မယ်”

“မစားချင်ရင် အငတ်ခံလိုက်ဟေ့၊ ဘုရင်လိုလို ပုဏ္ဏားလိုလိုတော့ ချေးကျွတ် အီးပွတ် လာမများနဲ့”

“မသေရုံတစ်မယ် စားရမှာပဲ”

ဟု ညည်းညည်းညူညူပြောကာ နာကျင်နေသောမျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုအုပ်ပြီး ယိုင်နဲ့ကာ ယီးလေးခိုနေသော မခိုင်တခိုင် အိမ်စုတ်လေးပေါ် တက်လိုက်ပါသည်။ ထိုအိမ်စုတ်ကလေးပေါ်မှ အဝါရောင်ညိုညစ်ညစ်အုပ်ဆောင်းဖုံးလေးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

ညီညာချောမွေ့မှုရှိတဲ့ အကျည်းတန်သော ပေညစ်ညစ် စားပွဲပုလေးပေါ်တွင် ဟင်းသုံးခွက်က မလှပစွာ ကြိုဆိုနေခဲ့ပါ၏။

ဘဲဥကြော်၊ အရောင်အဆင်းမရှိတဲ့ငါးပိရည်ကျ၊ ပြီးတော့ ကန်စွန်း
ရွက်ချဉ်ဖတ်နှင့် ခရမ်းသီးပြုတ်။ နိုင်တူးက စိတ်မပါစွာပင် ကြွေ
ကွာနေပြီဖြစ်တဲ့ ကြွေပန်းကန်ပြားကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ သို့
သော် သမုဆွေ၏လက်ချက်ကြောင့် လဲကျသွားချိန်တွင် လက်
က မြေကြီးပေါ်အရှိန်နှင့်ထောက်လိုက်မိ၍ ယခုဆို လက်ကောက်
ဝတ်မှာ ထုံခနဲနာကျင်သွားသောကြောင့် ထိုကြွေပန်းကန်ပြားမှာ
ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခလုံခနဲ ခလွမ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားရပါသည်။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မစားချင်ရင် မစားနဲ့နော်။
အဲဒီကြွေပန်းကန်ပြားမပြောနဲ့၊ လက်ဖက်စားဖွန်းတစ်ချောင်းကို
တောင် မင်းဝယ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး”

ထုံးစံအတိုင်း မိခင်၏မာန်မဲသံကို ကြားရပေမယ့် လျစ်
လျူရှုကာ အိုးထဲမှထမင်းကို ပန်းကန်ပြားထဲခုထည့်လိုက်သည်။
ရေခဲလုံထဲလက်ကို ဖြစ်သလိုနှိုက်ဆေးကာ တစ်စုံတစ်ရာမရှိသော
ဗိုက်ထဲသို့ မသေရုံတမယ်ထမင်းနှင့်ဟင်းများ ဖြည့်တင်းပါတော့
သည်။

“သေးသေး...”

အပြင်ဘက်မှ မိခင်၏နာမည်ကိုခေါ်သံကြားရ၍ ထရံ
ပေါက်ကလေးမှ တစေ့တစောင်းလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ရပ်ကွက်

၏ ဘီဘီစီဒေါ်မြလေးကို တွေ့ရပါ၏။

“အော်... မမြ၊ လာလေ။ ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

လှိုက်လှဲသကင်း ကြိုဆိုကာ နေရာပါဖယ်ပေးနေသော
မိခင်ကိုကြည့်ရင်း ငါးပိရည်ကို သုံးစွန်းမျှ ပန်းကန်ပြားထဲ ခပ်
ထည့်ကာ ထမင်းနှင့်ရောပြီး တဗျင်းဗျင်းနယ်စားလိုက်ပါ၏။

“ဘယ်ကမှမလှည့်ဘူး၊ တည့်တည့်ပဲ တမင်လာတာ”

“သတင်းထူးတော့ ပါလာပြီနဲ့တူတယ်”

“ထူးတာမှ အသစ်ကြပ်ချွတ်ပဲဟေ့၊ ဒါနဲ့ မင်းရဲ့သား
ရော”

“ရှိပါ၊ အိမ်ပေါ်မှာ ထမင်းစားနေတယ်”

“အခြေအနေကောင်းရဲ့လား”

“ဘာလို့တုန်း”

“ရပ်ကွက်ထဲမှာ သတင်းက နဲ့နေပြီ”

“နိုင်တူး ရန်ဖြစ်တဲ့သတင်းလား၊ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်ခဲ့လို့လဲ၊
ထုံးစံအတိုင်း ဘီလီယက်ခုံမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဘယ်ကလာ သေးသေးရယ်၊ ဦးမိုးဆွေရဲ့သမီးနဲ့ ရန်
ဖြစ်လာတာ”

“ဦးမိုးဆွေသမီးဟုတ်လား၊ ဟိုဘောပြားမလေးနဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတော်... ဟုတ်ပါ”

“အမယ်လေး! အံ့ပါရဲ့ နိုင်တူးရယ်။ ရန်ဖြစ်စရာ ရှားလို့ ဟိုဘောပြားမနဲ့မှဖြစ်ရတယ်လို့။ နင်မရှက်ဘူးလားဟဲ့”

ထမင်းကိုပင် အေးအေးမစားရတော့ပါဘဲ အမေ့ပါးစပ် က သံစုံတီးဝိုင်းမြည်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

“အဲဒီကောင်မလေးက မင်းကိုတီးထည့်လိုက်တယ်ဆို၊ ဟုတ်လား နိုင်တူး”

ဒေါ်မြလေးက အသံမြင့်ပြီး မေးခွန်းထုတ်လာလျှင် ဝါး လက်စထမင်းလုတ်ကို မြို့ချကာ...

‘သတင်းကလည်း မြန်လိုက်တာဗျာ၊ တီးထည့်လိုက် တာမဟုတ်ပါဘူး လေးမြရ။ မိန်းကလေးမို့ အကျောပေးထားတာ။ အတိုင်းအတာထက်ကျော်လာရင်တော့ မိန်းကလေးလည်း နား မလည်နိုင်ဘူး’

ဟု ဂျစ်တိုက်ပြီးပြောလျှင်...

“ပြောပုံကိုက မိုက်ကန်းကန်းနဲ့ လုပ်စရာလား။ သွားတု စရာလား။ နင်နဲ့ဟိုက အဆင့်ချင်းတူလို့လား။ သူများက ဆယ် တန်းကို ဂုဏ်ထူးနဲ့အောင်ပြီး မြို့ပေါ်ကျောင်းတက်ထားလို့ ဘွဲ့ ရတော့မယ်။ နင်က ဆယ်တန်းသုံးရစ်ကျ ကလေးကချေ။ နင့်

အမေက လမ်းဘေးဈေးသည် ဟိုက ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်သမီး။ နင့် အဖေက အရက်သမား ဆိုကွားနင်းတာ။ ဟိုက လက်ရှိရပ်ကွက် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး။ အငြိမ်းစားကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး။ နင်နဲ့အဆင့် ချင်းက ဘာဆိုင်သလဲ။ တုံးအောက်ကာဖားက ပိုမိုအောင် တုံးထပ် မတင်စမ်းပါနဲ့ နိုင်တူးရယ်။ ငါ့မျက်ခုံးလှုပ်လွန်းလို့”

“ဘာဆိုလို့လဲ အမေရာ၊ အဲဒီလောက်ထိလည်း မနိမ့် ပါနဲ့။ လူလူချင်း တန်းတူအခွင့်အရေးတော့ ရှိပါတယ်”

“လူချင်းတူပေမယ့် အဆင့်ချင်းမတူဘူးဟဲ့ ငတုံးရဲ့။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်သိ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ရန် ဖြစ်ရတာလဲ”

သူပြန်မဖြေပါဘဲ ထမင်းသာ ငုံစားနေလိုက်ပါသည်။ သို့သော် မမေးခင်ကတည်းက ဖြေချင်နေတဲ့ဒေါ်မြလေးကတော့

“ဦးဉာဏ်ရွှေ၊ မတင်တင်ဆက်တို့ရဲ့သမီး နန်းစဉ်ဆက် ကြောင့်ဆိုလား”

“ဘုရားရေ”

“မင်းမသိသေးဘူးလား သေးသေးရယ်၊ မင်းသားက အဲဒီကောင်မလေးကို ပိုးပမ်းနေတာ”

“ဘုရားရေ! နိုင်တူး။ ကိုယ့်အိုးနဲ့ကိုယ့်ဆန် တန်ရုံလည်း

မှန်းပါအေး။ ငါမျက်နှာမဖော်နိုင်မယ့်ကိစ္စတွေ မလုပ်ပါနဲ့။ တောင်းပန်ပါတယ်။ မြို့ရဲ့မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ မင်းက ဘာများသက်ဆိုင်နေလို့လဲ”

“နိုင်တူးကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်စရာပဲ။ ကောင်မလေးက စက်စက်ယိုအောင် လှတာကိုး။ အဲဒီကောင်မလေးက ဆရာကြီးသမီးရဲ့အချစ်တော်လေ။ အမြဲတမ်း တပျားတွဲတွဲပဲ။ မသိရင် သမီးရည်းစားလို့တောင် ထင်ရတယ်။ ခေတ်ရေစီးကြောင်းက လိုက် မမီပါဘူး သေးသေးရယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“မိန်းမချင်း ယောက်ျားချင်း ကြိုက်ကြတယ်တဲ့လေ။ မကြားဖူးပေါင်၊ မိုးကြိုးတွေများ ပစ်ကုန်ပါဦးမယ်”

“အခုက မိုးကြိုးပစ်မှာမကြောက်တော့ဘူး လေးမြရေ၊ ဆရာကြီးအော်ပီကျယ်ကပြောတယ်၊ မိုးကြိုးနတ်သားက လက်မတည့်တော့ဘူးတဲ့”

ဟု ရွဲ့ပြောကာ စားလက်စထမင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်ပြီး လက်ကို ဖလှယ် နှစ်ဆေးကာ ဖြစ်သလိုပင် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီတွင် သုတ်လိုက်ပြီးမှ ရေညှိတက်နေသောရေအိုးထဲမှရေကို ကြွေရေခွက်အဝါရောင်လေးနှင့် ခပ်လိုက်ပါသည်။

“စိတ်ညစ်လို့ အရက်ကိုသောက်တယ်၊ အရက်သောက်တော့ သိပ်စိတ်ညစ်တယ်၊ အကြောင်းရှာတော့ ခေါင်းမှာ ချာချာလည်...ဟဲ...ဟဲ...အေး”

ရေခွက်ကို နှုတ်ခမ်းမှာတွေ့ရှိရုံသေး၊ မူးမူးနှင့် ဆိုသည်းနေသောတေးသွားကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

“ကဲ! သေးသေးရေ၊ ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

မူးလျှင် ရမ်းတတ်သည့်ဖခင်ကြောင့် ဘိဘီစီခေါ်မြလေး အမြန်ဆုံးပြေးရှာပြီ။

“ဟော့... သေးသေး”

“သောက်လာပြန်ပြီလား ဒီအရည်တွေ”

“နည်းနည်းလေးပါ... အေး”

“ဆိုက္ကား ဘယ်မှာလဲ”

“ဆိုက္ကား! အဲ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ့... အေး! ဆိုက္ကား ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ နိုင်တူး... ဟေ့ကောင်နိုင်တူး”

ဖခင်၏မူးကြောင်ကြောင်အော်သံကြောင့် သူက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး...

“ထုံးစံအတိုင်း ဆိုက္ကားသွားရှာပြန်ဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ဒီကောင် မာကျောကျောပြောနေတယ်။ သေးသေး”

၃၆ နိဗ္ဗာန် ဓလေ့

ဒီကောင့်ကို ဆုံးမစမ်း”

“ရှင်က ဘယ်တုန်းကများ ဖခင်တာဝန်ကျေခွဲလို့ ဆုံးမရမှာလဲ။ နေ့ရှိသရွေ့ ဒီအရည်တွေပဲ မြို့ဆို့နေတယ်။ ဘယ်မှာလဲ ပိုက်ဆံ”

“ကုန်ပြီ... ကုန်ပြီ၊ ကုန်ကုန်း... အားလုံးကုန်သွားပြီ”

ဟုဆိုကာ ဖခင်မှာ မူးမူးနှင့် အရက်ပုလင်းပိုက်ကာ ကွပ်မျက်ပေါ် ဖရိုဖရဲလဲချလိုက်သဖြင့် မိခင်လုပ်သူက ဖခင်၏အကျိုးဆွဲကာ ရန်ပွဲစပါတော့သည်။

“ကျက်သရေကိုမရှိဘူး၊ လင်ကတစ်မျိုး သားကတစ်မျိုး၊ သောက်သုံးမကျတဲ့လူတွေ။ တစ်သက်လုံး ထာဘီနား ခိုစားဖို့သာသိတဲ့ ကျက်သတုံးတွေ”

“နားညည်းတယ်ကွာ”

“ညည်း၊ ညည်း... မကြားချင်ရင် အိမ်ပြန်မလာနဲ့”

ဆူညံစွာမုတ်တော့မည့်နိဗ္ဗာန်သမားလို မိခင်လုပ်သူက စကားအစပျိုးလာလျှင် နိုင်တူးက ရှောင်ထွက်ဖို့သာ လမ်းပေါက်ရှာတော့မည်လေ။

နိဗ္ဗာန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆန်း (၅)

ကြည်လင်နေသော ဖန်ကြည်ခွက်ထဲ ရေသန့်သန့် ငဲ့ထည့်လိုက်ပြီး ထိုရေခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေးနှင့်တင်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် ချပေးလိုက်တော့ ထိုရေခွက်ကို ဦးမိုးဆွေက ဖြူစင်ရှင်းသန့်သောလက်အစုံဖြင့် ယူပြီးမှ စနစ်တကျပင် တစ်ဝက်တိတိသောက်ကာ ရေလက်ကျန်များပါသော ဖန်ခွက်ကို အောက်ခံပန်းကန်ပြားလေးပေါ် ပြန်တင်လိုက်ပါသည်။

“စားလို့ကောင်းရဲ့လား ဖေကြီး”

ဒေါ်လှဝင်းက မေးလျှင်...

“ကောင်းပါတယ်”

“ဖေကြီး အစားနည်းတယ်နော်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အင်း... ရုံးမှာ သူများဒါနလာလုပ်သွားလို့ လက်ဖက်
ရည်တစ်ခွက် သောက်ခဲ့သေးတယ်”

ဟုဆိုကာ စားပွဲမှထရပ်ကာ...

“ထမင်းစားပြီးရင် သမီးရော လှပါ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲလာ
ခဲ့ကြဦး”

ဟုဆိုကာ ဖခင်ကထွက်သွားသဖြင့် သမီးဆွေနှင့် ဒေါ်
လှဝင်းက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်ကြပါ၏။
တစ်ခုခုဆိုတာကို ရင်ထဲမှကိုယ်စိတ်သိနေကြ၍ ထမင်းစားကိုပင်
မဖြောင့်နိုင်တော့ချေ။ ဦးမိုးဆွေက အနေအေးပေမယ့်လည်း ထို
အနေအေးတာကိုပဲ သမီးဆွေတို့သားအမိက အလိုလိုကြောက်ရွံ့
နေတတ်ကြပါသည်။ တော်ရုံတန်ခိုးရှိသလိုလျှင် ကောင်းသည်ဆိုး
သည် မဝေဖန်တတ်သည့်ဦးမိုးဆွေက ယခုလို စကားပြောမည့်
ကိစ္စ တရားတယူလုပ်နေသည်မှာတော့ နောက်ကျောမလိုသည့်
သမီးဆွေမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်နေခဲ့ပါသည်။

တုတ်မကိုင် မရိုက်မနှက်ပါဘဲနှင့် စကားနည်းသည့်ဖခင်
ကို သမီးဆွေက ဘယ်နေရာမှာ သွား၍ကြောက်နေမိမှန်းမသိ
အောင်ကို မိမိကိုယ်မိမိ အဖြေမရှာနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“သမီးဆွေ”

မိခင်၏တရားခံဖမ်းသလိုခေါ်သံကြောင့် ကိုင်ထားသော
ဇွန်းခက်ရင်းပင်လျှင် လွှတ်ကျလှ လွတ်ကျချင်ဖြစ်သွားရ၏။

“မင်း ပြဿနာတစ်ခုခု လုပ်ထားသေးလား သမီး”

အင်မတန်လိမ္မာပါးနပ်သောမိခင်ကို သူမမျက်လွှာပင့်
၍ မကြည့်ဝံ့ပါချေ။

“ဘာပြဿနာလဲ၊ သမီး ဘာမှမလုပ်ထားဘူးမေမေ”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ မင်းရဲ့အဖေ ရေခဲတုံးကြီးက
အဲဒီလိုပြောလာရင် ငါ့မာမိုးပြိုတော့မှာလို့ လန့်နေရတာ”

သူမခေါင်းထဲတွင် အပြေးအလွှားစဉ်းစားကာ ဉာဏ်နီ
ဉာဏ်နက်များ ထုတ်နေမိပါသည်။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုလျှင် ညနေခင်း
ပြဿနာကို ဖေဖေသိသွားပြီထင်ပါရဲ့။ ဖေဖေက သူမကိုဆွေမှာ
လား။ ဒါမှမဟုတ် ရိုက်မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူမအပေါ် စည်း
ကမ်းထုတ်မှာလားဆိုတာ ရေရေရာရာမသိပေမယ့် သူမရင်တစ်
ခွင်လုံး ပူပန်နေရပါသည်။

ယခုလို အေးစက်သည့်ဖေဖေရဲ့စကားလုံးအသွားအလာ
ကို လန့်နေမိပါသည်။ ဖေဖေက သူမကိုမသတ်လောက်ဘူးဆို
တာကို သိပေမယ့်လည်း ကြိုးစင်တက်ရမည့်လူလို အရာရာကို
ထိတ်လန့်နေမိပါသည်။

အေးစက်စက်ဖေဖေမျက်နှာကို ရင်မဆိုင်ဝံ့၍ နောက်
ပေးပေါက်မှ မိဘများမသိအောင် ထွက်ပြေးချင်ပေမယ့်လည်း
တစ်ဖက်က နှစ်ဖက်သွားနိုင်သည်ဆိုတာလည်း သူမ သိနေရပါ၏။

ဖေဖေ သူမကိုဘာပြောမှာလဲ။ သူမကိုရိုက်မှာလား။ ဒါ
လည်း ဖေဖေ မလုပ်လောက်ပါ။ သူမက ယခုဆို တက္ကသိုလ်
ကျောင်းတောင်ပြီးလို့ ဘွဲ့ယူရတော့မှာလဲ။ ရိုက်လည်း ဘာအရေး
လဲ။ ဘယ်လောက်နာမှာမို့လဲဟု ရင်ထဲ၌ အမျိုးမျိုးတွေးနေမိပေ
မယ့်လည်း ဖေဖေကိုရင်ဆိုင်ရန် ကြောက်လန့်နေမိသည်ကလည်း
အမှန်ပါ။

“ကဲကဲ... မြန်မြန်စား”

ဟုဆိုကာ မေမေက စားပွဲမှထရပ်လိုက်ပြီး...

“အေးမြင့်ရေ၊ စားပွဲလာသိမ်းတော့”

ဟုဆိုကာ ဘာအပြစ်မှပြုမထားသူ မိခင်ကတော့ ပေါ့
ပေါ့ပါးပါးပင် စားပွဲမှထွက်သွားခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ ချိတ်ချိတ်
နှင့်ပင် ယောင်နုနုဖြစ်နေရပါသည်။

“သမီး... မထသေးဘူးလား”

“ထမှာပေါ့၊ နင်ကလည်း လျှာရှည်လိုက်တာ”

ဟု အေးမြင့်ကိုသာ ဖွတ်မနိုင် ကျီမီးရှို့လုပ်ကာ ထွက်

လာခဲ့တော့ ဖခင်နှင့်မိခင်ကို ဆက်တိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမက ခါတိုင်းနှင့်မတူအောင်
ပင် မိခင်ဘေး၌ မှုတ်ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေ၍ တရားခံဖမ်းနေသော
မိခင်၏အကြည့်များကို ထပ်မံရင်ဆိုင်ရပြန်ပါ၏။

“သမီးဆွေ၊ သမီး နေ့လယ်က ဘယ်သွားသလဲ”

“နန်းရဲ့အိမ်ကိုပါ”

“ဘယ်သူနဲ့ပြဿနာဖြစ်ခဲ့သလဲ”

သူမပြန်မဖြေရ၍ ဦးမိုးဆွေကိုသာ မျက်နှာငယ်လေး
နှင့် ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“သမီး အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ပါ”

မဝံ့မရဲဖြေတော့ ဖေဖေရဲ့အကြည့်က သူမကိုအပြစ်ပြော
နေတာလား။ စိတ်ပျက်နေတာလားဆိုတာ သူမ ဝေခွဲမရခဲ့ပါ။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ပျမ်းမျှအားဖြင့် အချိုးချ
ရင် အခုသမီးရဲ့အသက်က သုံးပုံမှာ နှစ်ပုံပဲ အသက်ဆက်ရှင်ရ
တော့မယ်။ တစ်ဝက်မကျိုးသေးပေမယ့် သုံးချိုးနှစ်ချိုးပဲကျန်တော့
တယ်။ သမီးစဉ်းစားပါ။ ငါ့အသက် ဒီလောက်ထိရှင်သန်ခဲ့တာ
ငါ့ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ပြီးတော့ အခု ဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ဒါကိုသိ

အောင် ကြိုးစားပါ။ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတောင် မတွေးခေါ်တတ်ရင် ကိုယ့်ဝန်ကို ထမ်းထားရတဲ့ကမ္ဘာကြီးကို အားနာစရာကောင်းပါတယ်။ လူဦးရေ သန်းခေါင်စာရင်းရေးရတာ ဘောပင်မှင်ကုန်တယ်။ စာရွက်ကုန်တယ်။ ကဲ! ဒါတွေထားပါတော့”

ဟုဆိုပြီး သူမကို ဖခင်က လေးနက်စွာကြည့်လာ၍ သူမမှာ ထွက်သက်ဝင်သက်ပင် မမှန်ချင်တော့ပါ။

“လူဆိုတာ လောကီကောင်းကျိုးမပြုချင်ရင် နေ။ ဆိုးကျိုးမပေးရဘူး သမုဆွေ။ လောကနဲ့ယှဉ်ပြောရတာ လောကကြီးကို အားနာဖို့ကောင်းပါတယ်။ ကဲ! ပြော။ သမီး ဒီအရွယ်ထိ မိသားစုအကျိုး ဘာပြုပြီးပြီလဲ”

သူမ ပြန်မဖြေနိုင်ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမအကျိုးပြုခဲ့တာ ဘာမှမရှိလို့ပါပဲ။

“ရပါတယ်၊ အကျိုးမပြုချင်ရင်နေပါ။ မိသားစုရဲ့ရှိရင်းစွဲကုန်ကိုတော့ သမီးရဲ့ဖျင်းသိမ်တဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ မဖျက်ဆီးလိုက်ပါနဲ့”

သူမရင်ထဲ နာကျင် အောင့်မျက်သွားရပါသည်။

“သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းတွဲ။ သမီးရဲ့လူဝီရပ်

တွေကြောင့် ဖေဖေနဲ့မင်းအမေရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်လာတယ် သမီး။ ဖေဖေက ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးလုပ်တယ်၊ မင်းအမေက သာရေးနာရေးလုပ်တယ်။ ကဲ! ပြော။ သမီးဘာလုပ်သလဲ”

ဟု လေပြည်အေးနှင့်ဆိုကာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်ပြီးမှ . . .

“အဲဒီလိုပုံစံမျိုးဝတ်ပြီး ဟိုမရောက်ဒီမရောက်ပုံမျိုးကို ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘဲကြည့်နေတာ သဘောကျလွန်းလို့လို့ ထင်နေသလားဟင်။ ဘယ်တော့ပြုပြင်မလဲ။ အသိစိတ်ကလေးနဲ့များ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆင်ခြင်မိမလား။ အမေလုပ်သူကရော ဘယ်တော့များ ဆုံးမပြုပြင်လေမလဲလို့စောင့်ကြည့်နေတာ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ်သာ ကုန်သွားတယ်၊ ဒီပုံက ပိုဆိုးဆိုးလာတယ်”

သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်နေရပါသည်။ သူမကြောင့် အမေပါ အဆူခံနေရပြီလေ။

“မင်းက မိန်းကလေးလား ယောက်ျားလေးလား သမုဆွေ။ ဖြေစမ်း”

“မိန်း . . . မိန်းကလေးပါ”

“အဲဒါကို သိသိချည်းနဲ့ ယောက်ျားလေးနဲ့ယှဉ်ပြီး သတ်ပုတ်စရာလား”

ဟုဖေဖေက ပြောတော့ မေမေကပါ သူမကိုကြည့်လာ
ပါ၏။

“ဘာ... ဘာဖြစ်ခဲ့တာလဲ ဖေကြီး”

မေမေက သိချင်စရာနှင့် မေးပေမယ့် ဖေဖေက ဘာမှ
ပြန်မဖြေပါဘဲ သူမကိုသာကြည့်ပြီး...

“နိုင်တူးဆိုတဲ့အကောင်ရဲ့ရာဖဝင်ကို မင်းမသိဘူးလား
သမုဆွေ”

“သိပါတယ်”

“ဘာ! နိုင်တူးနဲ့ ဟုတ်လားဖေကြီး၊ ဟို အရက်သမား
ဖော်လှရဲ့သားလား”

မေမေက မေးလာသည်တွင် သူမခေါင်းငုံ့ကာ နေလိုက်
သဖြင့် မေမေက သဘောပေါက်သွားပြီး သူမ၏ခေါင်းကိုသာ
ခွပ်ခနဲခေါက်လာခဲ့ပါ၏။

“ဒီလိုကလေးကချေလေးနဲ့ ဘာကိစ္စ ရန်သွားဖြစ်ရတာ
လဲ”

“သူက နန်းကိုလိုက်ကြိုက်နေတာ၊ သူက နန်းနဲ့တန်
လို့လား”

သူမက မေမေ့ကိုတော့ အကြောက်အလန့်မရှိ၊ ဂျစ်

တိုက်ဖြေလိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့! တန်တယ်မတန်ဘူးက နန်းစဉ်ဆက် ဆုံးဖြတ်ရ
မှာလေ။ မင်းက နန်းစဉ်ဆက်အမေမို့လား”

“သမုသုငယ်ချင်းဗျာ၊ ကြည့်မနေနိုင်ဘူး”

သူမက ဇွတ်တရွတ်ဆိုလျှင် ဒေါ်လှဝင်းက သူမကို
တိတ်တဆိတ် လက်မောင်းလိမ်ဆွဲပါ၏။

“ဒါကြောင့် ရေဆိုတာ စုန်ရေပဲရှိတယ်။ ဆန်ရေမရှိဘူး
လို့ ရှေးလူကြီးများ ပုံခိုင်းပြောဆိုခဲ့ကြတာပေါ့”

ဖခင်ဖြစ်သူ၏လေးနက်တည်ကြည်လှသော စကားသံ
၏နောက်ကွယ်မှာတော့ သားအမိနှစ်ယောက်လုံး၏အသံများက
တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်ပါသည်။

“သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို
တော့ ဘယ်သူမှမညွှန်ပြဘဲမြင်ပြီး မိဘရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကိုတော့
ထောက်ပြမှ မြင်မယ်ဆိုရင် မမြင်ချင်နဲ့၊ ဖေဖေတော့ မပြော
တော့ဘူး”

“ဖေဖေက သမုကိုစိတ်ပျက်နေတာလား”

“တဒင်္ဂနေမှာပါ။ သားသမီးနဲ့မိဘဆိုတာ အတိတ်က
စပ်ဟပ်ပေးခဲ့တဲ့ဝဋ်ကြွေးတွေ၊ ဝဋ်ရှိသရွေ့ပေါ့။ ဒီလောက်တောင်

ပဲ သူငယ်ချင်းရဲ့သိက္ခာကို နှိုင်းစာတတ်နေမှတော့ သမီးရဲ့အတွေး အခေါ်တွေက သင့်တင့်သလောက် ရင့်သန်နေလောက်ပါပြီလေ။ အများသူငါက လက်ဆွဲပြီး ရှေ့ထွက်ပြရင်လည်း မျက်စိမှိတ်ထား ရင် ဘယ်လိုလုပ်မြင်မှာလဲ။ သမီးမျက်စိပွင့်လာတဲ့အထိပဲ စိတ် ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်ရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့တော့ ဆုံးမထားချင်တယ်။ ဒီစကားက မိချောင်းမင်းရေကင်းပြသလိုဖြစ် နေမလားဆိုတာ မသိပေမယ့် သမီးတွေထားပါ။ လှေငယ်လေး က ပင်လယ်ထဲ ဘယ်လောက်ပဲလူးလွန်းသွားနေပါစေ၊ သူက မုန်တိုင်းကိုဂရုမစိုက်ရင်တောင် ကျောက်ဆောင်ကိုတော့ သံတိ ပြုရလိမ့်မယ်သမီး။ သမီးကို ဖေဖေ ဆုံးမစကားတွေ များစွာ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကပြန်မပြောသလို နားလည်း မထောင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကတော့ ဖေဖေပြောတဲ့နောက်ဆုံးစကားပဲ။ သမီးကတော့ တွေးချင်တွေးလိမ့်မယ်။ ငါ့အဖေက ငါ့ကိုဘာလို့ မရိုက်တာလဲလို့။ ဖေဖေက သားသမီးနဲ့မိန်းမကို ဘယ်တော့မှ မရိုက်ဘူးသမီး။ ရိုက်နှက်တယ်ဆိုတာ ဆုံးမခြင်းထက် ဒေါသဖြေ ခြင်းက ပိုများတယ်။ လူကလူလိုပြောရင် ရတယ်လို့ယူဆခဲ့လို့ ပါပဲ။ ပြီးတော့ သမီးနဲ့သမီးအမေက မိန်းကလေးတွေ။ ဖေဖေက ယောက်ျားသား။ အားချင်းမတူဘူး။ သမီးဖေဖေက အိမ်ထောင်

ဦးစီးမို့ မိသားစုကို အတတ်နိုင်လုံခြုံအောင် မိုးကာထားရမှာက ဖေဖေရဲ့တာဝန်ပဲ။ ကိုယ်က လုံခြုံအောင် ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ အိမ်ကလေးကို ဖေဖေက မြတ်နိုးတယ်။ တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒါ ကြောင့် ထပ်ပြောချင်တယ်။ ဖေဖေတန်ဖိုးထားတဲ့ ဒီမိသားစုကို သမီးနဲ့ လှလည်း တန်ဖိုးထားပါ။ စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်ကြပါ နဲ့လို့။ ကဲ! ဖေဖေပြောချင်တာတော့ ဒါအကုန်ပဲ”

ဟုဆိုကာ နေရာမှ ဦးမိုးဆွေက ထထွက်သွားသဖြင့် သူမရော ဒေါ်လှဝင်းပါ ဦးမိုးဆွေ၏ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်နေ ဖြစ်ကြပါသည်။

“ဒါ တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်ဘူး မင်းရဲ့အဖေ ခုလိုစကား မျိုးပြောလာတယ်ဆိုတာ တော်ရုံခံစားရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

မေမေက ယောင်နုပြောလာတော့ သူမမှာ သူမကြောင့် ဆိုပြီး လေးလေးပင်ပင်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“မင်းနဲ့ရောပြီး ငါပါအပြောခံလိုက်ရပြီပေါ့။ သားသမီး မကောင်း မိဘခေါင်းဆိုတာ သိပ်မှန်တာပဲ။ ကဲ! အဲဒီပါးစပ်ကြီး က ပြောစမ်းပါဦး။ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပါးပါးလေးပါ။ ဖေဖေက အခံစား ပိုသွားတာပါ။ အဲဒီကောင်က နန်းကိုလိုက်ပိုးတယ်။ မတန်ရာ

မှန်းရမလားဆိုပြီး လက်သီးလေးကျွေးပြီး ဆုံးမခဲ့ရုံပါပဲ”

“ဘာ! လက်သီးလေးကျွေးပြီးဟုတ်လား၊ အမယ်လေး နော်၊ နင်က မိန်းကလေးဟဲ့၊ ရင်ထိတ်လိုက်တာ။ ယောက်ျားလေး နဲ့ရန်ဖြစ်စရာလား သမုဆွေရယ်။ ဟိုက ဘာမှပြန်မလုပ်ဘူးလား”

“ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်ဘူး၊ သမုရဲ့လက်သီး ဘယ် လောက်ပြင်းသလဲဆိုတာ ဒီကောင်ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် သွားပုံပဲ”

ဟုဆိုတော့ မိခင်၏လက်မောင်းဆွဲလိမ့်ခြင်းကို ခံလိုက် ရပြန်ပါသည်။

“ညည်းကိုယ်ညည်း ဟုတ်လှပြီမထင်နဲ့၊ ညည်းဟာ ညည်း ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကြီးပဲနေနေ၊ မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေး ပဲ။ ယောက်ျားဖြစ်မလာဘူး”

“သမုကရော သမုကိုယ်သမု ယောက်ျားလေးလို့ ပြော နေလို့လား။ သိပါတယ်ဗျာ၊ သမု မိန်းမမှန်း။ သိလွန်းလို့”

“သိရင်ပြီးတာပဲ၊ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမဆိုတာ အားချင်းမျှ တယ်မထင်နဲ့၊ ဟိုက ညည်းကို မလုပ်ချင်လို့ပဲနေမယ်။ မျိုးရိုး သိက္ခာက နတ္ထိဆိုတဲ့ကောင်မျိုးနဲ့ ညည်းမို့သာ မရှက်မကြောက် သမုဆွေရယ်။ ငါတော့ ရင်လေးတယ်။ ဟိုကသာ တစ်ခုခုလုပ်

ခဲ့ရင် ရုံးရောက်ဂတ်ရောက်နဲ့ အားလုံးအရှက်တွေ ဖြန်းဖြန်းကွဲ ရောပဲ။ ဟိုကောင်တွေက ရုံးနဲ့ဂတ်ကို ချစ်ကြည်ရေးယူထားကြ တာ ထောင်ထဲ တစ်နှစ်နေရလည်း အိမ်စားရိတ်ပေါ့တယ်ဆိုတဲ့ အစားမျိုးထဲကပဲ။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေနဲ့ တုယှဉ်ပြီး ရန်ဖြစ်တဲ့ညည်း ကိုပဲ အံ့သြတယ်။ မငြိမ်သက်တဲ့ရွှေဈေးကြောင့် ခေါင်းစားရတာ တစ်မျိုးနဲ့ ညည်းပြဿနာ ထပ်ပြီးမလုပ်ပါနဲ့၊ ညည်းခြေငြိမ်ဖို့တော့ ယောက်ျားယူမှကိုဖြစ်မယ်”

“မေမေနော်၊ သမုကို အဲဒီလိုမနောက်နဲ့”

“ငါ့စကားက နောက်နေတာနဲ့တူနေလို့လား”

“သမု ယောက်ျားမယူဘူးနော်မေမေ”

“မယူချင်ရင် ညည်းနဲ့အမျိုးကိုပြင်၊ ပြောသာပြောတာ ပါ။ အလကားလေကုန်တာပဲ အဖတ်တင်တယ်။ ခေါင်းကြောမာ မ။ မသေဖူးမချင်း ပျဉ်ဖိုးနားလည်မယ့်အစားမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ဟို ဘက်နားဝင် ဒီဘက်နားထွက်နဲ့ ညည်းအဖေ စိတ်ပျက်လည်း ပျက်လောက်ပါတယ်။ ငါလည်း ဝဋ်ရှိသရွေ့တော့ ခဉ်းပေါ့။ ဘယ် တတ်နိုင်မလဲ၊ သမီးတစ်ကောင် နွားတစ်ထောင်တဲ့။ ငါတော့ နှင့်အမေဖြစ်ရတာ မြွေပွေးအကောင်တစ်သောင်း ထိန်းရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ခေါင်းကြောမာတဲ့ညည်းကို ငါလည်း စိတ်ညစ်တယ်။

၅၀ နိမိတ်

ညည်းကြောင့် ညည်းအဖေက တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေရပြီနဲ့ တူတယ်။ ခက်တယ်... ခက်တယ်။ ညည်းရဲ့ပုံနဲ့ ညည်းရဲ့စိတ် ကိုသာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲနိုင်မယ်ဆိုရင် ခယောင်းလမ်းတောင် ဖြတ်ဖို့ ငါမတုံ့နေပါဘူး... ဟွန်း”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောမေမေရဲ့ကျောပြင်ကို ငေးနေမိရင်းမှ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ကာ ဆိုစာခုံပေါ်မှာ မှီချပြီး လှဲအိပ်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေရဲ့ရုပ်တည်ကြီးကြောင့် မိုးပြိုတော့မှာပဲဟု ထင်ပြီး တုန်လှုပ်နေခဲ့ပေမယ့် မုန်တိုင်းမဟုတ်ဘဲ လေနီကြမ်းအဆင့်နှင့်သာ ရပ်တန့်သွားခဲ့ပြီမို့ သူမယူဆပြီး သက်တောင့်သက်သာမင် လဲလျောင်းနေမိပါသည်။

တကယ်တော့ ထိုအရာက လေနီကြမ်းနှင့် မုန်တိုင်းမက တဲ့ အပြင်းစား လေဆင်နှာမောင်းကြီးဆိုတာ သူမ မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ သူမသိနေတာက လေသံပျော့နှင့် ဆုံးမစကားက ပန်းမွေ့ရာတမျှ နူးညံ့ပြီး နားခိုလို့ကောင်းတယ်ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါ၏။ ဒါက မုန်တိုင်းကို မကြုံဖူးသူတစ်ယောက်၏ အတွေးသိမ်မွေ့ဟု ဆိုရပါလျှင်...

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

“ဟေ့ကောင် နိုင်တူး၊ မင်း မနေ့က အိမ်နေအောင် ခံလိုက်ရတယ်ဆို”

ဘယ်ကကြားလာမှန်းမသိတဲ့ သတင်းစကားနှင့်အတူ ပြောင်ကြီးက ဝင်လာပြီး ကျားထိုးနေသောနိုင်တူးအနားတွင် ဝင်ထိုင်ကာ နိုင်တူး၏ပခုံးကို ဖက်လိုက်လျှင် နိုင်တူးက ကိုယ်ကို အနည်းငယ်လွန်ကာ ပြောင်ကြီး၏လက်ကို မိမိပခုံးပေါ်မှ ဖယ်ရှားလိုက်ပါသည်။

“ဆို... လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီကောင်မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်၊ အဲဒါသက်သေပဲ”

ကျားထိုးဖော် ဖော်သီဟကဆိုလျှင် ပြောင်ကြီးက နိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တူး၏မျက်နှာကို လက်ဖြင့်ဆွဲမော့လိုက်ပါ၏။ ပြောင်ကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ ပြုံးထွေထွေဖြစ်သွားရပါသည်။ အကြောင်းမှာ ညိုမဲနေသောမျက်ကွင်းများနှင့် ရောင်ကိုင်းနေသောမျက်နှာကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အဲဒီသမုဆွေဆိုတဲ့ကောင်မလေးက အဆိပ်ပြင်းတဲ့ပုရွက်ဆိတ်ထင်တယ်”

“သွားစမ်းပါကွာ၊ သူ့ဖာသာသူ ပုရွက်ဆိတ်မကလို့ ခါချဉ်ကောင်ပဲဖြစ်နေပါစေ။ လက်ညှိုးနဲ့လက်မကြား ရောက်သွားရင် အမှုန့်ဖြစ်သွားမှာပဲ”

“အပြောမကြီးနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အခု မင်းလိုငမိုက်သားကို ပုရွက်ဆိတ်က ကိုက်ခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“တောက်! ခွေးသူခိုးမ၊ မိန်းကလေးဖြစ်နေလို့ပေါ့ကွာ”

“မင်းက ဘာလုပ်လို့ရဦးမှာလဲကွာ၊ သူ့အဖေက လူကြီး၊ အမေက သူငွေ၊ ဓနအင်အားရှိတယ်ကွာ”

“ငါ့စိတ်ကို လာမဆွနဲ့ပြောင်ကြီး၊ ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေတယ်”

“အဲဒီပုံက မင်းမပီသဘူး နိုင်တုန်း”

“ဘာ!”

“ငါတို့သိထားတဲ့နိုင်တုန်းက လက်သီးတစ်ချက်တောင် အကြောခံတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ အဲဒီကိစ္စက နန်းစဉ်ဆက်ကြောင့်ဆို”

ဟုဆိုတော့ တစ်ချိန်လုံးအကွက်ရွှေနေသော ဇော်သိဟက ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ...

“သမုဆွေက နန်းစဉ်ဆက်ကိုများ ကြိုက်နေသလားမှ မသိတာ”

“ဟာ! မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မိန်းမချင်းပဲ”

“သွားစမ်းပါ ပြောင်ကြီးရာ၊ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့အတွေး အခေါ်တွေနဲ့၊ ဒီခေတ်မှာ ဒါမျိုးတွေ တစ်ပုံကြီး”

“မိုးကြိုးတွေတော့ ပစ်ချကုန်တော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်ဖို့ သတိတော့ပေးသင့်ပြီ။ ဒါတွေထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့နန်းစဉ်ဆက်အခြေအနေက”

“အဲဒီမိန်းမ ဝင်မရှုပ်ခင်အချိန်ထိ အားလုံးအနေအထား အမှန်ပဲ။ အိုကေနေပြီဆိုမှကွာ... တောက်! ဂုတ်က ကိုင်ဆွဲပြီး လွှင့်ပစ်လိုက်ချင်တယ်”

“ကြွေးကြော်မနေနဲ့သူငယ်ချင်း၊ သတ္တိကြောင်ရာ ကျတယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ ငါ့ကိုလာမဆွနဲ့နော်”

“ဆွတာမဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တရားကိုသိအောင် လမ်းခင်းပေးနေတာ။ သမုဆွေကိုသာ နန်းစဉ်ဆက် ငိုက်သွားလို့တော့ မင်းတော့ သွားပြီ။ သူတို့က နှစ်အိမ်တစ်အိမ်တွေလေ။ ဘာလဲ၊ သမုဆွေရဲ့လက်သီးဒဏ်ကြောင့် လက်လျော့တော့မလို့လား”

“ဘာ! ငါ့ကို အဲဒီလိုကြောင်များ မှတ်နေကြသလား”

“အဲဒီလိုအထင်မခံစေချင်ရင် သက်သေပြလေ”

“ဘာကြေးလောင်းမလဲ”

“မင်းသာ နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လာနိုင်ရင် ကြိုက်တာတောင်း... ဟေ့ကောင်”

“စိန်လိုက်လေ၊ ကြာသလားလို့”

ဟုဆိုကာ ကျားထိုးနေသော ပျဉ်ကွက်ကို မှောင်ခုံလှန်ချလိုက်ပြီး ထလိုက်သည်တွင်...

“ဟေ့ကောင်! ဘာလုပ်တာလဲ၊ ပွဲမပြီးသေးဘူးလေကွာ”

“အဲဒီပွဲထက် အရေးကြီးတာ သွားလုပ်မလို့”

“ဘယ်လဲ၊ ငါတို့လည်း လိုက်မယ်လေ”

“မလိုပါဘူး၊ ငါအခုသွားမှာ နန်းစဉ်ဆက်ဆီ၊ ဒီအချိန်ဆို သူ စာအုပ်ဆိုင်မှာ စာအုပ်လာငှားမယ့်အချိန်ပဲ”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲထွက်ခဲ့တော့ ကျန်နှစ်ယောက်မှာ သူ၏ကျောပြင်ကို လှောင်သလိုမျက်နှာမျိုးနှင့် ကြည့်နေမယ်ဆိုတာ သူသိနေပါသည်။

မည်းညစ်ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်တဲ့ ခါးဝတ်ပုဆိုးကို ပြန်အောင်ဖြန့်ပြီး ခပ်ရှည်ရှည်ဝတ်ကာ လက်ဖတ်ရှည်နေသော ရှပ်အင်္ကျီကို လက်ကောက်ဝတ်မှ စတင်ခေါက်ပြီး လက်မောင်းပေါ်လိပ်တင်လိုက်ပါသည်။

ဖွာလန်ကျဲနေသော မိမိ၏ဆံပင်ကို ဘီးမကူဘဲ လက်ကျဲကြီးဖြင့်သာ ပုံကျသွားစေရန် သပ်တင်ပြီး လမ်းဘေးရေချမ်းစင်မှ ရေအကူဖြင့်သာ ဆီမကူဘဲ ဖြစ်သလိုပုံသွင်းလိုက်တော့ လူပျိုလှည့်သွားတော့မည့် လူပျိုပေါက်ပမာ သန့်သွားပြီဟု မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်ထားမိပါသည်။

သူက နန်းစဉ်ဆက်တို့လမ်းထိပ်ရှိ လမ်းဘေးဝဲယာမှ အုတ်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ငုတ်တုပ်ပင် ထိုင်စောင့်နေမိပါသည်။ သူကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါချေ။ သူ၏မြင်ကွင်းထဲသို့ လှပသော နန်းစဉ်ဆက်၏ပုံရိပ်က တန်းခနဲဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ပြုံးပြမည်ကြံခိုက်တွင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က တွန့်ချိုးသွားရပါ၏။

မှန်ပါသည်။ နန်းစဉ်ဆက်ဘေးမှ တောက်လျှောက်ကပ်

ပါလာတဲ့ အရှုပ်ထုပ်တစ်ကောင်ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအရှုပ်ထုပ်ကို သူက မျက်ထောင့်နီဖြင့် စူးစူးရှရှေ့ကြည့်မိသွားပါသည်။ မိန်းကလေးမို့ တစ်ခါက အလျော့ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်သာ သူ့ဒေါသကိုဆွဲမယ်ဆိုလျှင် သူဘာလုပ်မိမလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူလည်း ကြိုမသိနိုင်ပါချေ။

သူကလည်း သူမကို မျက်ထောင့်နီနှင့်ကြည့်နေခဲ့သလို သူမ၏အကြည့်စူးစူးကိုလည်း သူလက်ခံရရှိလိုက်ပါ၏။ မမှတ်သေးဘူးလားဆိုသောအဓိပ္ပာယ်မျိုး နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်နေသည့် ထိုမျက်လုံးကို သူ မနှစ်သက်ပါသော်လည်း လျှစ်လျူရှုကာ သူ၏အလှနတ်သမီးဖြစ်သော နန်းစဉ်ဆက်၏ရှေ့ပင် ဆည်းပိတ်ရပ်လိုက်ကာ...

“ကိုယ် မင်းကိုပြောစရာရှိတယ် နန်းစဉ်ဆက်”

ထိုစကားသံကြောင့် နန်းစဉ်ဆက်မှာ သမုဆွေကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ ပြဿနာကို မဖန်တီးချင်တော့၍...

“နောက်မှပြောမယ်လေ”

“မရဘူး၊ ကိုယ် အခုပဲပြောချင်တယ်”

မျက်နှာသာပေးခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ နိုင်တူး၏

စကားလုံးများက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လာခဲ့သည်ကို သူမလည်း မနှစ်သက်တာ မှန်ပါသော်လည်း သူမက မီးကိုစမွှေးလိုက်လျှင် သမုဆွေက ဓာတ်ဆီလောင်းတော့မည့်အဖြစ်ကို မြင်နေ၍ သူမကပဲ စိတ်လျော့ကာ...

“နိုင်တူးရဲ့စကားကို နားထောင်ဖို့ ဒီနေ့တကယ်အဆင်မပြေလို့ပါ”

“ဘာမှအောက်ကျိုခံပြီး ပြောနေစရာမလိုဘူးနန်း။ ဒီလိုကောင်မျိုးက ဒီလိုလေသံနဲ့မတန်ဘူး”

သမုဆွေက ခပ်ရိုင်းရိုင်းပင်ဆိုပြီး နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့လက်မောင်းကိုဆွဲကာ မိမိ၏နောက်သို့ပို့ထားလိုက်ပြီးမှ အောင်ပွဲခံစစ်သူကြီးတစ်ယောက်နယ် မိန့်မိန့်ကြီးပင် နိုင်တူးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပါ၏။

“သမုဆွေ၊ မင်း ဘေးဖယ်နေရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“မဖယ်တော့ မင်း ဘာလုပ်ချင်သလဲ”

သူတို့အခြေအနေမှာ တင်းမာစပြုလာ၍ နန်းစဉ်ဆက်ကပင်...

“တော်ကြပါတော့ဟယ်၊ လမ်းမကြီးမှာ။ နင်တို့မရှက်

၅၈ နိဗ္ဗာန်

ပေမယ့် ငါရှက်တယ်။ နိုင်တူး ပြန်ပါတော့ဟာ၊ နန်းတောင်းပန်ပါတယ်”

ဟုဆိုတော့မှ နိုင်တူး၏မျက်နှာကြောက လျော့သွားကာ

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းလေးရဲ့မျက်နှာကြောက ကိုယ်ပြန်လိုက်ပါ့မယ် သမုဆွေ။ မင်းကျပ်ကျပ်သတိထားပါ”

“ဘာ! မင်းလိုအဆင့်မရှိတဲ့ တစ်လုံးချိုင့်ကများ လား လာချည်သေးရဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ဦးနှောက်မရှိတဲ့ နလပိန်းတုံး ပုစွန်လိုကောင်။ မင်းအဆင့်နဲ့ နန်းကိုကြိုက်စရာလား။ မှတ်ထား ဟေ့ကောင်၊ မင်းလိုလက်မျိုးနဲ့ လုံချည်လျှော်တောင် မခိုင်းဘူး။ သနလွန်းလို့”

“သိပ်အပြောမကြီးနဲ့ သမုဆွေ၊ မင်းကရော ဘာကောင်မို့လို့လဲ”

“သနားတယ် ဟေ့ကောင်၊ မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ လက်ချင်းထိခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီလက်ကို ခုတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်မယ် ဟေ့ကောင်”

“ဘာ!”

“သွေးချင်းနှောခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီသွေးကို ဖောက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗိုလ်စစ် နိဗ္ဗာန် ၅၉

ထုတ်ပစ်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး။ မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ယှဉ်ရင် ခွေးကို အပြီးဖြတ်ပြီး အမျိုးတော်ပစ်မယ်။ နားလည်လား။ လာ... နန်းသွားမယ်”

ဟုဆိုကာ နန်းစဉ်ဆက်၏ပခုံးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖက်ကာ ထွက်သွားသော သမုဆွေ၏ကျောပြင်ကိုသာ ဒေါသမီးလျှံတွေ တဝုန်းဝုန်းတောက်နေသောမျက်ဝန်းတစ်စုံက စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ကဲ! မင်းဘာဆက်လုပ်မလဲ နိုင်တူး”

ဟုဆိုကာ သူ့ပခုံးကို ပုတ်လာသူကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြောင်ကြီးနှင့်အတူ ဇော်သီဟကိုပါ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“လွန်တယ်ကွာ၊ သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့မိန်းမကို ခြေထောက်ရှိက်ချိုးတဲ့နည်းက အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ပြောင်ကြီးက ပြောနေပါသေးသည်။

“ငါအရမ်းဒေါသဖြစ်နေတယ် ဇော်သီဟ၊ မင်းလက်ငဲ့ပခုံးပေးက ဖယ်လိုက်ပါ”

ဟုဆိုတော့ သူ့ပခုံးပေါ်မှလက်က ဖယ်ရှားသွားရပါ၏။

“အဲဒီမိန်းမကို ငါဘာလုပ်လိုက်ရမလဲ”

“မင်းက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၀ နှစ် ဗယ်စဉ်

“အစိမ်းလိုက် လုံးချေပစ်ချင်တယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်လို့မှ မရတာ၊ မင်း ရင်းရဲရင်တော့ လုံးချေ ပစ်တာထက်သာတဲ့နည်း ငါပြောပြနိုင်တယ်”

ဟု ဇော်သီဟကဆိုလျှင် နိုင်တူးနှင့်ပြောင်ကြီးတို့တွေ ရဲ့အကြည့်က ဇော်သီဟဆီ ဒိုင်းခနဲရောက်သွားရပါသည်။

“ငါက ဘာရင်းရဲမှာလဲ အဲဒီမိန်းမကိုသာ ဘဝနာအောင် လုပ်ရရင် ဘာမဆိုလုပ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ လုပ်ရပ်ပြီးရင် ထွက်ပေါက်က နှစ်ခု ဖြစ်နေမယ်”

“ဘာလဲ”

“တစ်ခုက ထောင်၊ နောက်တစ်ခုက သူဌေးသားမက်”

“ဘာ!”

“အဖြေလည်း နှစ်ခုထွက်နိုင်တယ်၊ တစ်ခုက သမုဆွေ ရဲ့နာရေး၊ နောက်တစ်ခုက မင်းမိန်းမ။ ဘယ်လိုပဲအဖြေထွက် ထွက် မင်းအတွက်တော့ အရှုံးမရှိပါဘူး။ ဘယ်လိုလဲ”

“သူသာသေမယ်ဆိုရင် ငါထောင်ထဲဝင်ရလည်း ကျေ နပ်တယ်။ ငါ့မိန်းမဖြစ်လာလို့ကတော့ အူတွေကို တစ်ခွေချင်း ဖောက်စားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးမဟုတ်လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိုက်ခင်း နှစ် ၆၀

ဟု နိုင်တူးကဆိုပြီး ကောက်ကျစ်စွာပင် ပြုံးလိုက်၏။
ထိုအပြုံး၏နောက်တွင် ကျေနပ်သောအံ့ကြိတ်သံက ကပ်၍ပါဝင် လာခဲ့သည်မှာ ကြောက်မမန်းလိလိဖြစ်နေတော့၏။

နှစ်နှစ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

“သမု၊ နင်လွန်သွားတယ်ထင်တယ်”

“ဘာလဲ နန်း၊ နင်က နာနေတာလား”

“နာတာမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ သူက မိုက်တီမိုက်ကန်းနဲ့ အုပ်
စုလိုက်ဝိုင်းပြီး နင့်ကိုတစ်ခုလုပ်မှာစိုးလို့ ပြောနေတာ”

“ကြောက်ရမှာလား၊ လာစမ်းပါစေ။ နေစမ်းပါဦး... အဲ
ဒီလို မိုက်တီမိုက်ကန်းတွေမှန်း သိသိချည်းနဲ့ နင်က လေပြည်
အေးနဲ့ တောင်းပန်စရာလား”

“သူတို့က ဘာအရေးလဲဟယ်၊ သူ့မိဘတွေကိုက လမ်း
ပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်ကြသူတွေ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့က ငါတို့မိဘတွေ
ရဲ့သိက္ခာ ငါတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ ဒီလိုလူမျိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တွေနဲ့တုပြီး ရန်ဖြစ်ရတာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရုတ်စရာကောင်းပါ
တယ်ဟယ်”

“ဒါကိုသိရဲ့နဲ့ နင်သွားပတ်သက်တာ အံ့သြလို့မဆုံးဘူး”

“အဲဒါ နင့်ကြောင့်လေ၊ နင်က ငါ့အပေါ်ချုပ်ချယ်လွန်း
လို့ ငါကရွံ့တာ။ ကျောင်းတုန်းကလည်း ကျောင်းတုန်းကပဲ။ သူ
များလိုက်မယ်ကြတိုင်း နင်ကြောင့်ပျက်လိုက်နဲ့။ ခုပဲ ဒီအရွယ်ရှိ
နေပြီ။ ရည်းစားလေးတောင် မထားဖူးလိုက်ဘူး”

“ဘာလဲ၊ နင်က သိပ်ကို ရည်းစားလိုချင်နေတာလား”

“ငမ်းငမ်းတက်ကြီးမဟုတ်ပေမယ့်လည်း ရည်းစားလေး
တော့ ထားဖူးချင်တာပေါ့။ အသက်ကြီးမှ နောင်တရနေရရင်
အချိန်တွေကို ပြန်ဆုတ်လို့မရတာ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အလေ့နတောစိတ်တွေ။ ဘာမှမပူ
နဲ့၊ နင့်ရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ အချိန်တန်ရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်
တော့ ပြေးမလွတ်ပါဘူး။ ရွှံ့ပိုးထိုးနေမှမဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်ကုပ်နေ
ရင်လည်း ရမှာပဲ။ မိန်းကလေးပဲ၊ သိက္ခာရှိရှိနေစမ်းပါဟာ၊ ငါ့
ဝေတနာကို နားလည်စမ်းပါ”

“နားလည်ပါတယ်... နားလည်ပါတယ်၊ တကတည်း
မပြောလိုက်ချင်ဘူး။ ပြောပုံကြီးကိုက ငါကပဲ ပိုးတစ်ထောင်ထ

နေတဲ့မိန်းမကျနေတာပဲ။ ကဲကဲ... မပြန်သေးဘူးလား၊ မှောင်
နေပြီ”

ဟုဆိုကာရှိသေး။ သူမတို့နား ဒေါ်တင်တင်ဆက် ရောက်
လာခဲ့ကာ...

“သမီး၊ သမီးမပြန်သေးဘူးလား”

ဟုဆိုလာလျှင် သမီးဆွေက ထရပ်ကာ...

“ဟုတ် အန်တီ၊ သမီး ခုပဲပြန်တော့မလို့”

“မိုးချုပ်နေပြီ သမီးရယ်၊ အန်တီတောင် ဘုရားဝတ်ပြု
ပြီးနေပြီ၊ ပြန်ချိန်ကိုများ မေ့နေသလား။ မမလှတို့စိတ်ပူနေတော့
မှာပဲ။ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၊ ဒီမှာ တစ်ညတလေ အိပ်သွားလိုက်”

“မေမေကလည်း သမီးအကြောင်းမသိတာကျလို့ အိပ်
ရာပြောင်းရင် သမီး အိပ်မပျော်တာ”

“ဒါဆိုလည်း အိမ်ကစမ်းစမ်းကို အဖော်ထည့်ပေးလိုက်
မယ်လေ။ မိုးကမှောင်နေပြီ၊ လမ်းမီးက ပျက်နေတယ်”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ သမီးပြန်ရဲပါတယ်။ သမီးပြန်နေကျ
ပါ”

“အေးအေး... ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ မိုးရွာမယ်
ထင်တယ်။ ထီးယူသွားဦး၊ ဓာတ်မီးပါယူသွား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ ထွက်မည်ကြံတော့ ဒေါ်တင်တင်ဆက်က နေရာမှထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ နန်းစဉ်ဆက်က အိမ်ထဲလိုက်ပို့ရန် ထရပ်လိုက်ပြီးမှ သမုဆွေထံသို့ ထီးကောက်ကြီးနှင့်ဓာတ်မီးလှမ်းပေးပါ၏။

“နင် ငါ့အိမ်ကို လိုက်အိပ်ပါလား နန်း”

“မအိပ်ချင်ပါဘူးဟယ်၊ ဝတ္ထုအသစ်တွေ အများကြီးငှားလာတာ မိုးလင်းတဲ့အထိ ထိုင်ဖတ်ဦးမယ်”

စကားပြောရင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ အိမ်တံခါးမကြီးနားရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“လျှပ်ရောင်တွေ ဖြာနေတယ်နော်၊ မြန်မြန်ပြန်၊ လမ်းမှာ မိုးမိနေဦးမယ်”

“နန်း နင်ဟာလေ၊ တစ်ခါတလေကျရင် ငါ့ကိုဂရုစိုက်သလောက် တစ်ခါတလေကျတော့ ငါ့ကိုဥပေက္ခာပြုလွန်းတယ်”

“ဘာလဲ၊ မကောင်းလို့လား”

ဟု နန်းစဉ်ဆက်ကဆိုကာ ရှိသေး၊ ကောင်းကင်ပေါ်မှ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က တန်ခိုးရှင်နယ် ရုတ်တရက်ခုန်ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။

“သွားသွား... အထဲဝင်တော့၊ မိုးရေအထိမခံနိုင်တဲ့ နင်က ဖျားနေဦးမယ်”

“ကောင်းကောင်းပြန်နော်”

“အေးပါကွ”

ဟုပြောသောစကားလုံးလေးသုံးလုံးပင် ဆုံးအောင်နားထောင်မသွားတော့ပါဘဲ နန်းစဉ်ဆက်က အိမ်ထဲ လှစ်ခနဲပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

နန်းစဉ်ဆက်နှင့်သူမက ပြောင်းပြန်ဖြစ်ပါသည်။ နန်းစဉ်ဆက်က မိုးထိရင် ဖျားတတ်သည်။ သူမကတော့ မိုးရေထဲမှာ ပျော်မွေ့သူပါ။ ပြီးတော့ နန်းစဉ်ဆက်က ဣန္ဒြေရရနှင့် မိန်းမဆန်ဆန်လှပြီး စာဖတ်ခြင်းကိုနှစ်သက်ကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး လူကြီးဆန်ပါသည်။ သို့သော် သူမကတော့ နန်းစဉ်ဆက်နှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင် လက်ငှေ့ထိုးခြင်းကို နှစ်သက်ပြီး ယောက်ျားဆန်ဆန်နှင့် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနေပြီး ဘယ်အရာကိုမှ လေးလေးနက်နက် ချင့်ချိန်စဉ်းစားခြင်းမရှိဘဲ ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပင် ပေပေတေတေ နေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။

နန်းစဉ်ဆက်က မိဘများနှင့်သူငယ်ချင်းပမာ ရင်းနှီးပြီး မိမိ၏ကိစ္စအဝဝကို မိဘများနှင့်သာ တိုင်ပင်လုပ်ကိုင်တတ်သူဖြစ်

ပါသည်။ သို့သော် သမုဆွေကတော့ ဖခင်ကိုချစ်ကြောက်ရုံသေ
သူဖြစ်ကာ ဖခင်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကိုပင် အလိုလိုရှုံ့နေတတ်
ပြီး မိခင်ကိုမူ ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိတယ်လို့ပင်မထင်မှတ်ပါချေ။
ဒါက သမုဆွေသည် မိဘများကိုမချစ်၍တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်
လည်း သူမရဲ့စိတ်က လူတော်လူကောင်းကြီးမဖြစ်ပြချင်တာမျိုး
က ကိန်းအောင်းနေလို့ဖြစ်ပါသည်။

မိဘများနှင့်ရင်းရင်းနှီးနှီးနေလျှင် သိပ်ကိုမိန်းမဆန်နေ
တယ်ဟု သမုဆွေ၏ရင်ထဲ ယူဆထားခဲ့သည်လေ။ သမုဆွေက
ယောက်ျားတွေ၏ဘဝကိုအားကျပြီး ယောက်ျားလေးဖြစ်ချင်နေခဲ့
သူလေ။ ဒါကြောင့်လည်း နန်းစဉ်ဆက်အပေါ် ယောက်ျားတစ်
ယောက်လိုပင် အာဏာစက်ယူထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မိုးက မထင်မှတ်ပါဘဲ အုံးခနဲရွာချလာတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင်တွင် မိုးသံလေသံမှအပ အခြားဘာအသံမျှမကြားနိုင်လောက်
အောင် တိတ်ဆိတ်နေရပါသည်။ သို့သော်လည်း မိုးရေကိုချစ်
သည့်သမုဆွေကတော့ ထီးလေးတစ်ချောင်းနှင့် လျှပ်ရောင်တွေ
ကြား လျှောက်လှမ်းနေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သမုဆွေ၏ခြေလှမ်းများက ရုတ်တရက် ရပ်
တန့်သွားခဲ့ရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သမုဆွေ၏ရှေ့

တွင် လူသုံးယောက်က ကာဆီးရပ်တန့်လိုက်လို့ပဲဖြစ်ပါသည်။

မှန်ပါသည်။ မိုးကာအကျိုးများကို မလုံ့တလုံ့ဝတ်ဆင်ထား
ကြသော နိုင်တူးတို့အဖွဲ့ဖြစ်ပါ၏။ နိုင်တူးတို့က သမုဆွေကို စား
တော့ဝါးတော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေသည်ကို ရံဖန်ရံခါဖြတ်ပြေး
သွားသောလျှပ်ရောင်မှတစ်ဆင့် လင်းခနဲလက်ခနဲ မြင်လိုက်ရပါ
သည်။ သမုဆွေက ရုတ်တရက်မို့ ထိတ်လန့်သွားပြီး ခြေလှမ်း
တစ်ချက်ပင် နောက်တွန့်သွားရပါ၏။

သူမအနားသို့ သွေးဆာနေသော ဖုတ်ကောင်နယ် မာန်
ဟုန်ဖြင့် တိုးကပ်လာသောနိုင်တူးကိုကြည့်ရင်း သူမရင်ထဲ ဘာကို
ထိတ်လန့်လို့ ထိတ်လန့်ရမှန်းမသိ ခံစားနေရပါသည်။

“နိုင်တူး... မင်းတို့ကောင်တွေ ဒါဘာအချိုးလဲ”

သူမက အားတင်းကာ ခပ်ရဲရဲပင် ပြောချလိုက်တော့
နိုင်တူး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ထိမထင်အပြုံးတစ်ခုက လျှပ်ခတ်သွား
ရပါ၏။

“ဘာလဲ... ကြောက်နေတာလား”

ဟူသောအဓိကလီအသံမျိုးကို ကြားရတော့ သူမ ကြက်
သီးထသွားရပါသည်။ နိုင်တူးတို့က အုပ်စုအားကိုးနှင့် သူမကို
တစ်ခုခုလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိနေ၍ သူမက ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်

အတွက် အဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ပါသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်အထင်ကြီးနေသလား သမုဆွေ။
မင်းကိုယ်မင်း ဘာထင်နေသလဲ။ မင်းကိုယ်မင်း မိန်းမဆိုတာရော
သိရဲ့လားဟင်။ မိန်းမနဲ့ယောက်ျားက ဘာတွေဘယ်လိုကွာခြား
သလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

သူမ ဒေါသထွက်သွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“မိုက်ရှိုင်းတဲ့ခွေးသူတောင်းစား... လာစမ်း”

ဟုဆိုကာ တွေ့ကရာ ကန်နေမိပါသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

နိုင်တူး၏ရယ်သံက တကြမ်းပေါ်ထွက်လာရပါသည်။
ပြီးနောက် သူမကန်လိုက်သည့် သူမ၏ခြေသလုံးမှာ ဖမ်းဆွဲခြင်း
ခံလိုက်ရပြီး သူမမှာ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လမ်းမပေါ်သို့ ကိုးယ့်
ကားယားလဲကျသွားခဲ့ရပါသည်။

“နိုင်တူး၊ မင်းတို့ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အခုနေတော့ ငါဘာလုပ်သလဲဆိုတာ မင်းသိဦးမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာပါဘူး။ မင်းသိရတော့မှာပါ”

ဟုဆိုကာ ကြမ်းတမ်းသောလက်ကြီးနှင့် သူမကိုယ်လေး
ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ပါသည်။ သူမ ရုန်းနေရပါ၏။ သို့သော် အင်

အားခြင်းမမျှ၍ အချည်းနှီးသာဖြစ်နေရပါသည်။

“နိုင်တူး... ဟေ့ကောင်၊ သတ္တိရှိရင် ခုချက်ချင်း ငါ
လက်ကိုလွှတ်စမ်း”

“မင်းလက်ကိုလွှတ်မယ်ဆိုရင် အစောကြီးကတည်းက
ငါဖမ်းချုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရုန်းမနေနဲ့၊ ရုန်းနေလည်း အသုံးမဝင်
ဘူး”

ဟုဆိုတော့ သူမအခြေအနေကို ရိပ်စားမိစပြုလာခဲ့ပါ
သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တောင်စဉ်မရောရာကြည့်
မိပါ၏။

“ရှာမနေနဲ့၊ ကူမယ့်လူလည်း လာမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီ
လောက်မိုးရောလေပါ သည်းနေတာ၊ မင်းအော်လည်း ဘယ်သူ
မှကြားမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းက ကံဆိုးတာဆိုပေမယ့် ဒါ ငါ့အတွက်
ကံကောင်းခြင်းပဲ”

ဟုဆိုကာ သူမ၏လက်များကို လက်ပြန်ဖမ်းချုပ်ထား
ရာမှ သူမ၏လည်တိုင်များကို ကြမ်းတမ်းစွာ နှမ်းလိုက်သည်တွင်
သူမမှာ အရာရာတိုင်းကို ထိတ်လန့်သွားရပြီး အားကုန်ရုန်းပါ
တော့သည်။

“အခြေအနေမကောင်းဘူး နိုင်တူး၊ ကိစ္စကိုဖြတ်လိုက်

၇၂ နိဗ္ဗာန် ဓလေ့

ရအောင်"

တစ်စုံတစ်ယောက်၏အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ မိုးသံလေသံတွေနှင့်ပို့ ထိုစကားအသံက မသဲကွဲ၍ အသံရှင်ကို သူမကောင်းကောင်းမသိလိုက်ပါချေ။ မိုးကာအကျိုကို ကိုယ်လုံးကြီးများလုံအောင် ဝတ်ထားကြ၍ ထိုလူတွေသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်မယ်ဆိုတာ သူမ မသိလိုက်ပါသော်လည်း ထိုအထဲမှ တစ်ယောက်ကတော့ နိုင်တူးထံ တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းပေးနေပါသည်။

နိုင်တူးက ထိုအရာကို လှမ်းယူပြီး သူမ၏နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို အုပ်လိုက်ပါသည်။ သူမ ဘာမှမသိတော့ပါချေ။

ထီးလေးတစ်ချောင်းကတော့ လေအပူတွင် မြောင်းထဲ တစ်စွန်းတစ်စ ကျချင်နေပြီး ဓာတ်မီးလေးတစ်လက်ကတော့ မီးလင်းလျက်သားပင် လမ်းဘေးမှာ လဲလျောင်းကာ မိုးရေထဲ မျောနေရပါ၏။

နိဗ္ဗာန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၇)

“ကလင်...လင်!”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စာအုပ်ဖတ်နေသော နန်းစဉ်ဆက်သည် စာအုပ်ကိုဘေးနားချကာ အခန်းထဲမှထွက်လာခဲ့ပါသည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီအတိဖြစ်နေပါသည်။

“ကလင်...လင်!”

နန်းစဉ်ဆက်က ဖုန်းခွက်နားရပ်ပြီး ကပိုကယိုနှင့် ကျနေသောဆံပင်များကိုသပ်တင်ကာ ဖုန်းခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲ့လို!”

“သမီး နန်းစဉ်ဆက်လား!”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ် အနီတီ၊ နန်းပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမုပြန်မရောက်လို့၊ အဲဒါ သမီးတို့အိမ်မှာများ အိပ်
မှာလား”

“ရှင်! သမု ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ဟုတ်လားအန်တီ”

သူမသိပ်လန့်သွားရပါ၏။ သမုအကြောင်း သူမကောင်း
ကောင်းသိပါသည်။ သမုမှာ သူမကလွဲရင် အခြားရင်းနှီးတဲ့သူ
ငယ်ချင်း မရှိပါချေ။ ဒါကြောင့် သမုက မိမိအိမ်ကိုသာ အသွား
အလာရှိပြီး အခြားဘယ်နေရာကိုမှ မိမိမပါလျှင် သွားလေ့မရှိတာ
မိမိသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်း လျှပ်
ရောင်တွေ ဖြာဆဲ။ မိုးကလည်း သည်းဆဲပင်။

“သမီးတို့အိမ်က သမု ပြန်လာလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ၊ သမုက ခုနစ်နာရီခွဲကျော်ကျော်
ကတည်းက ထွက်သွားတာ”

“ခုနစ်နာရီခွဲ”

သူမတို့အိမ်နှင့် သမုတို့အိမ်မှာ လမ်းလျှောက်သွားလျှင်
ဆယ်မိနစ်ပင်မကြာသော အကွာအဝေးမျှသာ ရှိပါ၏။

“မိုးတွေက ရွာနဲ့ ဒီကောင်မလေးတွေ ဒုက္ခပါပဲ။ လမ်း
မှာ တစ်ခုခုများဖြစ်နေတာလား။ အချိန်တွေက ဒီလောက်တောင်
ကွာဟနေပြီ။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ လိုက်ရှာဦးမှပါ”

ဟုပြောကာ ဖုန်းချသွားသဖြင့် သူမက သမုကိုအရမ်း
စိတ်ပူမိပါသည်။ သမု ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ။
ထိုသို့သာတွေ့မိနေပေမယ့် သမုဟာ ဘယ်ကိုမှမသွားဘူး ဘာမှ
မလုပ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းပြနေစရာမလိုလောက်အောင် သမုအပေါ်
သူမအလွတ်ရနေပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူမ သမုအပေါ်စိတ်ပူသွားရပါ၏။ သမု
ဘယ်သွားနိုင်သလဲ။ ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာ ခေါင်းပူအောင်
စဉ်းစားမိတော့ နိုင်တူး၏မျက်နှာကြီးက အာရုံထဲတွင် ထင်းခနဲ
ပေါ်လာရပါသည်။ သမုအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်
သွားရပါ၏။ သမုက အပြောဆိုးပေမယ့် အတွင်းစိတ်က ရိုးသား
သည်။ မိမိရိုးသားသလို သူတစ်ပါးရဲ့စိတ်ကိုလည်း ရိုးရိုးပဲတွေး
တတ်သည့်သမု၏အကျင့်ကို သူမကောင်းကောင်းသိနေပါသည်။

ပြီးတော့ နိုင်တူးက ဆင်းရဲသည်။ လူသာ ဆင်းရဲတာ
မဟုတ်။ စာရိတ္တလည်း ဆင်းရဲတယ်ဆိုတာ သူမသာမက တစ်
မြို့လုံးက သိသည့်အလေ့အလာ လူမိုက်လူရမ်းကားစာရင်းဝင်
ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်ခြင်တုံတရားကင်းမဲ့သည့်နိုင်တူးကသာ သမု၏
စကားကြမ်းများကို ခံပြင်းပြီး သမုကိုတစ်ခုခုလုပ်လိုက်မည်ဆို
လျှင် သူမ စမွေးခဲ့သည့်မီးဖို သူမတစ်သက်လုံး နောင်တရရှိ

ဆုံးတော့မည်မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဗိရိသိမ္မိဒ်ကအကျိုးကို ထုတ်ဝတ်ပြီး ဓာတ်မီးကိုအလျှင်စလိုဆွဲယူကာ ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါ၏။

သူမ အချိန်မီရောက်မှဖြစ်မယ်လေ။ နိုင်တူးတို့လက်ချက်နှင့် သမု သွေးအိုင်ထဲလဲနေခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် သွေးထွက်မလွန်စေရန် အချိန်မီရောက်သွားမှဖြစ်မယ်လေ။ သူမ မိုးထဲလေထဲတွင် ပြေးလွှားနေမိပါသည်။ မိုးကလည်း ဘာအကြီးနှင့်မှန်းမသိ၊ သဲသဲမဲမဲရွာချနေပါသည်။

“သမု... သမု... သမု”

မိုးထဲလေထဲတွင် အသံကုန်ဟစ်ပြီး အော်ခေါ်နေတယ်ဆိုပေမယ့် သူမအသံက မိုးသံကြားတွင် ပျောက်ကွယ်နေခဲ့ပါ၏။

“သမုဆွေ... သမု”

ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် လမ်းဘေးဝဲယာကို ထိုးကြည့်ရင်း သမုဆွေနာမည်ကိုသာ တွင်တွင်ခေါ်နေမိပါသည်။

“သမုရေး... သမု”

သူမ ပို၍စိုးရိမ်လာရပါသည်။

“သမု...”

နောက်ထပ်တစ်လုံးစင် ဆက်မအော်နိုင်လောက်အောင်

မြင်ကွင်းက မှင်တက်စေရပါသည်။ မှန်ပါ၏။ မြောင်းနှုတ်ခမ်းတွင် မိုးရေတို့နှင့်နှောကာ လူးလွန်နေသည့် ထီးကောက်ကြီးကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တဒင်္ဂတော့ သူမ ကြက်သေသေသွားရပေမယ့် သတိတို့ကို ပြန်လည်တူးဖော်ကာ ထိုထီးကောက်ကြီးနားသို့ အသိစိတ်မရှိတော့တဲ့လူလို တိုးကပ်လာခဲ့ပါသည်။ သူမဦးနှောက်ထဲတွင် ဘာကိုမှမတွေးခေါ်နိုင်ပါတော့ချေ။ ရင်တစ်ခုလုံးလည်း ပူလောင်နေခဲ့ရပါသည်။

တုန့်ယင်နေသောလက်အစုံဖြင့် ထီးရိုးတံကို ဆွဲယူလိုက်ပါ၏။ မျက်ရည်တွေက ဘယ်ကဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိအောင်ပင် တသွင်သွင်စီးကျနေရပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး... ဒါ”

ထီးကောက်ကြီးကို ကိုင်မိကိုင်ရာ ကိုင်ထားရာမှ လွှတ်ချလိုက်ပြီး ဓာတ်မီးဖြင့် လမ်းဘေးဝဲယာသို့ ထိုးကြည့်နေမိပါ၏။ သူမအတွေးကတော့ တစ်နေရာရာမှာ သမုဟာ လဲကျနေခဲ့မည်ပေါ့။ သို့သော် သူမစိတ်ပျက်သွားရပါသည်။ သမုက သူမထင်သလို မည်သည့်နေရာမှ လဲကျမနေခဲ့ပါချေ။ သို့သော် သမုကိုယ်စား မြက်ခင်းစပ်မှဓာတ်မီးလေးကိုတော့ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမက ထိုဓာတ်မီးကလေးကို ရင်ခွင်ထဲပွေ့ပိုက်ကာ

၇၈ နိ ဖေဆိုင်

ဆောက်တည်ရာမဲ့ဖြစ်နေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလိုက်ပြီး သမုတိမိတာများရှိရာအိမ်တက်သို့ အားသွန်ပြေးပါတော့သည်။ သူမ သိပ်နှစ်သက်ပါသော ထပ်ရိုးတိုက်ပုလေးဖြစ်သည့် သမုတို့အိမ် လေးမှာ အပြစ်ကင်းစွာပင် မိုးရေထဲအိပ်မောကျနေခဲ့ပါသည်။

“အန်တီ... အန်ကယ်... အန်တီလှ”

သူမက အသံကုန်ဟစ်ပြီးအော်တော့ အိမ်ထဲမှ ဓာတ်မီး ရောင်အချို့ကို မြင်ရပါသည်။ ထိုဓာတ်မီးရောင်က တဖြည်းဖြည်း ချင်း သူမနှင့်နီးကပ်လာခဲ့ရပါသည်။

“အန်တီ”

သူမက ထပ်မံ၍ခေါ်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမမျက်နှာပေါ် သို့ အလင်းရောင်များ ကျရောက်လာပါသည်။

“ဟင်! သမီး နန်းစဉ်ဆက်”

“အန်တီ... သမု”

“ဪ... ပြန်လာပြီလား၊ အန်တီတို့က ခုမှလိုက်ရှာ ကြတော့မလို့”

“မ... မဟုတ်ဘူး၊ အန်တီ... သမုလေ၊ သမု... သမု...”

သူမရဲ့စကားသံကို ငဲ့လင့်နေသူများကို သူမ မပြောရက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိုင်းဝေ နိ ၇၉

ခဲ့ပါချေ။ သို့သော် သူမက အံ့ကြိတ်ပြီး ပြောချခဲ့ချိန်တွင် ဒေါ်လှ ဝင်းမှာ သတိလစ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသည်။

ထိုညက မိုးသည်းထန်စွာ ရွာခဲ့ပါသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ မီးတောက်များစွာ လောင်ကျွမ်းခဲ့ရပါသည်။

နိ နိ နိ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆခန်း (၈)

ခေါင်းတစ်ခုလုံး နာကျင် အုံ့ခဲနေရပါသည်။ ခေါင်းမှ စိုထိုင်းထိုင်းဖြစ်နေသည်ကိုလည်း ခံစားနေရပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ မီးအရောင်ဟပ်နေသလို ပူနွေးနွေးဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သူမမျက်လုံးတွေကို မဖွင့်နိုင်ပါချေ။ သို့သော် မျက်လုံးတွေကို အားယူပြီး ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတာက တဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်နေတဲ့မီးတောက်တစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟင်!”

ထိုမီးတောက်ကိုမြင်ပြီး သူမ ပထမဆုံးသတိပြုမိလိုက်တာကတော့ သူမကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီတွေပါပဲ။ သူမထိတ်လန့်သွားရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမအင်္ကျီတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်တာလဲ။ ပြီးတော့ သူမ ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတာလဲဟု ချက်ချင်းစဉ်းစားလိုက်စဉ်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့နာရီပိုင်းက ဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်အပျက်များက အာရုံထဲတွင် ထင်ထင်ရှားရှားကြီးပေါ်လာခဲ့ပါ၍ သူမ အိပ်နေရာမှ လူးလဲထကာ ဘေးတွင်ရှိသောစောင်တစ်ထည်ကိုဆွဲကာ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ် လွှမ်းတင်လိုက်မိပါ၏။ မပီပိုးတဝါးနှင့် လူရိပ်တစ်ခုကို လှစ်ခနဲတွေ့လိုက်ရ၍ သူမ ထိုလူကိုစူးစိုက်ကြည့်လိုက်ရာ နိုင်တူးဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရပါသည်။

သူမရဲ့ကမ္ဘာကြီး ခြောက်ခြားသွားရပါ၏။ သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ငုံကြည့်ပြီးမှ နိုင်တူးကို ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်မိတော့ နိုင်တူး၏ထိမထင်မျက်နှာပေးတစ်ခုကို မုန်းတီးနာကျင်မှုတွေကြားမှ မြင်ရပြန်ပါသည်။

“နိုင်တူး၊ မင်း ငါ့ကိုတာလုပ်တာလဲ။ တောက်! အောက်တန်းကျတဲ့ကောင်”

“မှန်တယ်၊ ငါအောက်တန်းကျတဲ့ကောင်။ ဒါကြောင့် မြင့်မြတ်တဲ့အလုပ်ကိုမလုပ်တတ်ဘဲ အောက်တန်းကျတဲ့အလုပ်ကိုပဲ လုပ်တတ်တယ်”

သူမအသားတွေက ဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေရုံမှတစ်ပါး

သူမနှုတ်ဖျားက ဘာစကားမှထွက်မလာနိုင်တော့ချေ။

“ဟား... ဟား... ငါ့ကို မျက်လုံးတွေနဲ့ ဘာတွေ မေးခွန်းထုတ်နေတာလဲ။ ဟား... ဟား... ရယ်ရတယ်”

ဟုဆိုကာ နိုင်တူးက ထိုင်နေရာမှထပြီး သူမနား မနီးမဝေးတွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာ မီးပုံထဲသို့ ပျဉ်ချပ်တစ်ချပ် ပစ်ထည့်လိုက်ပြီး သူမကိုစူးစိုက်စွာကြည့်ကာ...

“မုန်းနေတာလား၊ မင်း ငါ့ကိုမုန်းသလို ငါကလည်း မင်းကိုမုန်းနေတယ် သမုဆွေ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကျေနပ်တယ်။ မင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ နာကျင်မှုတွေကို အထင်းသားမြင်နေရလို့ ငါ့ကျေနပ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သမုဆွေ၊ ခုချိန်မှာ ငါက မင်းရဲ့ယောက်ျားဖြစ်သွားပြီလေ”

သူမအသည်းတွေက တဆတ်ဆတ်နာကျင်နေရပါ၏။ သူမစိတ်ရှိတဲ့အတိုင်းသာဆိုလျှင် နိုင်တူးကို ကုတ်ကလိမ်ချိုးပြီး အပိုင်းပိုင်းဖြစ်သွားအောင် ခုတ်သတ်ပစ်ချင်မိပါသည်။

“မင်းနဲ့ငါနဲ့ အတူတူအိပ်ပြီးသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မလုံတလုံစောင်တိုလေးကိုသာ ဆွဲခြုံထားရင်း နှုတ်ခမ်းကို နာနာဖိကိုက်ထားမိပါသည်။

“မင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပေါက်ထွက်သွားတဲ့အထိ ကိုက်

ထားဦးပေါ့။ ဟားဟား... မှတ်ထား သမုခေတ္တ၊ အဲဒါ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ ကွာခြားချက်ပဲ။ မင်း မိန်းကလေးမုန်း သိသွား ပြီလား။ ဒါပေမဲ့ အကြောမာတဲ့မင်းက အမှန်တရားကို လက်ခံ ချင်ဦးမှာမဟုတ်ပါဘူးလေ။ ရတယ်... မင်းကိုမှတ်လောက်သား လောက်အောင်ကို ငါက ပညာပေးဦးမှာပါ။ မင်းကို သုံးညလောက် ငါ့မယားလုပ်ခိုင်းဦးမှာ... ဟား... ဟား”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက ရှက်ဒေါသများ မွန်ထူ သွားရကာ မီးစတစ်စကိုဆွဲယူပြီး နိုင်တူး၏မျက်နှာကို ထိုးဆွပ်စ် လိုက်ပါသည်။

“အား...”

နာကျင်စွာ အော်ညည်းသံနှင့်အတူ မီးစကို ပုတ်ခတ် ဖယ်ရှားလိုက်ပါ၏။ သူမကျေနပ်သွားရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အကျည်းတန်လှသည့် နိုင်တူး၏မျက်နှာပေါ်သို့ သူမက သေရာပါအမှတ်အသားတစ်ခု ပေးနိုင်ခဲ့ပြီလေ။

“ကောင်မ! မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“မှတ်ထား နိုင်တူး၊ မင်းလိုကောင်မျိုးက ငါ့ကိုစော်ကား ချင်ရင် ဒီထက်ဆိုးတဲ့ဒဏ်ရာမျိုး ရစေရမယ်”

“တောက်!”

နိုင်တူး၏တက်ခေါက်သံမှာ ဟိန်း၍ညံ့ထွက်လာခဲ့ပါ၏။ သူမ ရုတ်တရက်ထိတ်လန့်သွားရပါသည်။ နိုင်တူးက အသားစား ကျူးသောဘီလူးတစ်ကောင်နယ် မာန်ဟုန်ပြင်းစွာပင် သူမနား တိုးကပ်လာခဲ့ပါသည်။

သူမမျက်စိကို ပိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ရုန်းကန်နေလျှင် လည်း ဘာမှအကျိုးမရှိနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သူမသိပါသည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် နာကျင်မှုတွေကို ရင်ထဲမှာသိမ်းဆည်းပြီး ရန်ငြိုးတစ်ခု ထပ်တိုးတယ်ဟု သူမသဘောပိုက်ထားမိပါသည်။

‘ရတယ် နိုင်တူး၊ ခုချိန်မှာတော့ ငါက နင့်ရဲ့အကျဉ်း သားပဲ။ နင်ပြုသမျှ နုရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အလှည့်ကျ မနဲ့ စတမ်းပဲဆိုတာ မင်းစိတ်ထဲ ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါ’ဟု နာကျည်း စွာပင် ရင်ထဲ၌သာ ညည်းတွားမိပါတော့သည်။

နိမိတ်

အခန်း (၉)

“အိမ်ရှင်တို့... အိမ်ရှင်တို့”

အော်ခေါ်သံကြောင့် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ရေစိုထင်းချောင်းများနှင့် ထမင်းအိုးတည်နေသော နိုင်တူးအိမ်ခင်ဒေါ်သေးသေးများ ယပ်တောင်ကိုပစ်ချပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဪ... ဆရာကြီးနဲ့ဆရာကတော်တို့ပါလား၊ ကြွပါ... ကြွပါ”

ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ကြိုဆိုသဖြင့် မျက်နှာမသာမယာနှင့် ဒေါ်လှဝင်းနှင့်ဦးမိုးဆွေမှာ ယိုင်နဲ့နေပြီဖြစ်သောအိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပါသည်။ ဦးမိုးဆွေကတော့ ဒေါ်သေးသေး ခင်းပေးတဲ့ဖျာပေါ်တွင် လူယဉ်ကျေးပီသစွာ ထိုင်နေပေမယ့် ဒေါ်လှဝင်းကတော့ ထိုအိမ်စုတ်ကို အကဲခတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အပေါက်တစ်ရာမကသော အိမ်ထဲရံများကို အဖာတစ်
ရာမကအောင် ဖာထေးထားပြီး မိုးမလုံသောနေရာများကိုလည်း
ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အစုတ်များနှင့် အဖာတစ်ရာမက ဖာထေးထား
ပါသည်။

အိမ်ရှင်များက ဒီကြမ်းခင်းကို ဘယ်လိုနင်းလျှောက်နေ
တယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် ဒေါ်လှဝင်းကတော့ အသာအယာပင်
လမ်းလျှောက်နေခဲ့ပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျိုးတို့ကျဲတဲဖြစ်နေ
သောကြမ်းပေါက်မှ ခြေကျွံကျမှစိုးသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာနဲ့ဆရာကတော်က”

ဟု အိမ်ရှင်ဖြစ်သူဒေါ်သေးသေးက မျက်နှာချိုသွေးကာ
စကား လမ်းကြောင်းဖွင့်လျှင်...

“ခင်ဗျားက နိုင်တူးမိခင်ထင်တယ်”

ဟူသော သြဇာသံစွက်သောအသံတစ်ခုက ထွက်ပေါ်
လာခဲ့ရပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါနဲ့ ဆရာက နိုင်တူးအကြောင်း”

“နိုင်တူး ညက အိမ်ပြန်အိပ်သလား”

“ဒီကလေးအကြောင်း မပြောချင်ပါဘူးဆရာရယ်၊ အိမ်
ကို ဇရပ်မှတ်ပြီး ဝင်လိုဝင် ထွက်လိုထွက်”

“ကျုပ်မေးခွန်းကို တည့်တည့်ပဲဖြေပေးပါ အိမ်ရှင်”

ဦးမိုးဆွေက ထပ်မံပြောတော့မှ စကားကြောရှည်ရန်
ဟန်ပြင်နေသည့် ဒေါ်သေးသေးက အရှိန်တန်သွားရကာ...

“ပြန်မအိပ်တာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျားက မဆန်းပေမယ့် ကျုပ်တို့မိသားစုအတွက်
တော့ ဆန်းတယ်”

“ရှင်! အဲဒါနဲ့ နိုင်တူးက ဘာဆက်စပ်နေသလဲ”

“နိုင်တူးရှိနိုင်မယ့်နေရာတွေကို ခင်ဗျားသိနိုင်မလား”

“ကျွန်မ နားမလည်တော့ဘူးဆရာကြီး”

“ဒါကို ကျုပ်ပြောရမှာ ရှက်တယ်ဆိုပေမယ့် ဒီကိစ္စက
ရှက်နေရုံနဲ့ ပြီးသွားမှာမဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တည့်တည့်
ပဲပြောမယ်၊ ဒီသုံးရက်အတွက် နိုင်တူးကို ရှာနိုင်ရင်ရှာပေးပါ။
မရှာပေးနိုင်လို့တော့ တိုင်ချက်ဖွင့်ပြီး ဝါရမ်းထုတ်သင့်ထုတ်ရပါ
လိမ့်မယ်”

“ရှင်! မထိတ်သာမလန့်သာဆရာရယ်၊ ကျွန်မနားလည်
အောင်လည်း ပြောပါဦး”

“ရှင်သားက ကျွန်မတို့သမီးကို အလိုမတူဘဲ ခိုးပြေး
သွားတယ်”

“ရှင်!”

“တွေ့လို့ကတော့ ရှင်သားကို မုဒိန်းမှုနဲ့ တရားစွဲပစ်မယ်”

ဟု ပြဿနာကို ရေရေရာရာမသိသေးပေမယ့် တစ်ဖက်မှ စောင်းနင်းပြောလာချိန်မှာတော့ မိခင်ဖြစ်သည့်ဒေါ်သေးသေးထံတွင် မိခင်တို့၏မာနက ရုန်းကြွလာရကာ...

“ဆရာကတော်ရဲ့စကားက တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်မသားက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ ထို့အတူပဲ ဆရာတို့သမီးကလည်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပါပြီ”

“အလိုမတူရင် မုဒိန်းမှုမြောက်တယ်ဆိုတာ ရှင် နားမလည်ဘူးလား”

ပညာမတတ်သည့်ဈေးသည်မမို့ ဒေါ်သေးသေးက ရုတ်တရက် ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားပါသည်။ ဈေးသည်မို့ အသီးအရွက်အကြောင်းသာသိပြီး ဥပဒေကို ဘာမှနားမလည်တာ အမှန်ပါ။ သို့သော်လည်း ဒေါ်သေးသေးက ခေသူမဟုတ်သူမို့ သူများခြောက်တိုင်း မကြောက်မိပေမယ့်လည်း ဟန်လုပ်ကာ...

“ဆရာကတော်က အလိုမတူရင် မုဒိန်းမှုလို့ဆိုရလောက်အောင် ကာယကံရှင်တွေရဲ့သဘောထားကို သိလို့လား”

“ဘာပြောတယ်”

“အရွယ်ရောက်နေတဲ့လူပျိုအပျိုကြားက ဆက်နွယ်မှုကို ကျွန်မတို့လူကြီးတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အကုန်သိနိုင်မှာလဲ။ အကျယ်တဝင့်မလုပ်ပါနဲ့ရှင်၊ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက်ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင်ရိုင်းလှချည်လား။ ရှင်က အဲဒီလိုစကားပြောရတာ ရှင့်ကိုယ်ရှင် မရှက်ဘူးလား။ ရှင်တို့လို ဒီလိုအဆင့်မျိုးနဲ့ ရှင့်သား အလေ့နတောကောင်ကို ကျွန်မသမီးက ကြိုက်စရာလား။ ရှင် ဦးနှောက်မှရိုသေးရဲ့လား။ ရှင်ရှားသွားပြီလား”

ဟု ဒေါ်လှဝင်းက သမီးဇောနှင့် သူငယ်ရန်တွေ့ပြောတော့ ဒေါ်သေးသေးက အကြိုက်တွေ့သွားခဲ့ပါပြီ။ သေးသေးဆိုသည့်မိန်းမက စည်းနဲ့ဘောင်နဲ့ ပညာမဲ့၍ ဘာမှမတတ်ခဲ့ပေမယ့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ရန်ဖြစ်ဖို့တော့ အဆင့်တစ်ချိတ်ထားခဲ့သူလေ။

“အဲဒါ ရှင်တို့လို ငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူတွေကို ပြောရမှာ။ ရှင်တို့ကမှ ဘဝင်ရှူးရှူးနေကြတာ အရှူးတွေရဲ့”

“ဘာ!”

“တော်ပါတော့ လှရယ်၊ ခင်ဗျားလည်း တော်ပါတော့”

ဦးမိုးဆွေက ဝင်ဟန်လိုက်ရပါသည်။

“ဆရာကြီးကိုတော့ အားနာပါရဲ့ရှင်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကတော်က လူပါးဝလွန်းလို့၊ ဘယ်နှယ်တော်... သူများအိမ်ကိုလည်း လာသေး... စော်ကားမော်ကားနဲ့”

“ဘာ!”

“တော်ပါတော့ လှရယ်၊ တော်ပါတော့၊ ခုချိန်မှာ ဒီလို စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်ရမယ့်အချိန်မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဖက်က နှစ်ဖက်က ကုန်လိမ့်မယ်။ ဒေါသပါရင် အမှားပါကတ်တယ်။ ကဲ! လာပြန်ကြစို့။ ကိုယ်တို့ ဥပဒေအတိုင်း လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟုဆိုကာ ဇနီးသည်ကို ယုယကြင်နာစွာ တွဲခေါ်ပြီးပြန်သွားသော ဦးမိုးဆွေ၏ကျောပြင်ကို ဒေါသေးသေးကကြည့်ရင်း

“ဒီလောက် ယောက်ျားရက်ကောင်းနေတာကိုတောင် မရောင့်ရဲနိုင်ဘူး။ အိမ်ကအရက်သမားနဲ့တော့ ကွာပါ။ ဟိုဂြိုဟ်ကောင်ကလည်း ဘာတွေဂြိုဟ်မွေထားပြန်ပြီလဲမသိဘူး။ ငါ့ကံနယ် တစ်ရက်မှအေးချမ်းတဲ့ရက်မရှိဘူး”

ဟု ညည်းတွားကာ နေရာမှာတင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်

ဝိုင်နေခိုက် အိမ်ထဲသို့ ဘိဘီစီဒေါ်မြက ကသုတ်ကရက်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့! ဒီပုံက ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဟိုဂြိုဟ်ကောင် ရှာတဲ့ပြဿနာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီးနဲ့ဆရာကတော်က ညည်းအိမ်ထဲ ဘာကြောင့် လာတာလဲ။ အလည်လာတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

‘အမင်္ဂလာဟေ့၊ နိုင်တူးက သူတို့သမီးကို အလိုမတူဘဲ ခိုးပြေးလို့ တရားစွဲမယ်ဆိုပြီး လာခြိမ်းခြောက်သွားတာ’

“ဟုတ်လား၊ အံ့သြစရာပဲ။ ဖြစ်နိုင်လို့လားဟယ်။ သူတို့သမီးက ယောက်ျားလေးလိုနေတဲ့ဟာကို”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ မသေချာဘဲနဲ့ သူများကိုစွပ်စွပ်စွဲစွဲလာပြောသွားတာ။ သူတို့သမီးဟာသာ ဘယ်မှာ အလေလိုက်နေမှန်းမသိဘဲနဲ့။ ဟွန်း... မဟုတ်ခဲ့လို့ကတော့ သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ လုံချည်အလံထူပြီး မျက်နှာမဖော်နိုင်အောင်ကို ဆဲလိုက်ဦးမယ်။ သေးသေးကို ဘာမှတ်သလဲမသိဘူး”

“ဟဲ့! အရမ်းလည်း ကြွေးကြော်မနေနဲ့၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာမှတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်နေမှာ။ ဆရာကြီးက ဒီလောက်အနေတည်တာဟယ်။ ပြီးတော့ ရပ်ရွာလူကြီးလေ”

ဟုဆိုတော့မှ ဒေါသမီးလျှံထနေသော ဒေါ်သေးသေး
မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားရပါသည်။

“အဲ... အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ညက နိုင်တူး
အိမ်ပြန်မအိပ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်ပြီထင်တယ်”

“အဲ... အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

“ခုတလော နိုင်တူး အပြင်မှာ အိပ်တာတွေရှိသလား”

“မရှိတူး။ ဘယ်လောက်လည်လည် ခုတလောတော့
အိမ်မှာပြန်အိပ်တယ်”

“အင်း... ဒါဆိုရင်တော့ စဉ်းစားစရာပဲ။ ငါကြားခဲ့တဲ့
သတင်း မှန်နေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဘာကြားခဲ့လို့လဲ”

“နိုင်တူး မိန်းမရတော့မယ်လို့ ပြောင်ကြီးက စနောက်
နေသံကို နားစွန်နားဖျား ကြားလာတယ်”

“ဘယ်မှာကြားခဲ့တာလဲ”

“လမ်းထိပ်က ဆိုက်ကားဂိတ်မှာပဲ”

“ကဲကဲ... အဲဒါကို သွားရအောင်”

ဟုဆိုကာ နှစ်ယောက်သားမှာ ကသောကမျောနှင့်ပင်

လမ်းထိပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းထိပ်ကိုရောက်တော့
ပြောင်ကြီးကို မတွေ့ရတော့ပါဘဲ ဇော်သီဟတစ်ယောက်တည်း
ကိုသာ ဂျာနယ်ထိုင်ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဇော်သီဟ၊ ပြောင်ကြီးဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

“မသိဘူး၊ ထွက်သွားပြီ”

ဇော်သီဟ၏မျက်နှာအမူအရာက ပုံမှန်မဟုတ်သည်ကို
ဒေါ်သေးသေး သတိပြုမိသွားပါသည်။

“မင်းကို ငါမေးစရာရှိတယ်”

“ဗျာ!”

“ငါမေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေနှော်။ မဖြေရင် အား
လုံးဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ခုတလော မင်းတို့နဲ့နိုင်တူး အတွဲ
များနေကြတယ်လေ။ နိုင်တူး အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဗျာ!”

“စောစောက ဆရာကြီးဦးမိုးဆွေ ငါ့အိမ်လာသွားတယ်။
သူ့သမီးကို နိုင်တူးက ခိုးပြေးတယ်လို့ လာစွပ်စွဲသွားတယ်။ ငါ
ကို သုံးရက်အချိန်ပေးထားတယ်။ နိုင်တူး ဘယ်မလဲ”

“ဟို... အဲ”

အူအူအဲအဲဖြစ်နေသော ဇော်သီဟရဲ့ပုံစံကြောင့် အကင်း

ပါးသောဒေါ်သေးသေးမှာ သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။ ဒီကိစ္စ
မလွဲကဲ ဖော်သီဟ သိနေပါတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ ထိုသို့ရိပ်မိခြင်း
နှင့်အတူ နိုင်တူးကို ပို၍စိတ်ပူလာရပါ၏။

“ပြောမှာသာပြောပါ။ ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘာ!”

ဒေါ်သေးသေး၏ ‘ဘာ’က ကျယ်လောင်သွား၍ ဖော်
သီဟပင်လျှင် နောက်တွန့်သွားရပါသည်။

“ဒါဆို မင်းတို့ရော ကြုံရာပါတွေပေါ့”

“ဗျာ!”

“အားလုံး ထောင်ထဲတော့ တန်းစီပြီး ရောက်ကုန်ကြ
တော့မှာပဲ”

“မရောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကို နိုင်တူးက ပြဿနာ
ထဲ မပါစေရဘူးလို့ကတိပေးပြီးမှ ကျွန်တော်တို့က ကူညီတာ”

“ကူညီတာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို နိုင်တူးဘယ်မလဲ”

“ရှိပါတယ်”

“ငါတို့ကို လိုက်ပို့စမ်း”

“နိုင်တူးက သုံးရက်မပြည့်မချင်း ထွက်မလာဘူးလို့

ပြောထားတာ”

“ရမလား၊ လက်မှတ်ထိုးသင့် ထိုးရမှာပေါ့။ လက်မှတ်
ထိုးမထားလို့ကတော့ မုဒိန်းမှုနဲ့ အားလုံး ထောင်ထဲရောက်ကုန်
တော့မှာပဲ”

“ဟာ! အန်တီကလည်း အသက်ပြည့်ပြီပဲ”

“အသက်ပြည့်လည်း အလိုမတူရင် မုဒိန်းမှုတဲ့ဟဲ့”

“ဗျာ!”

“ကဲပါ၊ လာလာ... သွားရအောင်၊ ခု သူတို့ဘယ်မှာ
လဲ”

“မြို့ပြင်က အိမ်စုတ်မှာ”

ဖော်သီဟပြောလိုက်သောအသံကို တစ်စုံတစ်ယောက်
က ကြားသွားလိမ့်မည်ဟု ဘယ်ထင်လိမ့်မလဲ။ မှန်ပါသည်။ ဦး
မိုးဆွေတို့၏ ရပ်ကွက်ရုံးစာရေးကြီး ဦးသန်းရွှေဖြစ်ပါသည်။

ဦးသန်းရွှေက ထွက်သွားသောသူတို့သုံးယောက်ကို အံ
ကြိတ်ကာ ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

နိမိတ်

အခန်း (၀၀)

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မီးပုံဘေး ငုတ်တုပ်ထိုင်နေသော နိုင်တူးမှာ မတ်ခနဲဖြစ်သွားရပြီး အခင်းမပါသောကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကွေးကွေးလေးအိပ်နေသောသူမကလည်း မျှော်လင့်ချက်လေး လင်းခနဲဖြစ်လာရပါသည်။

နိုင်တူးက ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ သူမကို လက်ပြန်ဖမ်းလိုက်ပါသည်။

“ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

သူမပြောခါရှိသေးသည်။ နိုင်တူးက သူမကိုလက်ပြန် ကြိုးတုပ်ပြီးနေပါပြီ။ ပြီးနောက် သူမ၏ခြေထောက်ကိုပါ ကြိုး တုပ်ကာ...

၀၀၀ နှစ် ဇော်စိုက်

“ငါအပြင်သွားဦးမှာ၊ ဒီမှာ ကောင်းကောင်းနေ။ လျှောက်
မအော်နဲ့နော်။ မင်းအော်လည်း သူများတွေကြားမှာမဟုတ်ဘူး။
ဒါက သရဲခြောက်လို့ အခြားလူတွေမလာရဲတဲ့နေရာပဲ”

ဟုပြောကာ နိုင်တူးက ထွက်သွားပြီးမှ တံခါးကိုဝှန်ခနဲ
ဆွဲပိတ်သွားခဲ့ပါသည်။

“အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုရမလဲ၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပေါ့။ ဒီကောင်မ တော်
တော်ဦးကျိုးနေပြီ”

“ဦးကျိုးတာ အရေးမကြီးဘူး။ အားလုံး မင်းကိုလိုက်စိတ်
တိုက် ရှာကုန်ပြီ”

“မျှော်လင့်ထားတဲ့အခြေအနေပါကွာ”

“မမျှော်လင့်တာ ဖြစ်လာပြီ ဟေ့ကောင်၊ အောက်မှာ
မင်းအမေ ပါလာတယ်”

“ဘာ! ဟာကွာ... ဘာလို့ခေါ်လာကြတာလဲ”

“ဘာလို့ခေါ်လာသလဲမလုပ်နဲ့ ဟေ့ကောင်၊ အားလုံး
ထောင်ထဲရောက်ကုန်တော့မယ်။ ငါတို့တော့ မြွေပွေးကိုမှ သွား
ဆွတာကိုး။ သူ့အမေက ရပ်ကွက်လူကြီးလေ”

“ဘာမှမကြောက်နဲ့၊ ဒါက ငါလုပ်တာပဲ။ စိတ်ချ၊ မင်း

တို့ ပြဿနာထဲမပါစေရဘူး”

“လာကွာ၊ မင်းအမေနဲ့သွားတွေ့ရအောင်။ မင်းအမေ
ကို ငါ ဟိုခြံကွယ်မှာ ထားခဲ့တယ်”

ဟုဆိုကာ ထွက်လာကြပါသည်။ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကို
ရှူးရှူးမိုက်မိုက်လုပ်ထားခဲ့သည်မို့ မိခင်ကိုရင်ဆိုင်ရမှာတော့ မျက်
နှာခပ်ပူပင်။

“မိုက်လိုက်တဲ့သား၊ မင်းကြောင့်တော့ ငါ့ဆံပင်တွေ
အိုလိုက်ကျွတ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟာဗျာ... အမေကလည်း”

သူ၏ခေါင်းကို တအုံးအုံးထုပြီး ပြောနေသောမိခင်ဖြစ်
သူကြောင့် ရှိုးတို့ရှုန်းတန်စိတ်ကလေးတွေတောင် ဘယ်ရောက်
ကုန်မှန်းမသိတော့ပါ။

“အခု ဟိုကောင်မလေးကော ဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်ပေါ်မှာရှိတယ်၊ ပြေးမှာစိုးလို့ ကြိုးတုပ်ပြီး ထား
ခဲ့တယ်”

“ကြိုးတုပ်မလုပ်နဲ့၊ လက်မှတ်ထိုးဖို့ပြင်ဆင်ပါ”

“ဟာဗျာ... မထိုးချင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က နန်းစဉ်
ဆက်ကိုပဲကြိုက်တာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နန်းစဉ်ဆက်ကိုကြိုက်တယ်ဆို ဘာကြောင့် သမုဆွေကို ခိုးပြေးရတာလဲဟဲ့”

“သောက်မြင်ကပ်လို့”

“ကပ်... ကပ်... ကပ်ချင်သလောက်။ အဲလို ငပေလုပ်နေတာနဲ့ မင်း ထောင်ထဲဝင်ရတော့မယ်”

“ဟာဗျာ! အမေကလည်း မမိုက်လိုက်တာ၊ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော်တို့က အသက်ပြည့်ပြီ”

“မင်းတို့လက်မှတ် ထိုးမထားဘူးလေ”

“ဟာဗျာ”

“ငါ့တူရယ်၊ မင်းအမေစကားကို နားထောင်လိုက်ပါ။ ပြောရာပြောကြောင်းပေါ့။ မကြိုက်လည်း ဘာအရေးလဲ၊ အချောင်ပွပေါက်တိုးတာပဲ။ သူဌေးသားမက်လုပ်ရတာ နည်းတဲ့ကုသိုလ်မှတ်လို့”

ဘီဘီစီဒေါ်မြလေးကဆိုတော့ အားလုံးမှာ ငြိမ်ကျသွားရပြန်ပါသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား”

ဟု ဇော်သီဟကဆိုလျှင် အားလုံးက ဇော်သီဟကို စုပြုံကြည့်ကြပြန်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီကောင်ကလည်း သမုဆွေကို ကြိုက်လို့မဟုတ်ဘဲ ကြည့်မရလို့ ခုလိုလုပ်တာ။ ပြီးတော့ သမုဆွေကလည်း သူ့ကို မကြိုက်ဘူး။ သမုဆွေက မိန်းကလေးဆိုတော့ ကိုယ့်အရှက်ကို ကိုယ်တော့ ကာကွယ်ရမှာပဲ။ မင်းလည်း သမုဆွေကို ဒီလောက် ပညာပေးရတယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား”

“အေး... ကျေနပ်တယ်”

“အဲဒါဆို ပိုနေမြဲကျားနေမြဲလုပ်လို့ရပြီလေ”

“ဘယ်လိုလဲ”

“သမုဆွေကို လွှတ်ပေးလိုက်၊ ပြီးတော့ ငါတို့တွေက ဖားကန့်ဘက်လစ်မယ်။ သမုဆွေတို့ဘက်ကလည်း ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့က သိက္ခာအရေးကြီးတဲ့ မျက်နှာကြီးမျိုးတွေလေ။ ကဲ! ဘယ်လိုလဲ”

ဟုဆိုတော့ အားလုံးငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

“မင်းတို့ဟာမင်းတို့ ကြိုက်သလိုသာ လုပ်ကြတော့။ ကဲ! မမြရေ၊ တို့တော့ မသိသလိုရှောင်ထွက်ကြစို့”

ဟုဆိုကာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က တောလမ်းဘက်ဆီသို့ ထွက်သွားသဖြင့် ဇော်သီဟက နိုင်တူးကိုကြည့်ကာ...

“မင်းနည်းနည်းလမ်းလျှောက်ပြီး မြို့အစွန်က ကင်းတဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မှာ စောင့်နေ။ ငါ မနက်ဖြန်မှ မှတ်ပုံတင်ခဲ့ငွေရယ်။ အဝတ်အစား ရယ်ယူပြီး အဝေးပြေးကားခဲ့လိုက်လာမယ်။ မင်းက လမ်းကြို လိုက်ပေါ့ကွာ။ ကဲ! ငါသွားပြီ။ ငါ့ကို သမုဆွေမြင်သွားရင် မလွယ်ဘူး”

ဟုဆိုကာ လှစ်ခနဲပြေးထွက်သွားသော ဇော်သီဟကို ကြည့်ပြီး နိုင်တူးက ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်ပါသည်။

‘ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ သမုဆွေ။ မင်းဘဝတော့ ခွေးကျ ကျရပြီလေ’ဟု ကျေနပ်စွာပင် ရင်ထဲညည်းကာ ထိုအိမ်စုတ်လေး ထဲ ဝင်လိုက်သည်တွင်...

“ဟင်!”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ မှန်ပါ၏။ သမုဆွေက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းအပ်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေခဲ့ပါသည်။ မြင်ကွင်းကြောင့် အခြေအနေမကောင်းတော့ဘူးဆိုတာ ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်၍ ရုတ်တရက်လှည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချပြေးမည်ကြံခိုက် သူ့အင်္ကျီလည်ကုတ်စကို ဆွဲကိုင်ခြင်းခံလိုက်ရပါပြီ။

“ခွေးလိုကောင်”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သူ့ပါးရိုးတစ်ဖက်မှာ ကျင်ခနဲ

နာကျင်သွားရပြီး ဆွေးမြည့်နေသော ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွေခနဲလဲကျသွားရပါသည်။ လျင်လိုက်တဲ့လက်သီး။

သူက စိုတက်လာသောနှုတ်ခမ်းမှသွေးစအချို့ကို လက်မနှင့် ထိတို့ကာ လဲနေရာမှထလိုက်သည်တွင်...

“ဟင်!”

ဒုတိယအကြိမ်အံ့သြသွားရပါ၏။ အကြောင်းမှာ ရဲဝတ်စုံနှင့်လူသုံးယောက်အပါအဝင် ရပ်ကွက်လူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် သမုဆွေ၏ဖခင်ကို ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ သူမတက်နေမိပါသည်။ ဒီလူအုပ်ကြီး ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ။ ဒီလူအုပ်ကြီးဝင်လာတာကို မသိလိုက်ရတဲ့အထိ သူက နံသွားခဲ့ပြီလား။

“ဟာ... ဒီကောင်ကွာ”

ဟုဆိုကာ ဦးမိုးဆွေက ထပ်ထိုးရန်အတွက် ရှေ့တိုးလာစဉ်တွင် ဦးမိုးဆွေကို လူအချို့က ဝိုင်းဆွဲကာ...

“စိတ်လျော့ပါဗျာ၊ သူများအမှု ကိုယ့်အမှုဖြစ်နေပါဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘောင်ထဲကပဲ လုပ်ကြတာပေါ့”

“တောက်! ခွေးလောက်မှ အသိဉာဏ်မရှိတဲ့အကောင်”

ဦးမိုးဆွေက မျက်နှာကြီးနီရဲကာ ပြောနေသည်ကို သူ

၀၀၆ နိမိတ်

က ခေါင်းငုံ့၍ခံနေရပါ၏။ ရဲတွေက သူ့ကိုလက်ထိပ်ခတ်နေတော့ သူက လူအုပ်ကိုကျော်၍ သမုဆွေကိုကြည့်လိုက်ရာ သမုဆွေက မျက်ရည်ကြားမှ သူ့ကိုစိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ သမုဆွေ၏အကြည့်များကို သူလန့်သွားမိပါသည်။

သမုဆွေ၏မျက်လုံးရိုင်းများက နာကျင်ခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်းများ ပြည့်နက်နေပြီး သူ့ဘဝကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်တော့မည့် လွှစက်တစ်ခုပမာ စူးရှနေခဲ့ပါသည်။ သူထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် သူ့ဘဝတစ်ပိုင်းကို ထောင်ထဲမှာပဲ အမှောင်ချရတော့မည်ထင်ပါရဲ့။ သူကျေနပ်ပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သမုဆွေရဲ့ဘဝကလည်း သူ့ကြောင့် ကြွေသွားခဲ့ရပြီလေ။

ဒါကြောင့် သူ့ဘဝမှ အချိန်တစ်ဝက်ကို အမှောင်ချရလည်း သူကျေနပ်နေပါပြီလေ။ အပြောကြီးတဲ့သမုဆွေ ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဒီလိုအခြေအနေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်ရပ်တည်သွားမလဲဆိုတာ ငါစောင့်ကြည့်နေမယ်ဟုသာ ရင်ထဲ၌ နှင့်နှင့်သီးသီး ပြောမိခဲ့ပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

စာနိဂုံး (၀၀)

“ဒေါက်! ဒေါက်! ဒေါက်!”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အင်္ကျီဒီဇိုင်းဆွဲနေသော သမုဆွေက ခေါင်းကလေး မတ်ခနဲဖြစ်သွားရကာ...

“ဝင်လာပါ”

ဟုအသံပြုလိုက်သည်နှင့် တံခါးချပ်က ပွင့်သွားရကာ လှပသောမျက်နှာတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

“မမ... ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ခဲတံကိုဘေးနားချပြီး တပ်ထားသောမျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်ပြီးမှ...

“ဒီနေ့ ကြိုချိန်းထားတဲ့ဧည့်သည် မရှိပါဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နန်းစဉ်ဆက်လို့ပြောပါတယ်”

ထိုနာမည်ကိုကြားတော့ ရုတ်တရက်ဆိုသလို ရင်ထဲ
တောင့်ခနဲဖြစ်သွားရတာ...

“အင်း... ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ”

ဟုသာဆိုလိုက်ရပေမယ့် ဧည့်သည်ကိုထွက်တွေ့မယ်
မတွေ့ဘူးဆိုတာ သူမရင်ထဲ ရေရေရာရာမသိနိုင်ခဲ့သေးပါချေ။
ထိုနာမည်ကြားရတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် အဟောင်းတွေက အသစ်
ဖြစ်လာသလို ရင်ထဲမှာ နာကျင်လာရပါ၏။ သူမ၏အာရုံထဲ ပုံ
ရိပ်များစွာတို့က ပြေးလွှားနေခဲ့ပါသည်။

သူမ မေ့ချင်ပါပြီ။ သူမ အရာအားလုံးကိုမေ့ပစ်လိုက်
ချင်ပါပြီ။ အရာအားလုံးကိုသတိမရချင်၍ အတိတ်ကို ကြိုတ်မှိတ်
ကာ အဆက်ဖြတ်ခဲ့ရာမှ နန်းက ဘယ်လိုကဘယ်လို ပေါ်လာရ
တာလဲ။ သူမ နန်းကိုသိပ်ချစ်ပါ၏။ ပြီးတော့ တွေ့လည်းတွေ့
ချင်ပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ဘဝကို အုပ်စိုးထားပါသော အရိပ်
ဆိုးကြီးကြောင့် မတွေ့ရဲပါ။ နန်း၏မျက်နှာကို ရင်မဆိုင်ရဲပါချေ။

သို့သော်လည်း သူမထံ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်
လာသော နန်းကို သူမဘယ်လိုရှောင်လွှဲလို့ရမှာတဲ့လဲ။ ခုဆို နန်း
ကိုမတွေ့တာ ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီလဲ။ နန်းက ဘယ်လိုပုံစံ

ဖြစ်နေပြီလဲ။ အရင်လိုရော လှနေသေးရဲ့လား။ သူမစိတ်အတိုင်း
ဆိုလျှင် သူမထံသို့ တကူးတက ရောက်လာခဲ့သောနန်းကို ချက်
ချင်းပင် ပြေးတွေ့ပစ်လိုက်ချင်ပေမယ့် သူမ၏အတိတ်ဆိုးကြောင့်
သူမရဲ့ခြေလှမ်းတွေမှာ တုံ့ဆိုင်းနေရပါသည်။

ဒွန်တွဲနေသော သူမ၏စိတ်ကြောင့်ပင် နေရာမှ မလှုပ်
မယှက်ထိုင်နေမိသေးကာ မျက်စိကိုစုံမှိတ်ပြီး အသက်ကို ငါးမိနစ်
မျှ မှန်မှန်ရှူသွင်းရှူထုတ်လုပ်ကာ ကိုယ်ခန္ဓာကို မတ်မတ်ရပ်ပြီး
ပုံကျနေသောဆံပင်ကို အနည်းငယ် လက်ဖြင့်သပ်တင်ကာ အင်္ကျီ
ကိုဆွဲဆန့်လိုက်ပြီးမှ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကို တခွပ်ခွပ်မြည်အောင်ပင်
စမတ်ကျကျလျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမ ဧည့်ခန်းထဲရောက်တော့ နန်း၏နောက်ကျောပြင်
ကို ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမရင်ထဲ နန်းကိုအရမ်းလွမ်း
နေခဲ့သည်ထင်ပါရဲ့။ နန်းရဲ့နောက်ကျောအလှက သူမကိုမျက်ရည်
ဝဲစေရသည်မှာ အမှန်ပါ။

“နန်း”

ထိုသို့ခေါ်သံက တိုးတိုးလေးဆိုပေမယ့် နှလုံးသားတစ်
ခွင်လုံးတော့ ညံ့ပွက်နေရပါသည်။

“ဟင်! သမ”

၀၀၀ နိဗ္ဗာန် ဇာတ်

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ကြပါသည်။

“နန်းရယ်”

“သမု၊ နင်သိပ်နေနိုင်တာပဲ။ ငါ့ကိုပါအဆက်ဖြစ်သွား ခဲ့တယ်။ နင်သိပ်ရက်စက်တာပဲသမုရယ်”

“ဆောရီး နန်း၊ အဲဒီလိုလုပ်ခဲ့ပေမယ့် ငါ နင့်ကိုသတိ ရနေပါတယ်”

“သမုရယ်”

နှစ်ယောက်သား တင်းကြပ်စွာပွေ့ဖက်ထားကြပါသည်။ နန်းနှင့်မတွေ့ခင်ကတော့ နန်းကို ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် ရမှန်းမသိပေမယ့် ခုလိုတွေ့ကြတော့လည်း ရင်ထဲက ဖော်မပြ နိုင်တဲ့သံယောဇဉ်များက အနေခက်မှုကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့ပါပြီလေ။ ဒါက သူမတို့နှစ်ယောက်၏ရင်းနှီးမှုကို သက်သေပြသည်ထင်ပါ ရဲ့။

“သမုရယ်၊ ငါ နင့်ကိုလိုက်ရှာခဲ့တာ အချိန်တွေ ဘယ် လောက်ကုန်သွားပြီထင်သလဲ”

“ငါသိပါတယ်”

ဟုဆိုပြီး နန်း၏ပါးပြင်မှ မျက်ရည်စများကို လက်ဖမိုး

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိုက်ခင်း နိဗ္ဗာန် ၀၀၀

လေးနှင့် သုတ်ပေးလိုက်ကာ မိမိ၏မျက်ရည်များကိုပါ တစ်ဆက် တည်း သုတ်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ထိုင်ပါ နန်း”

ဟုဆိုပြီး နန်းကို ခုံပေါ်တွင်ထိုင်စေပြီး မိမိပါ ဝင်ထိုင် လိုက်ပါသည်။

“နင် အရမ်းပြောင်းလဲသွားပြီ သမု”

သူ၏ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုရည်ညွှန်းပြီး နန်းကပြောနေတယ် ဆိုတာ သူမသိပါသည်။ နန်းပြောလျှင်လည်း ပြောစရာဖြစ်နေပြီ ကို။ ကေတုလေးသာ အမြဲထားတတ်သည့် သူမရဲ့ဆံပင်များက ခုဆို ပိတုန်းရောင်ရှည်သွယ်သွယ်လေး ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီလေ။ ပြီး တော့ ဂျင်းရှော့ပင်နီကိုသာ စွဲမြဲအောင် ဝတ်ဆင်တတ်တဲ့သူမက ခုတော့ စမတ်ကျကျပင် အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ထက်အောက် ဆင်တူ ဝတ်ထားခဲ့ပြီလေ။

“နင်ရောပဲ”

“ငါက ဘာပြောင်းလဲလို့လဲ”

“နင့်ရဲ့ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်သလဲ”

ဟု လိမ်ခွေခွေဖြစ်နေသော နန်း၏ဆံပင်များကို ရည် ညွှန်းပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါကတော့ နင့်ဆံပင်တွေကို တင်ပါးကျော်လောက်ပြီ ထင်နေတာ။ ပြီးတော့ နင့်ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက ဆယ်ကျော် သက်ပုံပေါက်နေတယ်။ အရင်က နင် ဒီပုံမျိုးတွေ မကြိုက်ပါဘူး”

ဟု နန်းစဉ်ဆက်ကို သူမက အလွတ်ရနေသလိုလို ပြောလျှင် နန်းစဉ်ဆက်ကပြုံး၍ သူမကိုကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ဘာကြည့်တာလဲ”

“ဝမ်းသာလို့ပါ။ ငါက နင် ငါ့ကိုမေ့သွားပြီလို့ ထင်နေတာ”

“မေ့စရာလား။ တစ်လောကလုံးကို မေ့ရင်တောင် ငါက နင့်ကိုမေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ ဘာလို့ ငါ့ကိုအဆက်ဖြတ်သွားရတာလဲ”

“နင့်ကိုရင်ဆိုင်ဖို့သတ္တိ ငါ့မှာမရှိခဲ့ဘူး”

မျက်လွှာကိုချရင်း ပြောလိုက်သည်တွင် နန်းစဉ်ဆက်က မိမိတွင် အမှားကြီးရှိနေပါတယ်ဟု ခံစားသွားရကာ...

“အတိတ်ဟောင်းကို ဆွသလိုဖြစ်သွားတယ်။ ဆောရီးဟာ သမု၊ ဆောရီး... ငါက နင့်ကိုအရင်လို ဂျီတိုက်ချင်လို့ မေးတာဆိုပေမယ့် ငါ့မေးခွန်းကြောင့် နင်ခံစားသွားရတယ်နော်။ ဆောရီးပါဟာ”

“ရပါတယ်”

“အဲဒါတွေ ထပ်မပြောတော့ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါက နင့်ကိုနားလည်တယ်”

ဟုဆိုလာတော့ သူမက နန်းကိုမျက်ရည်တွေဝဲ၍ ကြည့်မိသွားပါသည်။

“ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

“နင် အိမ်မပြန်သေးဘူးလား”

“ဘာလို့လဲ”

“အန်ကယ်နဲ့အန်တိုကိုလည်း ငါတွေ့ချင်တယ်”

ဟုဆိုတော့ သူမက ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်ကာ...

“ခဏနေနော်၊ ငါလုပ်လက်စလေးတွေဖြတ်ပြီး သွားတာပေါ့။ နာရီဝက်ပဲစောင့်ပါ”

ဟုဆိုကာ ခပ်ကျော့ကျော့လေးပင် သမုဆွေက ထွက်သွားတော့ နန်းစဉ်ဆက်မှာ သမုဆွေ၏နောက်ကျောလေးကို ငေးကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ သိပ်လှတာပဲ သမုရယ်၊ နင့်ရဲ့နောက်ကျောက အဲဒီလောက်လှလိမ့်မယ်လို့ ငါတစ်ခါမှမတွေးခဲ့မိဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီလောက်ထိ ခြားနားစွာပြောင်းလဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး သမုရယ်။

ငါလေ... ငါ နင့်ရဲ့အောင်မြင်မှုကို ဝမ်းသာရမှာလား။
ကံမလှတဲ့နင့်ဘဝအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမှာလားဆိုတာ မသိ
တော့ပါဘူး သမုရယ်။

ငါလေ... နင့်ကိုဘယ်လိုမှပြန်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလို့
ထင်ပြီး ဝမ်းနည်းခဲ့ရတာပါ။ ငါလေ... ကံကြမ္မာကို သိပ်ကျေး
ဇူးတင်တာပဲသိလား။ နင်နဲ့ငါ့ကို ပြန်ဆုံစည်းစေခဲ့ပြီလေ။ ကံမကုန်
ရင် ပြန်ဆုံရမှာပဲလို့ တွေးလိုက်ကာမှ နင်နဲ့ငါပြန်ဆုံရတဲ့အတွက်
ငါတို့ရေစက်တွေက ဘဝတာဝတွေက ပါလာတယ်လို့ပဲ နှလုံးသွင်း
ရင်း ငါဝမ်းသာနေခဲ့ရတာပါ သမုရယ်။

ငါလေ... နင့်ကိုသိပ်ခင်ပါတယ်။ နင့်ကိုတွေ့ရတာကို
လည်း သိပ်ပျော်တယ်။ ငါတို့ အရင်လိုအရမ်းခင်ကြတဲ့သူငယ်
ချင်းတွေ ပြန်လုပ်ကြတာပေါ့ဟာဟု ရင်ထဲမှာသာ တီးတိုး ညည်း
မိနေပါတော့၏။

နိ နိ နိ

အခန်း (၁၂)

“နန်းပါ အန်ကယ်”

ဟု မတ်တပ်ရပ်၍ နှုတ်ဆက်လျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နန်း
စဉ်ဆက်အား တအံ့တဩကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“ဒီနေ့မှ မထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လာတာဖေဖေ”

“ဪ... ဒါနဲ့ ကိုဉာဏ်ရွှေတို့ကော နေကောင်းကြ
ရဲ့လား”

“နေကောင်းပါတယ် အန်ကယ်၊ အန်ကယ်ရော နေ
ကောင်းပါရဲ့လား”

“မြေးထိန်းရတာနဲ့ နေမကောင်းဖြစ်ချိန်တောင် မရလိုက်
ပါဘူးကွယ်။ စကားပြောရစ်ကြဦး၊ မြေးလေး... လာလေ”

ဟုဆိုသဖြင့် ထိုကလေးငယ်က ပြေးသွားခဲ့ပါသည်။
ကလေးငယ်ကိုပွေ့ချီကာ လှေကားပေါ်တက်သွားသော ဦးမိုးဆွေ
၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ပဟောဠိများစွာပါသောမျက်လုံးမျိုးနှင့်
သမုဆွေကို ပြန်ကြည့်မိပါသည်။

“နင့်အကြည့်ကို ငါနားလည်တယ် နန်း။ ငါ နားလည်
ပါတယ်”

ဟုဆိုလာချိန်တွင် အေးမြင့်က သံပုရာရည်နှစ်ခွက်နှင့်
အတူ ပြန်ရောက်လာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားကြပြီး သမုဆွေက
အေးမြင့်ထံမှ သံပုရာရည်များကိုလက်လွှဲယူကာ နန်းစဉ်ဆက်ထံ
လှမ်းပေးပြီး...

“သောက်ပါ နန်း။ အဆီကျတယ်။ အမောပြေတယ်။
ပင်ပန်းတာမှန်သမျှ သက်သာလို့ ငါသံပုရာရည်ကိုကြိုက်တယ်”

ဟုဆိုကာ သူမကိုယ်၌ကလည်း သံပုရာရည်ကို မော့
သောက်လိုက်ပါသည်။

“နင် အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား နန်း”

“ဟင့်အင်း”

“ရည်ရွယ်ထားသူရော”

“အဓိက ဒီကိုရောက်လာတာက ငါအိမ်ထောင်ဖက်

လာတွေ့တာ”

“ဪ... အင်း... နောက်ကျနေပြီနော်၊ ငါတို့က
သုံးဆယ်စွန်းကုန်ပြီ”

“ပျိုလှပေက ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့သမီးလေ”

“နင် အိမ်ထောင်ပြုပြီးပြီပေါ့”

“ငါ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
လွယ်လွယ်ကူကူစားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်တယ်ပေါ့”

“ဒါ... ဒါဆို ပျိုလှပေက”

“ဟုတ်တယ်”

“သမုရယ်”

“ငါသိပ်ရှက်ခဲ့တယ်၊ ရှက်လွန်းလို့ လောကကြီးကနေ
ထွက်ပြေးချင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုစိတ်ချက်ချီပြီး
တဲ့နေ့မှာ ငါလောကကြီးကထွက်သွားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။ မေမေက ငိုတယ်၊ ဖေဖေကပါငိုပြီး ဒီက
ထွက်သွားကြမယ်၊ တခြားတစ်နေရာမှာဆို ငါတို့ စိတ်သစ်လူ
သစ်နဲ့နေဖို့ ငါ့ကိုကတိတောင်းကြတယ်။ အဲဒီအချိန်တွေက ငါတို့
အိမ်မှာ အိမ်တွင်းမီးလောင်နေခဲ့တယ်”

“ဒါကြောင့် ငါလာတာတောင် ဘယ်သူမှထွက်မတွေ့နိုင်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် နင်တို့တွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးဘဲ ပျောက်သွားကြတာပေါ့”

“ငါ့ရှက်လွန်းလို့ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဝံ့ခဲ့ဘဲ သုံးလလောက် အခန်းအောင်းနေခဲ့တယ်။ တစ်နေ့တော့ ငါက အခန်းထဲမှာ မေ့လဲသွားတယ်။ ရိုးရိုးအားနည်းတာလို့ထင်ထားပေမယ့် အဲဒီအချိန် ငါ့မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“သမုရယ်”

“ငါမုန်းတယ်၊ အဲဒီကလေးကိုလည်း ငါမလိုချင်ခဲ့ဘူး။ ကလေးကိုသတ်ဖို့ ငါအကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ထင်ပါရဲ့။ သူ့ကိုမသတ်ဖို့ ဗိုက်ထဲကနေ တောင်းပန်နေတယ်။ ငါအရမ်းပင်ပန်းခဲ့ရတယ်”

“ငါနားလည်ပါတယ် သမုရယ်”

‘ငါ တရားစခန်းဝင်ခဲ့တယ်၊ စိတ်တည်ငြိမ်သွားတော့မှ သမီးအပေါ် ငါအရမ်းအားနာခဲ့တယ်။ ဒါတွေက သမီးရဲ့အပြစ်မှ မဟုတ်တာလေ။ ဘယ်သူ့မပြု မိမိမူပေါ့။ အတတ်နိုင်ဆုံး ငါစိတ်ကိုဖြေပါတယ်”

“အခုရော”

“ငါနဲ့သမီးက စွယ်တော်ရွက်လိုပဲ၊ နှစ်သွားပေါင်းမှ တစ်ရွက်လေ။ မှန်ထဲမှာ သမီးနဲ့ငါ့ပုံပေါ်နေရင် အမြှာလေးတွေလိုပဲ။ သမီးက သိပ်စကားတတ်တာ၊ အခု ငါ့ဘဝမှာ သမီးမရှိလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဖေဖေရောမေမေကပါ သမီးကိုသိပ်ချစ်ပေးကြတယ်။ သမီးက အိမ်တစ်ခုလုံးရဲ့ဆည်းလည်းလေးပဲ။ သမီးလေး ငါ့ဘဝထဲရောက်လာခဲ့တဲ့အတွက် ငါပျော်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အရာအားလုံးကိုမေ့ပြီး ငါ့ဘဝကို အသစ်ပြန်စနိုင်ခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ ငါ့ဘဝက အထာကျသွားပြီလေ”

“ဘာကြောင့် ပွိုင့်ဇင်လို့ ပေးထားတာလဲ”

“အတိတ်ရဲ့ခါးသက်မှုမှန်သမျှတွေကို သမီးရဲ့နာမည်မှာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပြီလေ။ ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်ငါသတ်ပေးနေတာပါ။ သမီးရဲ့နာမည်ကို ငါခေါ်နေသရွေ့ ငါ့ဘဝရဲ့နာကျည်းစရာတွေကို ငါသိနေမယ်။ ဒါမှ ငါ့ဘဝကို ငါအားဖြည့်ရပ်တည်နိုင်မယ်။ သမီးကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သမီးနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တဲ့အမျိုးအဆွေတွေကို ခွင့်မလွှတ်ချင်ဘူး။ သမီးကိုချစ်တာက တခြား၊ တခြားလူတွေကို မုန်းတာက တခြား။ သီးသန့်ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒီလောက်ဆို ပြည့်စုံပြီထင်တယ်။ ငါဒီအကြောင်းတွေကို ထပ်မပြောချင်တော့ဘူး”

ဟုဆိုလာသော သမုဆွေကို သူမက သေသေချာချာ

၁၂၀ နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်

စိုက်ကြည့်နေမိပါ၏။ ပါးအိုလေး နီရဲနေအောင် လှပါသောသမု
ရဲ့အတိတ်က ဒီလောက်ထိ နာကျင်စရာတွေ ပြည့်နှက်နေလိမ့်
မယ်ဟု ထင်မှတ်စရာမရှိပါချေ။

သူမ သမုကိုချိုးကျူးမိပါ၏။ သူမသာ သမုနေရာမှာဆို
ခုလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ ရပ်တည်နိုင်မှာမဟုတ်မှန်း သိနေပါသည်။
တအံ့တော့ သမုက သူမကို စံပြလူတစ်ယောက်ဖြစ်နေခဲ့ရပါပြီ
လေ။

နိဗ္ဗာန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀၃)

“မမ... မော်ဒယ်လ် ကေထူးမောင် ဖုန်းဆက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး
မေးလျှင်...

“ရှေ့လ ပထမပတ်ထဲမှာ ဒင်နာတစ်ခုတက်စရာရှိတယ်
တဲ့”

“အဲဒီတော့”

“မနက်ဖြန် မမနဲ့ကိုယ်တိုင်လာတွေ့မယ်လို့ပြောပါတယ်”

“အိုကေလေ၊ ပြီးတော့ရော”

“မြို့တော်ဝန်ကတော်က နိုင်ငံခြားခရီးထွက်စရာရှိလို့
တဲ့။ အဲဒါ ဝတ်စုံသုံးစုံလောက် စီစဉ်ပေးပါတဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလို့ ပြောသလဲ”

“မမအဆင်ပြေသလိုသာ စိစဉ်ပါတဲ့။ ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာ မြန်မာသံအမတ်ကြီးရဲ့မွေးနေ့လို့ပြောပါတယ်။ ပြီးတော့ ထိုင်းရောက်တုန်း မိတ်ဆွေတချို့အိမ်မှာ ညစာစားဖို့ရှိတယ်တဲ့”

“အိုကေလေ၊ ပြီးတော့ရော”

“မရှိတော့ပါဘူး”

“ဒါဆို ကေသီအဆင်သင့်ပြင်ထားလိုက်ပါ။ ‘မ’တို့ ဂိုဒေါင်ဘက် သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“ဆယ်နာရီထိုးတာနဲ့ထွက်မယ်။ ဂိုဒေါင်ကပြန်လာရင် အပြင်မှာပဲ နေ့လယ်စာစားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နိုင်တီနိုင်ကကတလောက်ပါ ထည့်လာခဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟုဆိုကာ ကေသီဆိုသောမိန်းကလေးက သူမကိုအရိုအသေပေးကာ ထွက်သွားတော့မှ သူမက အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ချိတ်တွင်ချိတ်လိုက်ပြီးမှ အလုပ်စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်ကာ ဆွဲထားသောပုံကြမ်းများကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေလိုက်ပါသည်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဝင်လာပါ”

တံခါးခေါက်သံပြီးနောက် သူမကတုန့်ပြန်သံပေးလိုက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ ကေသီက ပြန်ဝင်လာပြန်ပါသည်။

“စက်ရုံက ဖုန်းဝင်လာပါတယ် မမ”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“အတွန့်ရှည်ဘလောက်တွေကို ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပြီးပြီတဲ့ အဲဒါ ဈေးကွက်ထဲပို့တော့မလား။ ဆိုင်ခွဲသုံးခွဲငါးကလည်း ပစ္စည်းပြတ်တော့မယ်လို့ သတင်းပို့ထားပါတယ်”

“နေဦး နေဦး... အဲဒါပို့လို့မဖြစ်သေးဘူး။ ဂိုဒေါင်ကို ဖုန်းဆက်ပါ။ ပစ္စည်းတွေကို ဆိုင်ခွဲသုံးခွဲငါးကိုပို့ဖို့။ ပြီးတော့ ဆိုင်ခွဲငါးခုလုံးက ပစ္စည်းစာရင်းတွေကို လိုက်ကောက်ပါ။ လိုအပ်တာကို ဖြည့်။ အတွန့်ရှည်ဘလောက်ကိုတော့ ဈေးကွက်ထဲမပို့သေးဘူး။ ဒီလကုန်ရင် ရှုံးပွဲတစ်ခုမှာ ပွဲပြဖို့စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့မမ”

“ပြောစရာမရှိရင် သွားနိုင်ပြီ”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် ကေသီဆိုသောထိုအမျိုးသမီး ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါမှ လှန်လှောနေသောဒီဇိုင်းများကိုဆက်

ကြည့်ကာ ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် စတင်အလုပ်ရှုပ်ပါတော့သည်။

နာရီဝက်မျှ စားပွဲပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးချိန်မှာတော့ လက်မှ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ဆယ်နာရီထိုးဖို့ ငါးမိနစ်သာလိုတော့၍ သူမက ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်ပြီး အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကိုဆွဲဝတ်ကာ လက်ကိုင်အိတ်ကို ကြွကြွလေးကိုင်ပြီး စမတ်ကျကျထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမထွက်လာသည်ကိုမြင်သည့်နှင့်တစ်ပြိုက်နက် ကေသီက စာအုပ်လေးဆွဲကာ စလင်းဘက်အိတ်ကလေး ကောက်လွယ်ပြီး သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်ခဲ့ပါသည်။

သူမဖွင့်ထားသော ဖက်ရှင်ဆိုင်တွင် ကာစတန်မာများ စည်ကားလျက်ရှိပါသည်။ အရောင်းစာရေးအချို့က သူမကိုမြင်တော့ အရိုအသေပြုကြပါသည်။ သူမက အားလုံးကိုပြီးပြနုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့ပါ၏။

သူမက ကေသီကိုကားသော့ပေးလိုက်လျှင် ကေသီက ကားသော့ကိုယူပြီး သူမတက်ရန်အတွက် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးပါသည်။ သူမက ကေသီဖွင့်ပေးသောတံခါးပေါက်မှတက်ကာ ကားနောက်ခန်းထဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကက်တလောက်တစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။

ကေသီက ကားမောင်းညင်သာသူမို့ ကားက လျော့ခနဲ နေရာမှ ရွေ့သွားရပါသည်။ ဒါကလည်း ကေသီကို သူမ နှစ်သက်ခြင်းအကြောင်းတစ်ခုဟု ပြောရပေလိမ့်မည်။

သူမနှင့်ကေသီက ဂိုဒေါင်သို့ရောက်လာခဲ့ကြပြီး မြောက်များစွာသောပိတ်အုပ်တွေကို တစ်ခုချင်း အသေးစိတ်ကြည့်နေမိကြသည်။ သူမ၏ပါတနာဖြစ်သော မော်ဒယ်လ် ကေထူးမောင်က ပိုပိုသာသာလေး ကြော်ငြာပေးတတ်သလို ချေးထူသူလည်းဖြစ်၍ သူမက ကေထူးမောင်အတွက် ဝတ်စုံချုပ်ပေးရလျှင် အသေးစိတ်ဂရုစိုက်တတ်ပါသည်။

ပြီးတော့ မြို့တော်ဝတ်ကတော်လို ချေးထူသောအမျိုးသမီးက ပွဲတက်ဝတ်စုံများကို သူမကို ဝကွက်အပ်ထား၍ သူမက ဂရုစိုက်မှ ရမှာလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုင်ပင် ပိတ်တွေရွေးပြီး အပင်ပမ်းခံနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမနှင့်ကေသီ နှစ်နာရီကျော်မျှ ဂိုဒေါင်ထဲမွေ့နှောက်ပြီးချိန်မှာတော့ စိတ်ကြိုက်ပိတ်မျိုးကို ရွေးပြီးသွား၍ သူမတို့ထွက်လာချိန်တွင် တစ်နာရီထိုးပြီးနေပါပြီ။

သူမ၏ဝန်ထမ်းဆိုပေမယ့် ကေသီကို အားနာသွားရပါ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် ကေသီကို နေ့လယ်စာကျွေးရန်အတွက် ဆိုင်

ကောင်းကောင်းသို့ ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

“ဆာနေပြီလား ကေသီ”

“ရပါတယ် မမ”

“တစ်နာရီကျော်ပြီပဲ၊ ဆာလှပေါ့”

ဟုပြောကာ ကိုယ်စီ ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ကြပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်တွင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် နန်းစဉ်ဆက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံမိသွားကြပါ၏။

“ဟင်! နန်း”

“သမု၊ ကြည့်စမ်း! တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ။ သမုတို့ နေ့လယ်စာ လာစားကြတာလား”

ကေသီကိုပါသိနေသော နန်းက နှုတ်ဆက်သယောင် ပြောလျှင်...

“ဟုတ်တယ် နန်း”

“ငါလည်း ခုပဲရောက်လာတာ၊ တစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလို့။ တို့တွေ တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ကြတာပေါ့”

“နင် ချိန်းထားသေးတယ်ဆို”

“ရပါတယ်၊ သူနဲ့နင့်ကိုမိတ်ဆက်ပေးရတာပေါ့။ မဟုတ်ရင်လည်း တကူးတကမိတ်ဆက်ပေးရမှာပဲ”

ဟုဆိုတော့ နန်းနှင့်ချိန်းထားတယ်ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမစိတ်ဝင်စားသွားမိပါသည်။

“ငါတော့ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း Sea food စားမလို့ နင်ကရော”

“ကြိုက်တာမှာပါ၊ ငါက ရပါတယ်။ ကေသီလည်း Sea food စားတယ်ဆိုတော့ အတော်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဒါနဲ့ နင်ချိန်းထားတဲ့လူက ငါနဲ့သိရမယ့်လူလား”

“အင်း... ပြောရင်းဆိုရင်း ဟိုမှာလာနေပြီ”

နန်းကဆိုသဖြင့် သူမလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သားနား သန့်ပြန့်ပြီး စမတ်ကျသောယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အဖြူးတစ်ပွင့်နှင့် နန်းကိုနှုတ်ဆက်ကာ သူမတို့စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လာပါ၏။ သူမရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ ဒါ နန်းတွေ့ထားတဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ဆိုတာပေါ့။

“သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါလာတာကိုး။ ဆောရီး... နန်းစဉ်ဆက်။ ကိုယ်ကြိုရောက်နေရမှာလေ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက သမုဆွေတဲ့၊ ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလေ။ ဒါက သမုရဲ့အတွင်းရေးမှူး ကေသီ၊ နာမည်က ကေသီဟုတ်ပါတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

ကေသီက ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ဖြေလိုက်သည်တွင် ထို ပုဂ္ဂိုလ်က မတ်တပ်ထရပ်ကာ သမုထံလက်ကမ်းပေးလာပါသည်။ သမုကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ထရပ်ကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက် ပါသည်။ သမုပြီးတော့ ကေသီ။

“ဟုတ်ကဲ့... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော့် နာမည် ဥဩညိုလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သမုလည်း ခုလိုဆုံတွေ့ရခြင်းအပေါ် ဝမ်း သာပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ သမုတို့လည်း ဒီမှာ နေ့ လယ်စာ ဝင်စားတာမို့ ဆုံမိသွားကြတယ်”

“မသမုဆွေတို့က ဒီမှာ နေ့လယ်စာ စားနေကျထင် တယ်”

“ရပါတယ်၊ နန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိရတဲ့လူပဲ။ နန်းခေါ် သလို သမုလို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်နိုင်ပါတယ်”

“ပိုအဆင်ပြေသွားတာပေါ့ဗျာ”

“ကိုညိုရဲ့ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီကို ပြောဖို့တော့ခက်သေးတယ် သမုရယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ တို့နှစ်ယောက်တွေ့တာ ဒါရောမှ နှစ်ကြိမ်ပဲရှိသေးလို့။ စိတ်တော့မရှိနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်”

“ရပါတယ်၊ နန်းစဉ်ဆက်ပြောရခက်ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပဲ မိတ်ဆက်ပါ့မယ်။ ကျွန်တော်က ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ် ခု ထောင်ထားပါတယ်။ ဒါ ကျွန်တော့် Visiting card ပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် သူမက လှမ်းယူပြီးကြည့်လိုက်ရာ...

“ဟင်! OKK ပဲ”

“သိလို့လား”

“မသိဘဲနေမလားရှင့်၊ OKK က ကျွန်မတို့ရဲ့အပေါ်ထပ် မှာပဲ။ ကျွန်မက Poison မက်ရှင်ကလေး”

သူမကပြောလိုက်တော့မှ သူ့မျက်နှာမှာလည်း အံ့ဩ ရိပ်တို့ လျှံထွက်သွားရပါသည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါရှင်”

“Poison တ နာမည်ကြီးပဲဗျ၊ ကျွန်တော့်ရုံးက စာရေးမ တွေဆို Poison တံဆိပ်ကိုသိပ်ကြိုက်ကြတာ။ ဈေးလည်းသင့် ပြီး အရည်အသွေးလည်းကောင်းတယ်လို့ သတင်းကြီးတယ်။ သမုက အဲဒီမှာပဲ ရုံးတက်တာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ ရုံးတက်ရုံးဆင်းတောင် တစ်ခါမှမကြုံ

ခွဲဖူးဘူး”

“နန်းရော မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းတောင် အခုမှ ဂယဏန သိရတာ”

“ဪ”

ဟူသာ တစ်လုံးတည်းဆိုပြီး ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် နန်း၏လေယူလေသိမ်းကို သူမသိလိုက် လို့ပါ။ နန်းက စကားလုံးကို အဲဒီလိုခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောလျှင် ရင် ထဲမှာ သိပ်မကြည်လင်တော့မှန်း ငယ်ပေါင်းတွေမို့ သူမကောင်း ကောင်းသိပါ၏။ ပြီးတော့ သူမသိချင်သွားပါ၏။ နန်းနှင့် သူက ဘယ်ကဘယ်လို အချိတ်အဆက်များနှင့် အိမ်ထောင်ဘက် တွေ့ ရသလဲဆိုတာကိုပေါ့။ သို့သော် ထိုသို့မေးခွန်းမျိုးကို နန်းကိုမေး ရအောင်ကလည်း နန်းကို အားနာရပြန်ပါသည်။

“တိုက်ဆိုင်မှုကိုတော့ အံ့သြစရာပဲဗျာ၊ အဲဒီတိုက်ဆိုင် မှုကို နန်းစဉ်ဆက်ကပဲ ယူဆောင်လာတာ။ ကျေးဇူးပဲ နန်းစဉ် ဆက်”

ဥဩညိုဆိုသူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတော့ နန်းစဉ် ဆက်၏အကြည့်စူးစူးကို လက်ခံရရှိလိုက်ပါ၏။

ထိုအချိန်မှ ဥဩညိုက မိမိ၏ပွင့်လင်းလင်းခြင်းကို သတိပြုမိ သွားကာ . . .

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ခုလိုမိတ်ဆွေသစ်ရတော့ ကျေးဇူးတင်တာပါ။ နန်းစဉ်ဆက်ကြောင့်မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့က နီးနီးလေးနဲ့ ဝေးဆိုတာ ဘယ်အချိန်ထိဖြစ်နေဦးမလဲမသိဘူး”

ဥဩညိုက ထပ်မံ၍ ဖာထေးလိုက်လျှင် ထိုအရာကပဲ မှားသွားမှန်း ထပ်မံသိလိုက်ပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပွင့်လင်းသည့် စရိုက်ရှိသည့် ဥဩညိုက လှပသောအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ဆောရီးဟူသော မျက်လုံးမျိုးနှင့်ကြည့်ကာ . . .

“ကျွန်တော် စကားပြော လောသွားတယ်။ ဒီစကားက ရင်းနှီးပတ်သက်ဖူးသူတွေမှ ပြောရတာမျိုးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့သမု က ခုမှသိတာ။ ဆောရီး... ဗမာစကားက ပြောလေရှုပ်လေ ဖြစ်တော့မှာမို့ ဘာမှဆက်မရှင်းချင်တော့ပါဘူး။ တစ်ခုပဲ၊ ခုလို သိရတာကို ကျွန်တော် တကယ်ပျော်ပါတယ်”

ဥဩညို၏ပုံစံက နည်းနည်းအိုဗာဖြစ်နေသည်ကို နန်း စဉ်ဆက်က ချက်ချင်းသိလိုက်ပါ၏။ ဒါကို သမုကလည်း သိမည် ဟု သူမထင်ပါသည်။ သူမနှင့်တွေ့တုန်းကတော့ ဣန္ဒြေကြီးတစ် ခွဲသားနှင့်လူကြီးတစ်ယောက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ရှိခဲ့ပါသော

ဥဒ္ဓါရက ခုတော့ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေးတစ်ယောက်
လို နှုတ်သွက်လျှာသွက်ဖြစ်နေ၍ သူမ သဘောမကျလှတာအမှန်
ပါ။ ရင်းနှီးလွန်းသည့်ဥဒ္ဓါရက၏အပြုအမူကြောင့် သမုလည်း သူမ
ကို အားနာနေတယ်ဆိုတာ သူမသဘောပေါက်ပါ၏။

“ကိုညိုကို ဒီလောက် အာဝဇ္ဇန်းရွှင်လိမ့်မယ်လို့ နန်း
လုံးဝမထင်ထားခဲ့ဘူး”

ဟုတ် မအောင်နိုင်မအီးနိုင်စွာ ပြောချမိသည်အထိ ဥဒ္ဓါ
ရက၏မျက်လုံးများက သမုအပေါ် ရင်းနှီးလွန်းနေခဲ့ပါသည်။

“ခုလို ရုံးနီးနားချင်းတွေ ဆုံရတော့ ဝမ်းသာလို့ထင်ပါ
ရဲ့။ ကျွန်တော်စကားနည်းနည်းရွှင်သွားတယ်။ ဘာလဲ၊ နန်းစဉ်
ဆက်အတွက် အဆင်မပြေလို့လား”

“အဲဒီမေးခွန်းက နန်းရဲ့သိက္ခာကို ထိပါးတယ်ဆိုတာ
ကိုညိုနားလည်မှာပါ”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး။ ကဲ!
စားကြရအောင်ဗျာ”

လှပသောဟင်းပွဲများကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောတော့ လေး
ယောက်သားမှာ အတူစားသောက်ဖြစ်ကြပေမယ့် သမုဆွေက
အနေခက်၍ စားမဝင်တော့တာအမှန်ပါ။

“တူ! တူ! ”

ထိုစဉ် သမုဆွေ၏လက်ကိုင်ဖုန်းမှာ အသံမြည်လာခဲ့၍
သမုဆွေက ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို”

“...”

“အင်း”

“အင်းအင်း... တစ်နာရီအတွင်း ရောက်လာမှာမို့ ဧည့်
ခံထားလိုက်ပါ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုပြန်ပိတ်လိုက်ပါသည်။

“အရေးကြီးလို့လား မမ”

အရိပ်သုံးပါး နားလည်သောကေသီက မေးလာလျှင်

“မြို့တော်ဝန်ကတော် ရောက်နေလို့တဲ့”

“ဒါဆိုသွားကြတာပေါ့ မမ”

“ရပါတယ်၊ စားပါဦး”

“ပြီးပါပြီ မမ”

ဟု တီးတိုးပြောလာတော့ သမုဆွေက နန်းစဉ်ဆက်
ကိုကြည့်ကာ...

“နန်းရေ အလုပ်လေးပေါ်လာလို့ သွားမဖြစ်တော့မယ်”

၀၃၄ နိမိတ်

ဟုဆိုတော့ နန်းစဉ်ဆက်က ခေါင်းညိတ်ပြု၍ သူမက ယဉ်ကျေးမှုအရ ဥဩညိုကိုကြည့်ကာ...

“ကိုဥဩညို၊ သမု သွားလိုက်ပါဦးမယ်။ နန်းနဲ့ဆက် စကားပြောရစ်ကြပါ”

“ဟုတ်ကဲပါဗျာ၊ သွားပါ... နီးနီးလေးပဲ၊ မကြာခဏ တွေ့ကြမှာပါ”

ဥဩညို၏စကားကို သမုဆွေရင်ထဲ မတင်မကျဖြစ်သွား ရပေမယ့် အပြုံးနှင့်သာနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထွက် သွားသောသမုဆွေ၏ကျောပြင်ကို နန်းစဉ်ဆက်ကကြည့်၍...

“သမုနဲ့နန်းက အူဝဲကတည်းက ပေါင်းလာကြတာ။ ငယ် သူငယ်ချင်းတွေလေ”

“ဒါဆို သမုတို့လည်း နယ်ကပေါ့”

“အင်း... ဒါပေမဲ့ သမုတို့က ရန်ကုန်ပြောင်းလာကြ တာ ကြာပြီ”

ဟုဆိုတော့ သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း စကား အဆက်ပြတ်ခဲ့ပါပြီ။ စားသောက်ဖွယ်ရာများက ပုံပျက်နေ၍ သူ က သိမ်းဆည်းရန် စားပွဲထိုးကိုအချက်ပြတော့ စားပွဲထိုးက ဟင်း ခွက်များကိုသိမ်းဆည်းပြီး ဖရဲသီးနှင့်အခြားအသီးများပါသော

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိုက်ခင်း နိမိတ် ၀၃၅

အချိုပွဲကိုလာချ၍ သူက ခက်ရင်းဖြင့် ဖရဲသီးကိုထိုးစားရင်း...

“ကျွန်တော် ဖရဲသီးကြိုက်တယ်”

သူမနှင့်သူ၏စကားခိုင်းမှာ သမုတို့ရှိတုန်းကလောက် မဝေဆာတော့သည်မှာ အမှန်ပါ။

“အရည်ရွှမ်းတဲ့အသီးအနှံကြိုက်တဲ့ယောက်ျားတွေက မိန်းမကိုအရမ်းချစ်တတ်တယ်တဲ့”

နန်းစဉ်ဆက်စကားကြောင့် သူက နန်းစဉ်ဆက်ကိုကြည့် မိသွားပါသည်။ နန်းစဉ်ဆက်၏မျက်နှာလေးမှာ အခြယ်အသကင်း ပြီး ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်းလေးနှင့် လှနေခဲ့ပါ၏။

“ဟုတ်လား၊ အင်း... ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်မှာပေါ့ဆိုတော့ မသိသေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား”

“အင်း... ဆိုပါတော့”

“ကိုညိုအကြောင်းကို ဒေါ်လေးဆီက နည်းနည်းကြား ထားပါတယ်”

“ဘာတွေကြားထားသလဲ”

“ကိုညိုက အနေအေးပြီး မိန်းကလေးတွေနဲ့ကင်းတဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးတတ်တဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အကြောင်းနဲ့ အလုပ်ထဲမှာသာ စိတ်နှစ်ထားကြောင်း၊ ပြီးတော့ စပ်ဟပ်လာသမျှကို မသိသလိုငြင်းပယ်တတ်ကြောင်း”

ဟုဆိုလျှင် သူကပြုံးနေပါ၏။

“အဲဒီလောက်ထိလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဗျာ၊ မိန်းကလေးတွေကို အထင်မကြီးတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှမနေတာပါ။ ပြီးတော့ ကင်းအောင် တမင်တကာနေခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလိုလိုဖြစ်နေတာပါ။ စပ်ဟပ်သမျှကို မသိသလိုနေတာကတော့ စိတ်မဝင်စားသေးလို့ပါ”

“ဒါဆို နန်းနဲ့ ဘာလို့တွေ့မယ်ပြောတာလဲ”

မိန်းကလေးဘက်က ဒီလောက်ထိ ဖွင့်ပေးခဲ့ပြီဆိုတော့ တစ်ဖက်မှ အနေအထားကို သူရိပ်စားမိပါပြီ။ အခြေအနေက မဆိုးလှဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် အခွင့်အရေးယူပြီး တည့်တည့်ဝင်ပစ်ဖို့က သူ့စိတ်အနေအထားတွေက သူ့ကိုခွင့်မပြုပါချေ။

“ဒီလိုပါပဲ၊ ဓာတ်ပုံရတော့ စိတ်ဝင်စားလို့ တွေ့ဖြစ်သွားတာပါ”

“နန်းကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“လှတယ် ချောတယ်၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် ငြင်းစရာ ဘာပြစ်ချက်မှမရှိဘူး။ မိတာအသိုင်းအဝိုင်း အလုပ်အကိုင်

အားလုံးပဲ။ မိန်းမပီသပြီး ဣန္ဒြေရတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုပဲမေးနေတယ်။ နန်းစဉ်ဆက်ကရော ကျွန်တော်သိအောင် ဘာမှမပြောတော့ဘူးလား”

“နန်းလို့ပဲ အများလိုခေါ်လို့ရပါတယ်”

“အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဓာတ်ပုံရတော့ ကိုညိုကိုလူကောင်းတစ်ယောက်လို မြင်တယ်။ ဒါကြောင့် ခုလို ရန်ကုန်ရောက်ခိုက် ဝင်တွေ့ဖြစ်တာပါ”

“ကျွန်တော် အံ့သြတာတစ်ခုရှိတယ်”

“ပြောလေ”

“ဒေါ်တင်တင်ခိုင်ပြောတုန်းက ကျွန်တော် သတိပြုမိပါတယ်။ ခုဆို နန်းစဉ်... အဲ၊ နန်းရဲ့အသက်က သုံးဆယ်ကျော် ပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒါဘာဖြစ်လို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ရည်းစားမထားဖူးရတာလဲ”

သူမ ပြုံးမိသွားပါသည်။

“သာမန်အားဖြင့်တော့ နည်းနည်းလွဲနေသလားလို့”

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီလိုလှပြီး ဒီလိုအနေအထားရှိတဲ့မိန်းကလေးက ဘာလို့ ရည်စားမထားပူးရတာလဲ။ အမှန်ပြောရရင် နန်းနဲ့တွေ့ဖို့ချိန်ဆိုတာက အဲဒီအချက်ကို စိတ်ဝင်စားလို့လည်းပါတယ်”

သူ့စကားကို သူမစိတ်ဝင်စားစပြုလာခဲ့ပါသည်။

“စိတ်အနေအထားက ချွတ်ယွင်းချက်ရှိနေလို့လားပေါ့။ အဲဒီလိုတွေ့မိတာ အားတော့နာပါတယ်။ ခုလို နန်းနဲ့တွေ့ကြည့်တော့ အရာအားလုံးပုံမှန်ပါပဲ။ အခုလိုပြောနေရင်းနဲ့ ကျွန်တော်အတွေးတစ်ခုရတယ်”

“ပြောပါ”

“အဲဒါကပဲ နန်းရဲ့ဆွဲဆောင်မှုနေမှာပေါ့။ ကျွန်တော်နန်းနဲ့တွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလည်း အဲဒါတွေပါတယ်။ အားမနာတမ်းပြောရမယ်ဆိုရင် အဲဒီပဟေဠိကို နန်းဖြေပေးနိုင်မလား”

“အမှန်ကိုပြောရမယ်ဆို နန်းလည်း မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်တုန်းကတော့ စိတ်ကစားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် ရည်းစားမထားဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး အချစ်ကိုမရှာဖွေတော့ဘဲ ပွင့်ချင်နေတဲ့နှလုံးသားကို ကိုယ့်

ကိုယ်တိုင်ပဲ သော့ခတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က မိမိကိုယ်တိုင်သော့ခတ်ထားခဲ့ရင် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က အဲဒီတံခါးကိုခေါက်ခွင့်ပဲရှိတယ်။ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး။ တံခါးကိုဖွင့်ပေးမှ ဝင်လာလို့ရမယ်လေ။ အဲဒီသဘောပါပဲ”

“အခုရော တံခါးဖွင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“အဲဒီတံခါးဝမှာ စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲ”

“အခြေအနေက မတိုးတက်သေးဘူးပေါ့”

“တံခါးဝအနားမှာ ရပ်နေပြီ အသက်အရွယ်ကလည်း ရှိလာတော့ ချင့်ချိန်နေရတုန်းပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုညိုကို ပထမဆုံးတွေ့တာပဲ”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့တွေ့ဖို့ လက်ခံခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

လက်ခံသယောင် ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပါ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“တူညီတဲ့အဖြေမျိုးပေးရမယ်ဆိုရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငြင်းစရာ ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိပါဘူး”

သူမတို့အကြား ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားရပြန်ပါသည်။ သူမထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင်တော့ သူမနှင့်ဥသည့်တို့က နောက်

၀၇၀ နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်

ထပ်တစ်ဆင့်ကို အတူတူတက်ကြဖို့ ကြံရွယ်နေကြပါပြီ။

သူမကျေနပ်ပါသည်။ ဒီအသက်အရွယ်ရောက်မှ ကြုံဆုံ
လာသည့်ဖူးစာက ဥဩညိုဖြစ်နေခဲ့သည်ကိုပေါ့။ ဥဩညိုလိုပုံ
မျိုးက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကတည်းက သူမစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့
ရသည့်အိပ်မက်မင်းသားလေးလေ။ သူမကျေနပ်နေပါပြီလေ။

BURMESE
CLASSIC

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၀၇)

“ဘယ်လိုလဲ သမီး၊ သူ့ကိုဘယ်လိုမြင်သလဲ”

နန်းစဉ်ဆက်ကမေးလာလျှင် သမီးဆွေက မိမိထံ တကူး
တကရောက်လာသည့်ညှော်သည်ကို ကော်ဖီတစ်ခွက်လှမ်းမှာကာ

“ကောင်းပုံရပါတယ်”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟယ်၊ နင့်အဖြေက စိမ်းလိုက်တာ”

“တစ်ခါပဲဆုံသေးတယ်လေ၊ ဒီလိုပဲပြောနိုင်မှာပေါ့”

“ငါကတော့ နှစ်ကြိမ်ပဲဆုံရသေးပေမယ့် သူ့ကိုတော်
တော်ပြောနိုင်နေပြီ”

“အင်း... ပြောပါဦး”

“သူက တည်ကြည်တယ်၊ ယောက်ျားပီသတယ်၊ အလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အကိုင် ရုပ်ဆင်းရူပကာ အရပ်အမောင်း ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး။
ပြီးတော့ ငါသဘောအကျဆုံးကတော့ ရိုးရှင်းတယ်”

“ရိုးရှင်းတယ်”

“သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေက အိမ်ကလီမနေဘူး သူက ပွင့်
လင်းပေမယ့် စကားကို ထင်တိုင်းပစ္စုပ္ပန်မပြောဘူး။ မြောင်း
ပေးရင်တောင် အလွယ်တကူစီးဝင်မယ့်လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အဲဒီလိုထင်ကြေးပေးတာ
စောလွန်းတယ်မထင်ဘူးလား နန်းရယ်။ စိတ်ဆိုတာ ဟိုးအတွင်း
ပိုင်းမှာနေတာပါ။ လျှို့ဝှက်နက်နဲတယ်။ ငါကတော့ ငါ့ကိုယ်ငါ
မယုံကြည်သေးလို့လားမသိဘူး။ တခြားလူကို သိပ်မယုံကြည်
တတ်တော့ဘူး”

“လာပြီ... သံသယတွေ၊ ဟိုးတုန်းကလည်း ဒီလိုသံ
သယတွေကြောင့် ငါရည်းစားမရခဲ့တာ”

ဟု နန်းစဉ်ဆက်ကဆိုတော့ သမုဆွေ၏မျက်နှာမှာ
ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါသည်။ ဒါကို နန်းစဉ်ဆက်ကလည်း သတိ
ထားကောင်း သတိထားမိပေမည်။

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး နန်းရယ်၊ ငါက စေတနာနဲ့ပါ”

“ငါကလည်း အဲလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး။ နင်နဲ့တွေ့မှ ငယ်

စိတ်တွေပြန်ဝင်လာပြီး လျှာခလုတ်တိုက်ရာ ပြောလိုက်တာပါ”

“ငါကလည်း နင့်အပေါ် သိပ်ကိုလွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။ ငါ
တကယ်စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တကယ်တော့ လူတိုင်းမှာ ကိုယ်
ပိုင်ခံစားချက်၊ ယုံကြည်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပိုင်စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတယ်ဆို
တာ ငါမေ့သွားခဲ့တယ်။ ခုဆို နင်လည်း ခုလိုအရွယ်ကြီးရောက်
နေပြီ။ တကယ်တော့ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာတောင် နောက်
ကျနေပါပြီ”

“သမုရယ်”

“သူ့အလုပ်အကိုင်နဲ့တော့ မဆိုးပါဘူး။ သူ့စိတ်ဓာတ်
ဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ မသိပေမယ့် အပေါ်ယံကတော့ ကောင်း
နေပါတယ်။ ငါလည်း နင့်ကိုလူကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သာ
ယာချမ်းမြေ့နေတာကို မြင်ချင်ပါတယ်”

“နင်က ငါ့ကိုအဲလိုလူကြီးစကားပြောလာတော့ ငါတို့
တွေ အသက်ကြီးသွားပြီဆိုတာ ပိုပြီးသိလာသလိုပဲ”

“ငါက အမေဖြစ်နေပြီလေ”

“နင်အခုလိုပြောင်းလဲသွားတာ ငါအံ့သြလို့မဆုံးဘူး”

“ငါ့ကိုယ်ငါလည်း အံ့သြတယ်၊ အဲဒါသမီးကြောင့်ပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“ဘာလို့လဲ”

“မသိဘူး၊ သမီးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကတည်းက ငါ့စိတ်
တွေ ဒီလိုဖြစ်သွားတာပဲ။ သမီးကိုမွေးပြီးတော့မှ ငါ့မိဘတွေအပေါ်
ငါနားလည်လာခဲ့တယ်။ သမီးကိုကျေးဇူးတင်ရမယ်”

“နင့်သမီးကို နင်အရမ်းချစ်တယ်ထင်တယ်။ နင် သမီး
အကြောင်းပြောရင် နင့်မျက်လုံးက သိမ်မွေ့ပြီး အရည်တွေ လွဲ
နေတယ်”

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် နင်လူရွေးမမှားနိုင်တော့ဘူး။ နင်
လူကဲခတ်တော်လာပြီလေ”

ဟုဆိုပြီး အေးစပြုနေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို ကိုယ်
စိကိုင်ကာ သောက်လိုက်ကြပါသည်။

“နင်ကတော့ ကောင်းတယ်သမီးရယ်၊ သမီးတစ်ယောက်
နဲ့၊ ပြီးတော့ ဖက်ရှင်လောကမှာလည်း နေရာရနေပြီ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်က ငါ့ကိုဘယ်လိုစုံစမ်းလို့ ရခဲ့လို့
ငါ့ဆီတည့်တည့်ကြီးရောက်လာတာလဲ”

နန်းစဉ်ဆက် ပြုံးလိုက်ပါ၏။ ထိုအပြုံးက မိမိရဲ့လုပ်ရပ်
အပေါ် ကျေနပ်သည့်အပြုံးမျိုးရယ်ပါ။

“ရန်ကုန်ရောက်တုန်း ဘာဖက်ရှင်တွေ ခေတ်စားနေ

သလဲဆိုတာ သိချင်လို့ ငါ စင်တာထဲမှာ လျှောက်ပတ်ကြည့်နေ
ခဲ့တယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီမှာ ဖက်ရှင်ရှိုးလုပ်နေတယ်။ ငါက
လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး၊ ရှိုးပွဲကိုအမှတ်တမဲ့ငေးနေရာက ငါ့
ဘေးက မိန်းကလေးတွေက ဖက်ရှင်ကိုဝေဖန်နေလို့ ငါကလည်း
နားထောင်ကောင်းကောင်းနဲ့ အာရုံစိုက်မိရာက နင့်နာမည်ကို ကြား
ရတာပဲ”

“ငါ အခုတလော ဖက်ရှင်ပြပွဲမလုပ်ဖြစ်ပါဘူး”

“ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးဟယ်၊ သူတို့တွေက ဒီခိုင်း
နာသမုဆွေရဲ့ဖက်ရှင်တွေကိုပဲ ကြိုက်ကြောင်းပြောနေတာလေ။
အဲဒါနဲ့ ငါလည်းအံ့သြသွားတယ်။ နာမည်တူတာလားပေါ့။ နင့်ကို
ဒီနိုင်နာလုပ်လိမ့်မယ်လို့ ငါဘယ်တုန်းကမှ မတွေးမိခဲ့ဘူးလေ။
အဲဒါနဲ့ ငါက အဲဒီအုပ်စုကိုမေးမြန်းပြီး ဟုတ်လိုဟုတ်ငြား ဒီဆိုင်
ကို လာခဲ့တာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ ငါ ဒီဆိုင်ရောက်တုန်း နင့်ကိုဖျတ်
ခနဲတွေ့ခဲ့ရတယ်။ နင့်ပုံစံ ဘယ်လောက်ပြောင်းပြောင်း ငါ မမှတ်
မိစရာလား။ နေပါဦး၊ ငါ့ကိုပဲမေးနေတယ်၊ နင်ကရော ဘယ်လို
ကဘယ်လို့...”

“သမီးကိုမွေးပြီးတော့ မိခင်စိတ်ဝင်လာတဲ့ငါက အလုပ်
မရှိလို့ ဖက်ရှင်ကျောင်းတက်ရင်း ဖက်ရှင်ကိုစိတ်ဝင်စားလာရာက

၀၄၆ နိမိတ် နိမိတ်

ဂျပန်မှာ သွားသင်ပြီး ခုလိုဖြစ်လာတာပဲ”

“အဖြေလေးကလည်း တိုလိုက်တာဟယ်”

“စကားတွေပြောနေရင်းနဲ့ ခေါင်းစဉ်လွဲသွားပြီ၊ ဆက်ပါဦး... နင့်ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း”

“ဘာဆက်ပြောရမှာလဲဟ၊ ကုန်ပြီ”

“ဘယ်အထိ ရှေ့ဆက်ဖို့စိတ်ကူးထားသလဲ”

“လေ့လာရဦးမှာပေါ့၊ အဲလိုသာပြောရတယ်၊ နောက်ကျောမလွဲတလုံရယ်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲဟ၊ မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပါ့မလားဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်လေ”

“အမယ်လေး! ပူတတ်ရန်ကော သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းလို ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောနဲ့ ရွမ်းရွမ်းစိုစိုအသီးကြီးကိုမှ မစားရင် ဒီလူတော့ ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင်က အဲလိုပြောရအောင် နင့်ရင်ထဲ သူ့ကိုထည့်လိုက်ပြီလား”

“သူက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာတော့ အမှန်ပဲ”

“သူ့ဘက်က Propose လုပ်ခဲ့ရင်ရော”

“ရည်းစားအဖြစ်နဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်နေသဘောထားကို လေ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိုက်ခင်း နိမိတ် ၀၄၇

လာရမှာပေါ့”

“မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း လေ့လာရမယ်လေ။

ဒါကိုမမေ့နဲ့”

“သူ့အဖေနဲ့အမေက ကွဲနေတာတဲ့၊ အိမ်ထောင်ကိုယ်စီနဲ့ နိုင်ငံခြားမှာ အခြေချတယ်လို့ပြောတာပဲ”

“မောင်နုမတွေ့ကရော”

“အဖေပေါင် အမေပေါင်တွေတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ နောက်ကြောင်းရှင်းတာပေါ့”

“ကဲ! နင်လည်း လုပ်စရာရှိတာလုပ်ဦး။ ငါလည်း ပြန်ဦးမယ်။ ငါ့အဒေါ်က ဘုရားသွားမယ်လို့ပြောတယ်။ ညဘက်ရွှေတိဂုံတက်ဖူးမလို့လေ”

“အေး... အဲဒါမေ့နေတာ၊ နင်ဘယ်မှာတည်းသလဲဆိုတာ ငါမမေးရသေးဘူး”

“ငါ့အမေရဲ့ညီမလေ၊ ငါ့အဒေါ်အပျိုကြီးလေ။ နင်သိပါတယ်။ အကောက်ခွန်မှာ လုပ်နေတာလေ”

“ဟဲ့! အဲဒါ မန္တလေးမှာ မဟုတ်လား”

“ရန်ကုန်ရောက်တာ ငါးနှစ်လောက်ရှိသွားပြီလေ”

“ကောင်းပါတယ်၊ နင့်အဒေါ်က နင့်ကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ငါပြန်မယ်”

“ကားပါကင်အထိ ငါလိုက်ဖို့မယ်လေ”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကားပါကင်ဆီသို့
လျှောက်လာဖြစ်ကြပါသည်။

“နင် ကားပါလာသလား နန်း”

“မပါဘူး”

“ဒါဆို ငါပြန်ဖို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ တက္ကစီနဲ့ပဲပြန်လိုက်မယ်”

“ကေသို့ကိုဖြစ်ဖြစ်”

“ရပါတယ်ဟယ်၊ နင်တို့က အလုပ်များတဲ့လူတွေပါ။

ခုလိုအချိန်ပေးပြီး အရေမရအဖတ်မရပြောတာနဲ့တင် ငါက ကျေ
နပ်နေပါပြီ”

“မဟုတ်တာဟယ်၊ နင်ကလည်း”

“ရပြီ၊ ဝင်တော့။ ငါလည်းသွားတော့မယ်။ အပြင်မှာ
အရမ်းပူတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့အသားနုနုလေး နေခကုန်ပါဦး
မယ်”

“အမယ်လေးဟယ်၊ လာပါ... ကားငှားလို့တဲ့အထိ
ငါအဖော်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

ဟုဆိုကာ လမ်းမဘေးထွက်ကာ ကားတားပေးပါသည်။

“ပုလဲကွန်နီ”

“ဗဟန်းကလား”

ဟု ကားဆရာကပြောလျှင် သမုက... .

“ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ထောင်”

ဟုဆိုလျှင် နန်းစဉ်ဆက်က ကားပေါ်တက်ကာ... .

“သွားမယ်နော် သမု၊ နင်အချိန်ရတဲ့နေ့ အေးဆေးတွေ့

ကြရအောင်”

ဟုဆိုကာ လက်ကာပြပြီး ထွက်သွားသောနန်းကို သူမ
ကကြည့်ရင်း ပြီးနေခိုက် သူမအနားသို့ ကားတစ်စီးမှာ လျော့ခနဲ
ရပ်လာခဲ့ပါသည်။ အနက်ရောင်မှန်ကြောင့် ကားထဲမှလူကို မမြင်
ရပါသော်လည်း ကားမှန်ကျသွားချိန်မှာတော့... .

“ဟင်! ကိုဥဩညို”

“ခဏနော် သမု”

ဟုဆိုကာ ဥဩညိုက ကားကိုနေရာရှာပြီး ရပ်နေ၍
သူမကလည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ရပ်စောင့်နေလိုက်ရပါသည်။ ခဏ
အကြာတွင် သူမအနားသို့ ဥဩညိုက ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ဆောရီး သမ၊ နေပူကျဲကျဲထဲ ဒုက္ခခံခိုင်းထားသလို ဖြစ်နေပြီ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နန်းတောင် ခုလေးတင်ပဲ ပြန်သွားတယ်။ ကိုဥဩညိုနဲ့ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကပ်လွှဲသွား တယ်”

“ဪ... ဟုတ်လား”

သူမနှင့်ဥဩညိုက မရည်ရွယ်ထားပါဘဲနှင့် အတူယှဉ် လျက်ပင် လမ်းလျှောက်မိပြီး အဆောက်အဦကြီးထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့ကြပါသည်။

“အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်ဆိုပေမယ့် ဒီဆိုင်ထဲ ကျွန် တော်မဝင်ဖြစ်ဘူး”

ဟုဆိုလာတော့ သူမက ယဉ်ကျေးမှုအရ ဖိတ်ခေါ်ဖို့ဖြစ် လာပါတော့သည်။

“ဟုတ်လား၊ ကြုံတုန်း ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ချင် ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကော်ဖီတစ်ခွက် သောက်ချင်မိတာနဲ့ အတော်ပဲဖြစ်သွားတယ်”

ဒီယုံမြင်လို့ ဒီခြုံထွင်သော ဥဩညိုအတွက် ရေကန်

အသင့်ကြာအသင့်ဟု ဆိုရပေမယ့် သူမအတွက်ကတော့ အဆင် မပြေမှုတွေ ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူမရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဥဩညိုက ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေး ငြင်းလေမည်ဟုထင်ထားမိပါသော် လည်း ခုတော့ သူမထင်မှတ်မထားသည့်အခြေအနေသို့ ရောက် လာခဲ့ပါပြီ။

ဥဩညိုသာ ဟန်လုပ်ပြီးငြင်းနေမည်ဆိုပါက သူမက လည်း ဒုတိယအကြိမ်ဖိတ်ခေါ်မည်မဟုတ်ဟု တွေးထားပါသော် လည်း ပြောင်းလဲသွားသည့်အခြေအနေကြောင့် သူမကလည်း ချော်လဲရာရာထိုင်ပင် ဥဩညိုနှင့်အတူ ယဉ်တွဲလျက် ဆိုင်ထဲ သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ပြန်ပါ၏။

သူမနောက်ကျောမလုံသလို ခံစားရပါသည်။ အမြဲတစ် ကိုယ်ရေ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သည့်သူမကို ယခုလို ဥဩ ညိုနှင့်ယှဉ်ပြီးတွေ့ရလျှင် ဝန်ထမ်းများက ဘယ်လိုများ ထင်မြင် ကြလေမလဲဆိုသောအတွေးက သူမကိုအနေကျ စေတာအမှန်ပါ ပဲ။ သို့သော် သူမက ဟန်ဆောင်ကောင်းသူမို့ ရင်ကျောက ဝန် ထမ်းများကို ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ထိုင်ပါ ကိုဥဩညို”

ဟုဆိုပြီး အတွင်းခန်းရှိ ဆိုဖာဆက်တီပေါ်တွင် ဧည့်

သည်အား ဧည့်ခံပါတော့သည်။ အတွင်းခန်းဆိုပေမယ့် ဧည့်ခန်းဆိုလျှင် ပို၍မှန်ကန်ပါလိမ့်မည်။

သူမကပါ ဥဩညိုနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး သူမ၏နံဘေးမှခလုတ်လေးတစ်ခုကိုနှိပ်ကာ... .

“ကော်ဖီနှစ်ခွက် ယူလာပါ”

ဟုမှာလိုက်တော့ ခဏအတွင်းမှာပင် ကေသီက ကော်ဖီနှစ်ခွက်လာပို့ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။

“ကော်ဖီသောက်ပါဦး ကိုဥဩညို”

ဟုဆိုတော့မှ ဥဩညိုက အငွေ့များ မသေသေးသော ကော်ဖီခွက်ကိုလှမ်းယူကာ သောက်လိုက်ပါ၏။

“သမုက ကော်ဖီသမားထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်နေ့ကို နှစ်ခွက်လောက်သောက်ဖြစ်တယ်။ ဥဩညိုက လျှင်သားပဲ၊ အချိန်တိုတိုနဲ့ခန့်မှန်းတတ်တယ်”

“ကော်ဖီအရသာကြောင့်ပေါ့၊ အချို့နည်းပြီး အခါများနေတယ်လေ။ ဒါ ကော်ဖီသမားတွေရဲ့ခလေ့ပဲ”

ဟုဆိုကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာနေမိပါသည်။ မှန်အနက်ရောင်ကာထားသောအခန်းမို့ အပြင်ဘက်သို့ ထုတ်ချင်းပေါက်မြင်နေရပါသည်။

“ဆိုင်က လူစည်တယ်နော်၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာဆိုပေမယ့် သတိမထားမိဘူး”

“အင်း... ပစ္စည်းစုံလျီဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ လူတန်းစားမရွေး ဝတ်နိုင်တယ်လေ။ ခြောက်ထောင်ကျော်ကနေ သိန်းကျော်ထိထားတယ်”

“ဘယ်လိုခွဲထားသလဲ”

“အကန့်လိုက်လေ၊ အပေါ်မှာ ထပ်ခိုးရှိသေးတယ်၊ အဲဒီမှာက တန်ဖိုးများအထည်တွေ ထားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲ သမုရဲ့အလုပ်ခန်းရှိတယ်”

“အဲဒီအထည်တွေက သမုကိုယ်တိုင် ဖန်တီးထားတာလား”

“အချို့ကတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အချို့ကိုတော့ ဂျပန် ယိုးဒယား ပြင်သစ်တို့ကလာတာ”

“တန်ဖိုးနည်းအထည်တွေကရော”

“တန်ဖိုးနည်းဆိုပေမယ့် သူက သမုတို့စက်ရုံထုတ်တွေပါ။ စိတ်ချရတယ်။ မြန်မာအမျိုးသမီးတွေနဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ ဖက်ရှင်ကို သမုကိုယ်တိုင် ဒီဇိုင်းထုတ်ထားတာပါ။ မကြာခင် ဈေးကွက်ထဲဖြန့်မယ့် အထည်တွေရှိတယ်။ မပြန်ခင် ရှိုးပွဲလေးလုပ်မယ်လို့

စိတ်ကူးထားတယ်”

“ဘယ်တော့လဲ”

“ရှေ့လထဲဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ စီစဉ်နေပါပြီ”

“ဘယ်မှာလုပ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ”

“လိုကေးရှင်းကိုတော့ မသတ်မှတ်ရသေးဘူး။ ပြစ်ရာ ဒီဇိုင်းတွေက များများရှိနေတော့ ခပ်ကြီးကြီးလေးလုပ်ဖို့စဉ်ထားတယ်။ မော်ဒယ်လ်တွေနဲ့တော့ ညှိပြီးပါပြီ။ Sponsors ထပ်စောင့်ရမလားလို့”

“ကျွန်တော်တို့ OKK က Sponsors ပေးရင်ရော”

သူမမယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဥဩညှိုကို ကြည့်မိသွားပါတယ်။ မထင်မှတ်တဲ့ဆုံတွေ့မှုကနေ အလုပ်လုပ်ဖြစ်ကြမှာတဲ့လား။

“ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဆောက်လက်စအခန်းတွေ ရောင်းချင်နေတယ်။ တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံမလား”

“အတိုင်းမသိပေါ့ရှင်၊ OKK ကလည်း နာမည်တစ်ခုနဲ့နေတဲ့ကုမ္ပဏီတစ်ခုပဲ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့အလုပ်အကြောင်း ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

အပျော်ကြီးပျော်ပါတယ်ဟု မဆိုနိုင်ဦးတော့တောင်၊ သူမဝမ်းသာနေမိပါ၏။ အချက်အလက်တိကျသည့် ဥဩညှို၏စကားသံများကိုနားထောင်ရင်း သူမရင်ထဲ ပိတ်ဖြစ်နေရပါသည်။

ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ဆိုလျှင် နန်းကိုစိတ်မချစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတော့ဘူးဟု သတ်မှတ်ရလောက်တဲ့အထိ ဥဩညှို၏အရည်အချင်းကို သူမရင်ထဲက အသိအမှတ်ပြုသွားရပါသည်။

နန်းရယ်... နင်ကံကောင်းမှာပါဟု သူမရင်ထဲက ပြောနေမိပါတော့သည်။

စာနား (၁၅)

“ဘယ်လို! သမို”

သမိုပြောပြတဲ့စကားလုံးတွေက သူမအတွက် ထူးဆန်း
နေသည်မှာ အမှန်ပါ။ မထင်မှတ်တဲ့တွေ့ဆုံမှုကနေ အလုပ်စကား
ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ကြိမ်သာတွေ့ဆုံဖူးပြီး စီးပွားရေး
ချင်း ယှက်နွယ်မှုမရှိသူများက အချိန်တိုတိုအတွင်း ဒီလောက်ထိ
ခရီးပေါက်သွားတယ်ဆိုတော့ ကြားရသူက မယုံကြည်နိုင်ခြင်းမှာ
သဘာဝကျသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဒီကြားထဲ အဲဒီကိစ္စလေး နည်းနည်းလုံးပန်းနေရတာ
နဲ့ နင်နဲ့တောင် မဆုံဖြစ်လိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင့်အကြောင်းတော့
ကိုဥသြည့်နဲ့ပြောဖြစ်ပါတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီစကားကြားရတော့ ဘာအကြောင်းများပြောဖြစ်ကြလဲ ဆိုတာ နန်းစဉ်ဆက် သိချင်သွားပါသော်လည်း သိချင်စိတ်ကြီး ပေါ်လွင်အောင်မေး၍ မဖြစ်ဘူးဆိုတာလည်း သဘောပေါက်မိ ပါသည်။

“နင် မဟုတ်တာတွေ ဘာပြောထားသလဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူးဟာ၊ နင်က အသက်ဆယ့်သုံးနှစ် ထိ အိပ်ရာထဲမှာ ရှူရှူးပေါက်တတ်ကြောင်း၊ အိပ်ရင် သွားကျိတ် တတ်ကြောင်းနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်တုန်းက ရည်းစားထားချင်လို့ ငါ့အလစ်ကိုအမြဲချောင်းနေတတ်ကြောင်း”

“ဟင်! သမု၊ နင်... နင်”

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... မျက်နှာကြီးကလည်း ဖြစ်နေ လိုက်တာ။ ဥဩညိုကိုများ ကြိုက်နေပြီလား”

“သမု၊ နင် အဲဒါတွေပြောလိုက်တာလား”

“ဘာဖုံးကွယ်စရာရှိလဲ၊ အရှိအတိုင်းပေါ့။ မဟုတ်ဘူး လား။ သူ့ဟာသာသူ ကြိုက်ချင်ကြိုက် မကြိုက်ချင်နေ”

“ဟဲ့! ပွင့်လင်းလွန်းတာက ဆွဲဆောင်မှုမဟုတ်ဘူးဟဲ့။ လျှို့ဝှက်ချက်မရှိတဲ့လူက စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းဘူးဆိုတာ နင်နားမလည်ဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူမ သမုအပေါ်စိတ်ဆိုးသွားမိ၍ ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြောမိသွားပါသည်။ သူမရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးကလည်း ငရဲမီးနှင့် အမြိုက်ခံထားရသူပမာ နီမြန်း၍နေခဲ့ပါပြီ။ စိတ်ရှိတဲ့အတိုင်းသာ ဆိုလျှင် သမုကို စိတ်ရှိလက်ရှိထုရှိက်ချင်နေမိပါ၏။

“နင် ဥဩညိုကို သဘောကျနေပြီလား နန်း”

“သဘောကျလည်း ဘယ်လိုလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ အဲဒီ လိုအကျင့်ဆိုးမျိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးကို သူလိုလူက ဘယ်လိုလုပ် ဘာကိုယုံပြီး မျက်စိမှိတ်ကြိုက်လာမှာလဲ”

“နင်ပြောခဲ့သလိုပဲ ဥဩညိုက လူကောင်းတစ်ယောက် ပါ”

သမုဆွေ၏မှတ်ချက်အဆုံးမှာတော့ နန်းစဉ်ဆက်၏ သံ သယမျက်ဝန်းကို ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုမျက်ဝန်းက အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါနေခဲ့သည်ကို သမုဆွေက နားလည်ပါ၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်များကို လည်း ရင်ထဲက အလိုလိုဖတ်တတ်နေခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလူကောင်းလဲဆိုတာတော့ တိတိကျကျမပြော နိုင်ပေမယ့် အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ နင့်ကို ငါသဘောတူပါတယ် နန်း”

“ဟင်!”

“ဥဩညိုနဲ့သာ သဘောမတူဘူးပြောရင် ငါက စိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချို့ယွင်းနေတဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့။ နင်ကံကောင်းမှာပါ နန်း”

“သမုရယ်”

ရင်ထဲမှာ အလုံးကြီးဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက်လျှောက်ကျသွားသကဲ့သို့ ဝမ်းသာသွားရပြီး သမုကို သိုင်းဖက်လိုက်ပါသည်။ သမုကလည်း သူမကိုပြန်လည်ဖက်လိုက်ပါသည်။

“ကဲ! အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ဝမ်းမသာပါနဲ့၊ ထိုင်ပါဦး”

“ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာထက် ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးသွားတာပါ။ အဲဒါ ဥဩညိုထက် နင့်ကြောင့်ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်”

“ငါ့ကြောင့်”

“အင်း... ဘယ်လိုလူမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် နင်က ကန့်ကွက်မယ်လို့ပဲထင်ထားတာ”

“ငါ့ကိုအဆိုးမြင်ဝါဒကြီးလို့ တွေးထားတယ်ပေါ့။ စိတ်မကောင်းစရာပဲ”

“ဥဩညိုက ငါ့ကိုမကြိုက်ဘူးဆိုရင်တောင် ငါကျေနပ်သွားပြီ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့နင့်စေတနာကို ငါမြင်လိုက်ပြီလေ”

“နင်ကလည်း စစ်မရောက်ခင် မြားကုန်နေပြန်ပါပြီ”

“မကုန်လို့ရော ရမလားဟဲ့၊ အသက်သုံးဆယ်ကျော်

အရွယ်ဆိုတာ တော်တော်ကြီးကီ ချင့်ချိန်နေရတဲ့အရွယ်။ ဥဩညိုလည်း သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်ပဲလေ။ အဲဒီလောက်အကျင့်ဆိုးနဲ့မိန်းကလေးကို အတွေးခေါင်ပြီး ကြိုက်ပါတော့မလားဟဲ့။ လုပ်ပုံကိုက... ဟွန်း”

နန်းစဉ်ဆက်၏ချစ်စဖွယ်အပြောကို သမုဆွေက အသံလေးထွက်ပြီး ရယ်မိသွားပါ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“နင်က အဲဒါကို စိတ်ထင်နေတာလား”

“မထင်ရုံမလားဟဲ့”

“ဟဲ့ဟဲ့... အပျိုကြီးကွေက တွေးပူတတ်တယ်ဆိုတာ ငါယုံသွားပြီ”

“ဘာလဲ၊ နင့်စကားကြီးက”

“ငါ စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးတယ်။ အပျိုကြီးတွေမှာ ဆိုက်ကိုတစ်မျိုးစီရှိကြတယ်တဲ့။ အချို့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ့်ကြည်မှုလွန်ကဲတာ၊ အချို့က မိမိကိုယ်ကိုမယုံကြည်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီနှစ်မျိုးလုံး ဟန်ဆောင်မှုတွေအောက်မှာ ပျောက်ကွယ်နေတယ်တဲ့။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အပျိုကြီးတိုင်းက လူမသိသူမသိဝမ်းတွင်းက အားငယ်နေတတ်ကြတယ်ဆိုတာနဲ့ နိဂုံးချုပ်ထား

တယ်။ နင်လည်း အပျိုကြီးလို့ခေါ်ရတော့မယ့်အရွယ်မှာဆိုတော့”

“ဘာအားငယ်ရမှာလဲ၊ အားမငယ်ပါဘူး”

“ဟန်ဆောင်ဖူးကွယ်တယ်ဆိုတာကလည်း ငါ အပျိုကြီး ဖြစ်နေပါပြီလို့ ကြေငြာတဲ့သဘောပဲ”

“သမုနော်”

“ဘာမှအတွေးမချော်ပါနဲ့၊ ငါက နောက်နေတာပါ။ ငါ သူ့ကိုအဲဒီလိုမပြောလိုက်ပါဘူး”

“တကယ်!”

“ပြောစရာလားဟယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းသိက္ခာကျမယ့် ကိစ္စကို”

ဟုဆိုကာ နန်းစဉ်ဆက်ကို အကဲခတ်သလိုကြည့်လိုက် ပါသည်။

သူမရဲ့စကားကြောင့် နန်းစဉ်ဆက်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြည်စင်စင်းပမှုကိုတွေ့ရ၍ သူမကိုပါ နန်းရဲ့အပျော်တွေ ကူးစက် လာသလို ခံစားရပါသည်။

ကြည့်ပါဦး... နန်းရယ်၊ မျက်လုံးတွေက ပြုံးနေလိုက် တာ။ အဲဒီလိုပြုံးနေတဲ့ နင့်မျက်လုံးတွေကို ငါမြင်ရတာ ဘယ် လောက်ကြာသွားပြီလဲ။

အလိုမကျမှုတွေများနေတဲ့မျက်လုံးတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုး နှစ်တုန်းက ငါနောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတုန်းက ငါ့ရင်ထဲ မှာ ဘယ်လောက်အထိနာခဲ့ရသလဲ နင်သိမှာမဟုတ်ပါဘူး နန်း ရယ်။ ငါမြင်ချင်ခဲ့တာလည်း နင့်ရဲ့အဲဒီလိုအပြုံးမျက်လုံးလေးတွေ ပါ။ အဲဒါ အချစ်ကြောင့်လားဟင် နန်း။

နင့်နှုတ်က ဖွင့်မပြောခဲ့ပေမယ့် နင့်ရင်ထဲမှာ ဥဩညိုကို ထည့်ပြီးနေပြီဆိုတာ ငါနားလည်လိုက်ပါပြီနန်းရယ်။ နင့်ကိုယ်နင် လက်ခံချင်မှလက်ခံဦးမယ်ဆိုပေမယ့် ငါစွမ်းစွဲလိုက်မယ် နန်း။ နင် ဥဩညိုကိုချစ်နေပါပြီဟုသာ ရင်ထဲ၌ အသံတိတ်ပြောမိတော့၏။

ထိုနေ့က နန်းရဲ့အပြုံးတွေက သိပ်ကိုလှနေခဲ့သည်လေ။

နိဗ္ဗာန်

အခန်း (၀၆)

“မမ နေ့လယ်နှစ်နာရီကို အပြင်သွားဖို့ရှိတယ်နော်”

ကေသီက သတိပေးသဖြင့် သူမက ဆွဲလက်စီဒိုင်းများကို လက်စသတ်လိုက်ပါသည်။ ပြီးနောက် အင်တာကွန်းမှ တစ်ဆင့်...

“ကေသီ ဝင်လာပါ”

ဟုဆိုသဖြင့် မကြာခင်မှာပင် သူမစားပွဲနားသို့ ကေသီ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမက ဒီဒိုင်းဆွဲထားတဲ့စာအုပ်ကို ကေသီ အားပေးကာ...

“ဒီထဲက သုံးပုံကို ကေသီလေ့လာသုံးသပ်ပါ။ ပြီးရင် ‘မ’ကိုပြန်တင်၊ ဟုတ်လား။ ပြီးရင် ‘မ’ကပြန်သုံးသပ်မယ်။ ပြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

တာနဲ့ အားချင်း ဒီခိုင်းကို စက်ရုံပို့ပါ။ ဆယ်ရက်အတွင်း အထည်
ငါးထောင် လိုချင်တယ်”

“ဘာအစီအစဉ်ရှိလို့လဲ မမ”

“ကိုဥဩညိုနဲ့ပူးပေါင်းလိုက်တာ အများကြီးအကျိုးရှိ
သွားမလားဆိုတာ မသိနိုင်သေးဘူး။ ပွဲက မတိုမှန်းထားတာလေး
တင်မဟုတ်ဘဲ သူက သူ့လုပ်ငန်းနဲ့ဆက်စပ်ရာ ပါတနာတွေကို
ပါ အချက်ပြပြီး ပွဲကိုချွေလိုက်တယ်။ ဖက်ရှင်ပြပွဲနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့
ဆောက်လက်စအခန်းတွေနဲ့ ဆောက်ရန်ရည်ရွယ်ထားတဲ့အခန်း
တွေကိုပါ ရောင်းချပွဲကြီးလုပ်ဖြစ်ဖို့ များနေတယ်။ တန်ဖိုးနည်း
တန်ဖိုးများနဲ့ အရစ်ကျတွေပါ လုပ်မယ်နဲ့တူတယ်”

“အရောင်းပြပွဲကိုပါ ပိုစည်အောင် ရှိုးပွဲထည့်တဲ့သဘော
ပေါ့”

“မနက်ဖြန် ဂိုဒေါင်နဲ့စက်ရုံကို အသေးစိတ်သွားကြည့်
ရအောင်။ ‘မ’တို့ရဲ့ Poison အနေနဲ့လည်း ပရိုမိုးရှင်းပွဲလေးလုပ်
ရရင်ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ အတော်ဖြစ်သွား
တယ်လို့ဆိုရမလားမသိဘူး။ အချိန်ကလည်း သိပ်ကိုနည်းနေပြီ”

“ဒါဆို မမ စက်ရုံနဲ့ဂိုဒေါင်ကို ကေသီသွားလိုက်မယ်
လေ။ မမ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပေါ့”

“ကေသီကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

“လိုအပ်ရင် အိုဗာတိုင်ခေါ်လိုက်မယ်လေ”

“ကေသီ အဆင်ပြေသလိုလုပ်ပါ။ ‘မ’တို့ဘက်က ပြပွဲ
မတိုင်ခင် အထည်တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်နေဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“တန်ဖိုးနည်းရော များရော ပြမှာလား မမ”

“အဲလိုလုပ်ချင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စကားပြောကြည့်ရဦးမယ်
လေ”

ဟုဆိုကာ ကေသီ၏လက်ထဲမှစာအုပ်ကို ပြန်ယူလိုက်
ပြီး စာအုပ်ကိုကြည့်ကာ...

“ဒီကဒီခိုင်းသုံးခုထဲက ဘယ်အထည်က Poison ရဲ့
အဓိကဒီခိုင်းဖြစ်လာနိုင်မလဲ”

ဟုဆိုတော့ ဖက်ရှင်အမြင်ရှိသောကေသီက ဒီခိုင်းသုံး
ခုကိုကြည့်ကာ အတန်ကြာငြိမ်သက်သွားရပြီးမှ...

“သုံးခုလုံးပဲ မမ၊ ပိတ်ကို ဘာပိတ်နဲ့ချုပ်ဖို့စီစဉ်ထား
ပါသလဲ”

ကေသီက မေးခွန်းထုတ်လာသည်တွင် သူမက နောက်
တစ်မျက်နှာကိုလှန်ကာ စီရရီရှိနေသောပိတ်စပြတ်လေးများကို
ပြလိုက်ပါ၏။

“ဒါက ဒီဖွဲ့ကိုဖြေရင် ပိုလှမယ်ထင်တယ်။ ရိုးရိုးရင်းရင်းနဲ့ သက်တောင့်သက်သာဝတ်တဲ့လူတွေအတွက် အဲဒီဖွဲ့က အဆင်မပြေဘူး”

“ကျန်တာရော”

“ကေသီအမြင်မှာတော့ မြန်မာလူမျိုးတွေအတွက် သိပ်ကိုအဆင်ပြေနေပါပြီ။ လည်ပင်းလည်း သိပ်မဟိုက်ဘူး။ လုံလုံခြုံခြုံလည်း ရှိပေမယ့် ခေတ်မီတယ်။ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သက်တောင့်သက်သာဖြစ်စေတယ်”

ကေသီကို သူမနှစ်သက်တာ အဲဒီလိုခံစားမှုစွမ်းရည်မြင့်မားတာတွေလည်း ပါပါတယ်။ စနစ်ကျပြီး အလုပ်ကိုလေးစားသော ကေသီကို သူမက လုပ်ခလစာသုံးသိန်းပေးပြီး ခေါ်ထားတာ သူမ မမှားဘူးဆိုတာ ယခုတော့ ပို၍သေချာလာပါသည်။

“ကဲ! ကေသီရေ၊ ဒီအထည်တွေကိုပိုက်ပြီး စက်ရုံကို ပြေးပေးတော့။ ‘မ’အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်းခဲ့မှာမို့ ကျန်တာတွေတော့ ကေသီကိုပဲယုံလိုက်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်မမ၊ မမရဲ့ယုံကြည်မှုတွေ အလဟဿ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒါဆို ကေသီကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ ထွက်သွားသောကေသီကို သူမက ကျေနပ်

စွာဖြင့် ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။ ကေသီ မြင်ကွင်းမှပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုလှန်ကာ ဖြတ်စလေးများကိုဖြုတ်ပြီး တစ်စနှင့်တစ်စ တွဲဖက်ကြည့်နေသည်တွင် အချိန်က ကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားခဲ့ပါ၏။ နာရီကိုကြည့်တော့ တစ်နာရီဝန်းကျင်ရှိနေပြီဖြစ်၍ သူမက ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ စာအုပ်ကိုပိတ်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲ၍ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူမချိန်းထားတဲ့အချိန်က နှစ်နာရီလေး၊ မီးပွိုင့်မိမှာနှင့် အချိန်ကိုရောတွေးကာ ထွက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူမမှန်းထားသည့်အတိုင်း သူမက ရှိုးလုပ်မည့်အဆောက်အဦသို့ ရောက်ချိန်တွင် နှစ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုပါတော့သည်။

သူမ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ထမ်းတချို့ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ထိုဝန်ထမ်းတွေထဲတွင် ဥဩညိုကို ထီးထီးကြီးတွေ့လိုက်ရ၍ သူမက ဥဩညိုထံ တည့်တည့်လျှောက်လာဖြစ်သည်တွင် ဥဩညို၏အကြည့်က သူမထံ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ဥဩညိုက သူမကိုမြင်တာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် လက်မှနာရီကိုကြည့်ကာ...

“သမုက အချိန်တိကျတယ်”

“အခြေအနေတယ်လို့လဲ”

“OK ပဲ သမု၊ စင်ရဲ့ဒီခိုင်းက ဒီပုံပါ။ သမုကြိုက်ရဲလား”

ဟုဆိုတော့ သမုဆွေက သူပြသောအရာကိုကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်...

“ဒါ သမုလိုချင်တဲ့ဒီခိုင်းပါပဲ။ ကိုဥဩညိုက အမြင်ရှိတဲ့လူပါ။ ဒါနဲ့ ဒါကို ကိုဥဩညိုကိုယ်တိုင် ဒီခိုင်းထုတ်တာလား”

“အဆင်ပြေပါ့မလားမသိဘူး၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီစင်ကိုဆောက်တာ ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံပဲ”

ဟုဆိုတော့ သမုက ဆောက်လုပ်လက်စကိုကြည့်ကာ

“ဝါရင့်တစ်ယောက်လို့ပါပဲ”

“လိုအပ်တာရှိရင် ညွှန်ကြားပါဦး”

ဆိုပြီး သမုကိုဆောက်လုပ်လက်စတွေကို လက်တွေ့ပြကာ သူမထံမှ အကြံဉာဏ်ကိုရယူနေသော ကိုဥဩညိုကို သူမမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့တာအမှန်ပါ။ သူ့ပုံက ပညာရှင်ရိုက်မဖမ်းဘဲ ပညာသည်ပုံဖြစ်နေသည်ကိုက သူမသဘောကျသောအချက်တွေထဲမှ တစ်ချက်အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။

“ပြပွဲဝင်ပါတနာတွေ များတယ်နဲ့တူတယ်”

“အင်း... ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီငါးခုနဲ့ စားသောက်

ကုန်က နှစ်ခုပါတယ်။ ပြီးတော့ သမုတို့ရယ်ပေါ့။ ဒီပြပွဲပြီးရင် ကျွန်တော် အလုပ်ပြောင်းရမလားလို့စဉ်းစားနေတာ”

ဟု သူကအရွှန်းဖောက်လျှင် သမုရောသူပါ ပြုံးမိသွားကြပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုဥဩညို”

“ဒီစကားပြောဖို့စောနေပါသေးတယ်၊ ပြပွဲရဲ့ရလဒ်ကို မသိရသေးဘူးလေ”

“မလုပ်ခင်ကတည်းက အောင်မြင်မယ်လို့ သမု ယုံကြည်နေပါပြီ”

“ကြော်ငြာထည့်မယ်လို့ စီမံထားတယ်”

“သိပ်ကိုကောင်းတဲ့စိတ်ကူးပါ”

ဟုဆိုကာ နာရီကိုပြန်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ...

“သမု နေ့လယ်စာစားပြီးပြီလား”

“မစားရသေးဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်စားပါလား”

“အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“သမု ဘာကြိုက်သလဲ”

“ရပါတယ်ရှင်၊ သမုက အစားအသောက်ကို သိပ်ချေး

မများတတ်ပါဘူး”

“ထိုင်းစာ စားကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ထိုင်းစာ က ပင်ပမ်းမှုကိုလျော့ချပေးတယ်လို့ထင်တယ်”

သူ့စကားကို သူမထောက်ခံပါ၏။ သူမလည်း အဆီ အဆိမ့်ကိုမစားချင်ဘူးဟု ထင်နေမိလို့ပါ။ ဒီလိုနှင့်ပင် သူနှင့်အတူ သူမက နေ့လယ်စာစားဖြစ်သွားပါ၏။

သူဟာ သိပ်ကိုနူးညံ့ပြီး ကြင်နာတတ်သော ယောက်ျား တစ်ယောက်ဟုထင်ပါသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ အရာရာတိုင်း တွင် သူမကိုဦးစားပေးနေခဲ့လို့ပါပဲ။ သူမ၏အရိပ်အကဲကိုကြည့် ပြီး သူမထိုင်ရန်ခုံဆွဲပေးတာတို့၊ သူမသောက်ရန် ရေခဲပေးတာ တို့ လုပ်နေပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာကအစ သူမပန်းကန်ထဲသို့ ဦးစွာခပ်ထည့်ပေးနေပါသည်။

လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးဆောင်နေသောသူမက ခုလို ကြင် နာ ဂရုစိုက်မှုမျိုးကို မရခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ နန်းလိုစိတ်နှလုံးနူးညံ့ သူမပြောနှင့် သူမတောင် သူ၏ညွတ်ကွင်းမှ မရုန်းနိုင်တော့ပါချေ။ အလိုလိုနေရင်းပင် နန်းအတွက် အမှတ်တွေ ပိုပေးနေမိပါသည်။ သူက လူတိုင်းကို ဒီလိုပဲကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံတတ်တာလား။ ထိုမေးခွန်းမျိုးနှင့်ပင် အသံတိတ်မေးခွန်းထုတ်နေမိသည့်ထိပင်

“ဒီဆိုင်က ငါးသံပုရာသိပ်ကောင်းတယ်၊ အခြားအဖွေး အကြိုင်တွေထက် သံပုရာနဲ့ငါးနို့သင်းသင်းပဲရတယ်။ အရသာ လည်း ကောင်းတယ်”

ဟုဆိုကာ ငါးအသားအချို့ကို တူဖြင့်ညှပ်ကာ သူမ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလာခဲ့ပါသည်။

“ရပါတယ်၊ ကိုဥဩညှိပဲစားပါ”

“ငါးမကြိုက်လို့လား”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် အဲဒီလို တစ်ဖက်သားက အရမ်းဂရုစိုက်နေရင် မနေတတ်လို့ပါ။ အဲဒီလိုလုပ်တာက ကိုဥဩ ညှိရဲ့မူရင်းစိတ်ခံကြောင့်လားမသိပေမယ့် သမုအတွက် အဆင် မပြေလို့ပါ”

“အမှန်က ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုလုပ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမုကိုတော့ ဝန်ဆောင်မှုတွေ ပေးချင် ပါတယ်”

သမုဆွေကလည်း မိန်းမထဲမှမိန်းမတစ်ယောက်မို့ ဥဩ ညှိ၏စကားအသွားအလာကို သဘောပေါက်မိပါ၏။ သူမ အနည်း ငယ်ဒေါသထွက်သွားသည်မှာအမှန်ပါ။ တွေ့တာ ဘယ်လောက် မှမကြာသေးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အလွယ်တကူ ထို

သို့စကားမျိုးပြောထွက်လာခြင်းက သူမ၏ဂုဏ်သိက္ခာကို မထွေ
မဲ့မြင်ပြုတယ်ဟုထင်ပါသည်။ သို့သော်...

“သမုက တစ်ဖက်သားရဲ့ကြင်နာမှုကို မခံရဘူးနဲ့တူ
တယ်”

သူ့ရဲ့နောက်ဆက်တွဲစကားလုံးက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။

“သမုက အကြမ်းဆန်တယ်၊ ပြီးတော့ ပုံစံက ကိုယ့်
ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိနေပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ညှိုးနွမ်းအား
ငယ်နေတယ်။ ဒါ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားရခြင်းရဲ့အကြောင်းရင်း
ထဲက တစ်ခုပဲ။ စိတ်ထဲမှာတော့ ဘယ်လိုမှမတွေးပါနဲ့။ ကျွန်တော်
က သမုအပေါ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဆက်ဆံချင်ရုံပါ။ တကယ်တော့
ကျွန်တော့်ရဲ့မူရင်းစိတ်ဓာတ်က သိပ်မပွင့်လင်းတတ်ဘူး။ သမုနဲ့
နန်းက အရမ်းကွာခြားတယ်။ နန်းစဉ်ဆက်က ကြင်နာမှုတွေကြား
မှာပဲ နေလာခဲ့တာထင်တယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒီလိုဂရုစိုက်ပြရင်
သူ့မျက်လုံးက သာမန်တစ်ရပ်လို့ပဲ”

“ဒါ ရှင် တမင်တကာလုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ်
ကိုဥသြဿိ”

“ကျွန်တော့်စကားက အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သွားသလား
မသိပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်မားသွားပြီ ကိုဥသြဿိ။ သမုနဲ့နန်းကို ချိန်ခွင်ပေါ်
တင်ရလောက်အောင် သမုတို့က ဈေးမနည်းဘူး ကိုဥသြဿိ”

“ဆောရီး! သမု၊ ကျွန်တော် အဲဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ပြီးတော့ ရှင်မသိသေးတာကိုပြောရဦးမယ်၊ ကျွန်မက
အပျိုမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ!”

“Poison ဆိုတာ ကျွန်မသမီးနာမည်ပဲ၊ ရှင် လူကဲ
ခတ်မားသွားပြီ။ ရှင့်လိုပဲ သမုလည်း လူကဲခတ်မားခဲ့ပါတယ်”

သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ဆိုတော့ ဥသြဿိက သူမကို အား
နာကြီးစွာဖြင့်ပင် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။

“သမုက နန်းကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ငယ်ငယ်ကဆို နန်း
ကို ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှတောင် မတန်ဘူးလို့ယူဆထားခဲ့တာ။
ဒါပေမဲ့ ကိုဥသြဿိကိုထောက်ခံတဲ့စကားမျိုး နန်းကိုပြောခဲ့ဖူး
တယ်။ နန်းလိုအဖက်ဖက်က ပြည့်စုံတဲ့မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ရတာ
ရှင်ကံကောင်းတာပါ။ အဲဒီကံကောင်းမှုကို ရှင့်လက်နဲ့ မဆုပ်ချေ
လိုက်ပါနဲ့”

ဟုဆိုကာ သူမက ထိုင်နေရာမှထရပ်လိုက်ပြီး လက်
ကိုင်အိတ်ကိုဆွဲယူကာ...

“ဒီနေ့အဖြစ်အပျက်ကို သမုမေ့လိုက်ပါ့မယ်။ သမုနဲ့ ကိုဥဩညိုက စီးပွားရေးပါတာနာအဖြစ်ပဲ လက်တွဲချင်ပါတယ်။ ဒီနေ့တော့ သမုကိုခွင့်ပြုပါဦး။ ထိုင်နေလည်း စားတော့မှာမဟုတ် လို့ပါ။”

ဟုဆိုကာ ဆတ်ခနဲလှည့်ထွက်ဖို့ကြံတော့... .

“သမု”

သူမလန့်သွားရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမျှော် လင့်ပါဘဲ နန်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြီး တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ စောစောက ဥဩညို၏မရိုးမသားစကားများကြောင့် ရုတ်တရက်တော့ နန်းကိုမျက်နှာပူသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နန်းကိုမမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရသည်ကိုပင် ပြောစရာစကားက ရှားပါးနေရပါသည်။

စကားလုံးရှားပါးနေရသည်ထက် အနေခက်နေရသည် ဟုပြောလျှင် ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဥဩညို နှင့်သူမကို တစ်လှည့်စီကြည့်နေသော နန်း၏မျက်လုံးစူးစူးများ ကြောင့်ပါ။

“ဩ... နန်းစဉ်ဆက်ပါလား။ နေ့လယ်စာ လာစား တာလား။”

ဥဩညိုက ကြားမှနှုတ်ခွန်းဆက်စကား ဆိုလာတော့မှ တိတ်ဆိတ်နေသောသူမတို့နှုတ်ခမ်းတွေက လှုပ်ရွလာခဲ့ရပါသည်။

“ဩ... အင်း”

ဥဩညို၏စကားကြောင့် ယောင်နုထွက်လာခဲ့သော နန်းစဉ်ဆက်၏ဖြေသံထဲတွင် မသင်္ကာမှုများက ရောယှက်ပါဝင် နေခဲ့ပါသည်။ နန်း၏မျက်လုံးတွေက သူမနှင့်ဥဩညိုကို တရားခံ ဖမ်းသလိုကြည့်နေ၍ သူမရင်ထဲမငြိမ်မသက်ဖြစ်ရပေမယ့် ဥဩ ညိုကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို ခပ်အေးအေးပင် တည်တည်ငြိမ် ငြိမ်ရှိနေပါ၏။

“တစ်ယောက်တည်းလား နန်းစဉ်ဆက်”

“ဒေါ်လေးပါတယ်၊ ကားပါကင်ထိုးနေလို့။ ဒါနဲ့ သမု နဲ့ ကိုညိုက”

“အတူတူနေလယ်စာ စားနေကြတာပါ။ နန်းတို့ရော ဒီမှာပဲ ထိုင်ကြပါလား”

ဟုဆိုတော့ နန်းစဉ်ဆက်က စားပွဲအောက်မှခုံကိုဆွဲလိုက် ပြီး ထိုင်လိုက်တော့ သမုဆွေမှာ မိုးတိုးမတ်တပ်ပင် ချီတုံချတုံ ရပ်နေခဲ့ပါသည်။ နန်းစဉ်ဆက်က အရာမယွင်းသေးသောဟင်း ပွဲများကိုကြည့်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်နှင့်ဟန်ပါပါရပ်နေသော သမု

ဆွေကို သံသယမကင်းလှမ်းကြည့်လျှင်...

“ငါ အခုပဲပြန်တော့မလို့ နန်း”

နန်းစဉ်ဆက်ရင်ထဲ ပို၍သံသယဖြစ်သွားရပါတော့သည်။
ထိုသံသယနှင့်အတူ ရင်တစ်ခုလုံး နာကျင်စပြုလာပါသည်။ သို့
သော်လည်း...

“စားတောင်မစားရသေးဘဲနဲ့ ပြန်တော့မလို့လား သမ”

နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့စကားအနေအထားနှင့် အသွားအလာ
ကြောင့် သူမ တစ်ခုခုကိုရှင်းပြချင်မိပါသည်။ နန်းက သူနှင့်ဥသြ
ညိုကို အထင်လွဲနေပြီဆိုတာသိပေမယ့် အမှန်တရားကို ဘယ်က
ဘယ်လို စပြောရမုန်းမသိအောင် ဖြစ်နေရပါသည်။

ပြီးတော့ သူမစိတ်က အစောကြီးကတည်းက ရိုးသား
နေ၍ ရှင်းပြစရာစကားလုံးများ မရှိပါချေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ရှင်းရလောက်အောင် သူမတို့ဆက်ဆံရေးက ရှုပ်ထွေးမနေလို့ပါ
ပဲ။ သို့သော် နန်းရဲ့အထင်လွဲမှုကိုတော့ အနေခက်လှပါ၏။ သူမ
ကသာ မျက်နှာမသာမယာဖြစ်နေရပေမယ့် ဥသြညိုရဲ့ပုံစံကတော့
အေးအေးဆေးဆေးပင်။ မာယာများတဲ့လူပါလားဟုပင် ဥသြညို
ကို ရှုတ်ချနေမိပါသည်။

“အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာလို့ပါ။ ငါက ကိုဥသြညိုကို အား

နာနေတာ။ နင်နဲ့တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုံတော့ အဆင်ပြေသွား
တာပေါ့။ နင်တို့က ပတ်သက်ရာပတ်သက်ကြောင်းတွေပဲ။ ငါ
ဝင်မရှုပ်လိုပါဘူး။ အေးဆေးစားကြပါ။ နင်တို့ကြားထဲ ငါဝင်ရှုပ်
ရင်လည်း ကိုဥသြညိုအနေနဲ့ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့
က ခုပဲ နှင့်အကြောင်းပြောနေကြသေးတာ။ ငါသွားမယ်နော်”

ဟုဆိုကာ ဥသြညိုကို သမုဆွေက အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့်
ပြီးလျှင်...

“ကိုဥသြညို၊ နန်းကိုထားခဲ့မယ်နော်၊ နန်းကိုဂရုစိုက်
လိမ့်မယ်လို့ သမုယုံကြည်ပါတယ်”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသော သမုဆွေရဲ့
စကားလုံးတွေက တစ်ခုခုလျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေသလို နန်းစဉ်ဆက်
ရင်ထဲ ခံစားရပါသည်။ ပြီးတော့ အလိုမကျလည်းဖြစ်မိပါသည်။
သူမက သူမကိုမြှင်တင်ပေးနေတာလား၊ နှိမ့်ချနေတာလားဆိုတာ
သူမမဝေခွဲတတ်ဖြစ်ရပါသည်။ ပို၍မဝေခွဲတတ်ဖြစ်စေရတာက
သူမရဲ့ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း လှစ်ခနဲပြီးလိုက်တဲ့ ဥသြညိုရဲ့အပြုံး
ကြောင့်ပါပဲ။ သူမသတိထားမိသလောက်ကတော့ ဥသြညိုက
သူမအတွက် ထိုအပြုံးမျိုး မပေးခဲ့ဖူးဘူးလေ။

“သမုဆွေက ရိုးသားပွင့်လင်းတယ်နော်”

၁၀၀ နိမိတ်

‘ရှင်ရဲ့မှတ်ချက်က မစောလွန်းဘူးလား’ ဟုပင် သူမရင်ထဲ အလိုမကျစွာ ပြောမိသွားပါ၏။

“ပြီးတော့ စိတ်လည်းဆတ်ပုံရတယ်”

ဘာတွေလဲ။ သမုရယ်... နင်နဲ့ဥဩညိုက ဘယ်လိုတွေလဲ။

“ကိုညိုက အချိန်တိုတိုအတွင်း သမုကိုတော်တော်သိသွားတာပဲ”

သူကလည်း ယောက်ျားထဲမှယောက်ျားတစ်ယောက်မို့ ထိုမိန်းမပျို၏စကားသံအနေအထားကို ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်ပါ၏။ ထိုသို့ရိပ်မိခြင်းနှင့်အတူ နန်းစဉ်ဆက်ကလည်း ခပ်ထက်ထက် အမျိုးအစားထဲကပဲဆိုတာ သိလိုက်ရပါသည်။

“သမုမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ကိုသိအောင် ကျွန်တော် အများကြီးလေ့လာထားခဲ့ရတာပါ။ ဒါနဲ့...”

သူက သမုပြောသွားသော ကလေးအမေပါဆိုသည့် အကြောင်းအရာကို နန်းစဉ်ဆက်အား မေးမြန်းရှုယ်လိုက်ပြီးကာမှ သတိနှင့်ပင် ပြန်လည်ထိန်းချုပ်လိုက်ပါ၏။ သူအနေနှင့် အဲဒီလောက်ထိ မပွင့်လင်းသင့်ဘူးဆိုတာ နားလည်မိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တစ်ခုခုမေးစရာရှိတယ်နဲ့တူတယ်”

“ကျွန်တော်မညာပါဘူး၊ အစောကတော့ မေးခွန်းထုတ်မလို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဒါကိုမေးဖို့မသင့်ဘူးဆိုတာ သိလိုက်လို့ပါ။ နန်းစဉ်ဆက်နဲ့ကျွန်တော်က ဒီထက်ပိုရင်းနှီးလာရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

အနှောင့်အသွားမလွှတ်ဘဲသူ့စကားကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရင်ခုန်သွားမိတာ အမှန်ပါပဲ။

“ဟင်! ဥဩညိုပါလား”

ဟုဆိုကာ ဒေါ်လေး ဝင်လာတော့မှ သူမတို့ စကားစပြတ်သွားကြပါသည်။ ဒေါ်တင်တင်ခိုင်နှင့်စကားသာ နီးနှောပြောဆိုနေရပေမယ့် သူ့စိတ်တွေက သမုဆွေထံရောက်နေရပါသည်။ သမုက အမှန်တကယ်ပဲ အိမ်ထောင်နဲ့လား၊ တကယ်ပဲ ကလေးတစ်ယောက်အမေလား။ ယုံလည်းယုံချင်ပါသည်။ သို့သော် မယုံလည်းမယုံနိုင်ပါ။

ဒီလောက်ရိုးစင်းတဲ့ သမုရဲ့မျက်လုံးတွေက အိမ်ထောင်သည်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်တာအမှန်ပါ။ အကယ်၍ အိမ်ထောင်သည်သာဆိုလျှင် သူ့ရဲ့လူကဲခတ်ပညာက သိပ်ကိုနိမ့်ကျနေပြီပေါ့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၀၀၂ နိမိတ်

အမှန်တကယ်သာ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ သူ
သမ္မုကို တောင်းပန်ရပေလိမ့်မည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူက သမ္မု
ဆွေအပေါ် မနောက်ဖြင့် ကျူးလွန်ခဲ့မိသူပါလေ။

နိမိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၀၇)

“မေမေ”

စာရင်းအင်းတွေနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေရာမှ သူမက ခေါ်သံ
ကြား၍ အမှတ်တမဲ့ လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် သမီးကို ခေါင်းအုံး
လေး ဖက်လျက်သား တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သမီး”

အချိန်အားဖြင့် ကိုးနာရီခွဲနေခဲ့ပါပြီ။ သမီးက ဒီလိုအချိန်
မတော် သူမအခန်းထဲဝင်လေ့မရှိ၍ သူမက လုပ်လက်စများကို
ပစ်ချကာ...

“လာလေ သမီး”

“သမီး ဒီနေ့ မေမေနဲ့အိပ်လို့မရဘူးလား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဟု သမီးကဆိုတော့ သူမက သမီး၏နဖူးပြင်မှ ဆံနု
လေးများကို ဖွဖွလေး ဖွတ်သပ်ပေးနေမိပါသည်။

“ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့နဲ့ မအိပ်ဘူးလား”

သူမကမေးလျှင် သမီးက ခေါင်းငုံ့၍နေခဲ့ပါသည်။ ထို
စဉ် မေမေက သူမအခန်းထဲဝင်လာကာ...

“လာပါမြေးရယ်၊ မေမေက အလုပ်တွေရှိသေးတယ်
လေ”

“ဟင့်အင်း... သမီး မေမေနဲ့အိပ်မယ်”

“ဘာဖြစ်ရတာလဲဟယ်၊ တစ်သက်လုံး ငါတို့နဲ့အိပ်လာ
ပြီးမှ။ လာပါ... သမီးမေမေအလုပ်ရှုပ်နေတယ်”

မေမေက သမီးကိုအတင်းဆွဲတော့ အခန်းထဲသို့ ဖေဖေ
ပါ မလာစဖူးဝင်လာကာ...

“တစ်ရက်တလေ ခေါ်သိပ်လိုက်ပါသမီးရယ်၊ ဒီနေ့ မြေး
ကြည့်ရတာ ပျော်ပုံမရဘူး”

သမီး၏မျက်နှာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေတတ်သည့်
ဖေဖေကဆိုလာ၍ သူမကပါ သမီးကိုသေသေချာချာကြည့်ကာ

“သမီး ကျောင်းမှာ ဘာစိတ်ညစ်စရာရှိလဲဟင်”

သမီးက မဖြေပါဘဲ ကုတင်ပေါ်တက်ပြီး အိပ်နေလိုက်

ပါတော့သည်။ သမီး၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဖေဖေက မေမေကို
ဆွဲခေါ်သွားကာ အခန်းတံခါးကိုပိတ်သွားပါ၏။

သူမကလည်း ထိုင်နေရာမှထရပ်ကာ သမီး၏ဘေးတွင်
လဲလျောင်းလိုက်ပြီးမှ...

“ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာရှိနေတာလဲသမီးရယ်၊ မေ
မေကိုပြောလေ”

ဟုဆိုတော့မှ သမီးက သူမဘက်လှည့်လာကာ...

“မေမေပဲ သမီးကိုကျောင်းလိုက်ပို့လို့မရဘူးလားဟင်”

သမီးက အရေးဆိုလာတော့ သူမက သမီးငယ်၏နဖူး
လေးကို ငုံ့မွှေးကာ...

“မေမေက ညအိပ်နောက်ကျတော့ သမီးကျောင်းသွား
တဲ့အချိန် မနီးသေးဘူးလေ”

သူမက အချက်ကျကျပြောတော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်
ရှိတဲ့သမီးက ခေတ္တငြိမ်သွားပါသည်။ သူမ သမီးကိုကြည့်နေမိပါ
သည်။ သမီးစိတ်ထဲ ဘာတွေများတွေးနေတာလဲလိမ့်။ မျက်လုံး
တွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်လုပ်ကာနေသောသမီးကို သူမကငေး
ကြည့်ရင်း ပိတ်ဖြစ်နေရပါသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... သမီးတောင်
ကိစ္စတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်တွေးတတ်နေပြီလေ။

“ဒါဆို ကျောင်းပြန်ရင် မေမေကြိုလေ”

သမီးက သူမအပေါ် မတောင်းဆိုခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကိုတော့ သမီးက နှစ်ကြိမ်တောင်းဆိုလာ၍ သူမသံသယရှိလာရပါသည်။

“ဘာလို့လဲ၊ သမီးရဲ့ဘိုးဘိုးနဲ့အဆင်မပြေလို့လား”

“အေမိတို့ ကီးကိတို့က သူတို့အမေတွေလာကြိုတာ မေမေရဲ့၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတလေ အဖေတောင် ပါသေးတယ်”

သူမစိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ သမီးရဲ့ဒီစကားလုံးတွေက သူမဒဏ်ရာဟောင်းကို ထိုးနှက်သလိုဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ။

“ကီးကိက ပြောတယ်၊ သမီးမှာ ဖေဖေနဲ့မေမေမရှိဘူးတဲ့”

“သမီးက ပြန်မပြောလိုက်ဘူးလား၊ ငါ့မေမေက ငါ့ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့”

“ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မယုံဘူး၊ ရှိရင်ခေါ်လာလေလို့ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေက သမီးကိုမချစ်လို့ ကျောင်းလိုက်မပို့တာလို့လည်း ပြောသေးတယ်”

“ဘာလို့မချစ်ရမှာလဲသမီးရယ်၊ သမီးကို မေမေက သိပ်ချစ်တာပေါ့”

“ဒါဆို သမီးကို ကျောင်းမှာလာကြိုရမယ်နော်မေမေ”

ဟုဆိုတော့ သမီးစိတ်ကျေနပ်စေရန်အတွက် သူမက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့မှ သမီးက ကျေနပ်ကာ သူမ၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်လာပါ၏။

“မေမေစိတ်မကောင်းပါဘူး သမီးရယ်၊ ဘဝနာခဲ့ရတဲ့ မေမေက အရမ်းကြိုးစားနေရတာနဲ့ပဲ သမီးကိုလျစ်လျူရှုသလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

“ဘဝနာတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

“အဲဒါသိဖို့က သမီးသိပ်ငယ်သေးတယ်လေ၊ အဲဒါက လူကြီးဖြစ်မှပဲသိရတာ”

“ဒါဆို လူကြီးတွေက ဘဝနာတွေပေါ့”

“အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါဘူးသမီးရယ်၊ အချို့ပေါ့”

“ဒါဆို အချို့ထဲမှာလည်း ဖေဖေရောမေမေရော ပါတာပေါ့”

သမီးနှုတ်ဖျားက ဖေဖေဆိုတာမျိုး ကြားရတာ ဒီနေ့က ပထမဆုံးပါပဲ။ သမီးက ဘာဖြစ်လို့များ ဖေဖေဆိုတာကို ဒီနေ့မှ အတွင်းသား သုံးစွဲနေရတာလဲ။ မပြောပါနဲ့သမီးရယ်။ မေမေရင်တွေ နာလွန်းလို့ပါ။ အဲဒီမျက်နှာကြီးကို မေမေမေ့ပစ်ချင်လွန်း

လို့ပါ။

“ဟင်! မေမေငိုနေတယ်”

ဟုဆိုကာ သူမပါးပြင်ပေါ်မှမျက်ရည်စများကို သမီးက ကပိုက်ရုံသုတ်ပေးနေ၍ သူမရင်ထဲ လှိုက်မောရတာအမှန်ပါ။

“တိတ်တော့နော်၊ မေမေက လိမ္မာတယ်”

သူမ သမီးကိုဖက်၍ ကျူကျူပါအောင် ငိုကြွေးလိုက်မိ ပါသည်။ သူမရဲ့မျက်ရည်တွေက ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာအတွက် လဲ။ သမီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလား။ နစ်နာခဲ့ရတဲ့ သူမရဲ့ဘဝဆိုးကြီးကို ကြောက်လန့်မိတာလားဆိုတာ ရေရေရာ ရာမသိပေမယ့် သူမငိုချင်နေမိပါသည်။ သူမ ဘယ်အချိန်ထိ ငို နေမိမှန်းမသိပါ။ သူမအငိုစံချိန်တွင် သမီးက ရင်ခွင်ထဲအိပ်ပျော် ၍ နေခဲ့ပါပြီ။

လုပ်လက်စအလုပ်များကိုပင် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ သမီးရဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ရင်း ညနက်သည်ထက် နက်လာခဲ့ ပါသည်။ အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ပဲကုန်လွန်သွားခဲ့ပါစေ၊ သမီး ရဲ့မျက်နှာလေးကို သူမ ကြည့်မဝနိုင်ဖြစ်နေရပါ၏။ ဒီလိုချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ကလေးက သူမရင်က ပေါက်ဖွားခဲ့တဲ့ကလေးတဲ့လေ။

သူမ ကြည်နူးရပါသည်။ သူမဘဝတွင် သမီးသာရှိနေ

ခဲ့ပါက ဘာမှမလိုလောက်အောင် ပြီးပြည့်စုံသွားခဲ့ပြီလေ။ အတိတ် ဆိုးက သူမဘဝကိုခြောက်လန့်နေခဲ့ပေမယ့် မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတဲ့သူမထံတွင် သမီးလေးက ပေးတဲ့ခွန်အားတွေ ပြည့်နေ ရပါသည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ သူမဘဝက သမီးကြောင့် အရာရာ အေးချမ်း၍နေခဲ့ပါသည်။ သမီးသာရှိနေရင် သူမအတွက် ဘယ် သို့သောအရာမျိုးမှ မလိုအပ်တော့ပြီလေ။ ဒါ သူမနစ်သက်မြတ် နိုးရတဲ့ဘဝလေးပေါ့။ သို့သော်...

နိမိတ်

အခန်း (၀၀)

ကလေးကို အကြိုအပိုတစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးသည့် သူမက ကားကို လမ်းဘေးချရပ်ကာ သမီးထွက်အလာကိုစောင့် နေမိပါသည်။

ဖေဖေထံသို့ သမီးကို သူမသွားကြိုပါမည်ဟု ဖုန်းဆက် ပြောတော့ ဖေဖေက တအံ့တဩပင် 'ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီးရယ်' ဟုမေးခဲ့ပါ၏။ ထိုမေးခွန်းကို သူမမဖြေဘဲ ညနေကျမှ သမီး နှင့်အတူ ပြန်လာမည်ဟု လိုရင်းသာပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမက မိခင်ပဲ။ သမီး၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမည်ပေါ့။ ပြီးတော့ သမီးက ယခုအသက်ရှစ်နှစ်ကျော်ထိ သူမအပေါ် ပထမ ဆုံးတောင်းဆိုသည့်ကိစ္စလေ။ သူမလိုက်လျောနိုင်ရပေမည်ပေါ့။

၁၉၂ နိ ခယ်ဒိုင်

အလုပ်ကလည်း အလုပ်ဆိုပေမယ့် အရာအားလုံးထက် သမီးကသာ သူမဘဝတွင် အရေးအကြီးဆုံးပါ။

သူမ ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါချေ။ ကျောင်းထဲမှ တူညီဝတ်စုံနှင့်ကလေးများက အလျှိုလျှိုထွက်လာကြပါသည်။ သူမက ကလေးကျောင်းကြိုတာ မည်သို့ကြိုလို့ကြိုရမှန်းမသိ၍ အချို့ကိုကြည့်လိုက်ရာ သူမနှင့်အသက်အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းများက ကျောင်းပေါက်ဝတွင်ရပ်ကာ မိမိကလေးကို ကိုယ်စီကြိုသွားကြသဖြင့် သူမကလည်း ကားပေါ်မှဆင်းကာ အများနည်းတူပင် သမီးကိုရပ်စောင့်နေလိုက်ပါသည်။

သမီးအရွယ်ကလေးများစွာတို့က တူညီဝတ်စုံတွေနှင့်မို့ မျက်စိလည်နေရပါသည်။ သူမသမီး ဘယ်မှာလဲ၊ သူမ ခေါင်းမူးလောက်အောင်ပင် ကလေးများ၏မျက်နှာတွေကို မျက်နှာချင်းဆိုင် အပြေးအလွှားကြည့်နေခိုက်...

“မေမေ”

အသံအကျယ်ကြီးနှင့်အော်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ဒါသမီးအသံပဲဆိုတာသိ၍ အသံလာရာဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သမီးနှင့်အတူ သမီးအရွယ်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဇွဲင်ခေ နိ ၁၉၃

“မေမေ၊ ဒါ သမီးသူငယ်ချင်းတွေလေ”

ဟုဆိုကာ သူငယ်ချင်းတွေဘက် သမီးကလှည့်ပြီး...

“ဒါ ငါ့မေမေလေ၊ ချောတယ်မဟုတ်လား”

ဟုပင် သမီးက ခပ်ကျောကျောလေး ပြောနေသေး၍ သူမပြီးမိလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့! သွားပြီနော်၊ တာ့တာ”

သမီးက သူငယ်ချင်းများကိုနှုတ်ဆက်ကာ သူမကမ်းပေးသည့်လက်ကို ဆွဲလာပါသည်။ သူမက သမီးကိုလက်ဆွဲပြီး သူမကားပေါ်သို့ တက်စေတော့ သမီးပျော်နေသည်ကို သူမမြင်နေရပါသည်။

“သမီး အရမ်းပျော်နေသလား”

“ပျော်တာပေါ့မေမေရဲ့၊ ကီးကီရဲ့အမေက ရုပ်ဆိုးတယ်လေ”

သမီးရဲ့ချစ်စဖွယ်အပြောကို သူမသဘောကျသွားရပါသည်။

“အေမီရဲ့အမေက အရပ်ပုတယ်၊ ပြီးတော့ ဝတယ်၊ မေမေက လှတော့ သူတို့တွေငေးနေတာ ကြည့်ပါလား”

ချစ်စနိုးလေးပင် သမီးရဲ့နဖူးလေးကို ငုံ့မွှေးဖြစ်ပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“သမီးရဲ့ဖေဖေလည်း အရမ်းချောရင် ကောင်းမှာပဲနော်။
ကီးကီရဲ့အဖေက ချောတယ်လေ။ ဒါကိုပဲ ကီးကီက ကြွားနေ
တာ”

ဟုဆိုပြီး သူမ၏ကားကို သမီးကကြည့်ကာ...

“မေမေရဲ့ကားက ဘိုးဘိုးရဲ့ကားထက် ကောင်းတယ်။
နောက်လည်း သမီးကို မေမေပဲလာကြိုနော်”

“ဒါဆို သမီးပျင်းနေမှာပေါ့။ မေမေက အလုပ်ပြီးမှပြန်
မှာလေ။ မေမေရဲ့မှာ သမီးပျင်းနေမှာပေါ့”

“မပျင်းပါဘူး။ မေမေ ပုံဆွဲနေရင် သမီးက စာကျက်
နေမယ်လေ။ မေမေနဲ့သမီး အတူပြန်ရင် သမီးလည်း အလုပ်က
ပြန်တယ်ပေါ့။ အဲဒါဆို ဘွားဘွားက သမီးကိုဆူလို့မရတော့ဘူး။
ဘွားဘွားက သိပ်စကားများတာ မေမေရဲ့”

“လူကြီးကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးသမီးရဲ့။ ဘွားဘွားက
စကားများတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ ဆုံးမတာလေ”

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်မေမေရဲ့”

“ပိုပြီးလိမ္မာလာအောင်လို့ပေါ့ သမီးရဲ့”

“သမီးက ပိုပြီးလိမ္မာလာရင် မေမေက နေ့တိုင်းလာကြို
မှာလား”

သူမက ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်လိုက်မိပါသည်။ သမီးကသိပ်
ပျော်သွားသည်ထင်ပါရဲ့။ သမီးရဲ့အပြုံးလေးက ကမ္ဘာပေါ်တွင်
အလှဆုံးနတ်သမီးလေး၏အပြုံးပမာ ကြည်စင်နေခဲ့ပါတော့သည်။
သူမလည်း ပျော်နေပါ၏။ သမီးနှင့်ခုလိုအတူနေရတာ ခုလောက်
ထိ ကြည်နူးရလိမ့်မယ်ဆိုတာ သူမအစောကတည်းက ဘာလို့
မသိခဲ့တာပါလိမ့်။

“ကဲ! သမီးရောက်ပြီ။ မေမေက ဆိုင်ပိုင်ရှင်နော်။ ဆိုင်
ထဲမှာ ဝန်ထမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သမီးက မေမေရဲ့သမီး
မို့ သမီးကလည်း သိက္ခာရှိရှိနေရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရဲ့”

သမီးက တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းသွားသဖြင့် သူမက ကား
မှန်တွေကိုတင်ပြီး လော့ခ်ချလိုက်ပါသည်။

ပြီးနောက် သမီးကိုလက်ဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲဝင်လာ၍ သူမကို
ဝန်ထမ်းများက တစုတစောင်းအကဲခတ်ကုန်ပါ၏။ အနေအထိုင်
သိုသိပ်သောသူမကို အားလုံးက အပျိုကြီးဟုထင်မှတ်ထားပုံ ရ
ပါသည်။

“ကေသီရေ သမီးအတွက် တစ်ခုခုစားစရာလုပ်ပေးပါ”
ဟုဆိုကာ သူမ၏ရုံးခန်းထဲသို့ သမီးနှင့်အတူ ဝင်လာခဲ့

၁၉၆ နိမိတ် ဖတ်ခိုက်

ပါသည်။

“ဒါ မေမေအလုပ်လုပ်တဲ့နေရာပေါ့”

“အင်းလေ၊ သမီးကြိုက်လို့လား”

“မေမေက သိပ်မိုက်တာပဲ၊ ဟီးဟီး... ကီးကီတို့ကို

ကြွေးရဦးမယ်။ သူတို့မေမေတွေက အလုပ်မလုပ်ဘူး”

ဟု သမီးက နှုတ်ခမ်းလေးရှုံ့ကာ ပြောနေပါသေးသည်။

“သူက ပွိုင်ဇင်ထင်တယ်”

ပန်းကိတ်လေးတစ်စိတ်ကို ပန်းကန်ပြားထဲ၌ထည့်ကာ အချိုရည်နှင့်တွဲလျက် လင်ပန်းလေးနှင့် ဝင်လာသောကေသီးက ဆိုလျှင်...

“ဟင်! ဒီမမက သမီးကိုသိတယ်”

“သိတာပေါ့၊ ပွိုင်ဇင်ဆိုတာ နာမည်ကြီးပဲဟာ”

“သမီးက နာမည်မကြီးပါဘူး”

“သမီးရဲ့မေမေပါစပ်ဖျားမှာတော့ သမီးက နာမည်ကြီး

ပဲ”

ဟုဆိုကာ သမီးရဲ့ရှေ့တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ကေသီးက ချပေးနေပါသည်။ သမီးကတော့ မျက်လုံးပြူးလေးနှင့် သူမကိုကြည့်နေပါသည်။ သမီးရဲ့မျက်လုံးများက ဟုတ်လား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပွိုင်ဇင် နိမိတ် ၁၉၇

မေမေဟု မေးနေတယ်ဆိုတာ သူမနှလုံးသားထဲက သိနေပါ၏။

“သမီးက သွက်တယ် ကေသီရဲ့”

“ပွိုင်ဇင်က မမနဲ့တူလို့ထင်တယ်၊ ချောတယ်”

“မေမေ၊ ဒီကမမကို မုန့်ကျွေးနော်”

“ဘာလို့ကျွေးရမှာလဲ”

“ကီးကီကပြောတယ်၊ တခြားလူတွေက ချောတယ်လို့

ပြောရင် မုန့်ကျွေးရတယ်တဲ့”

သမီးစကားကြောင့် သူမရောကေသီပါ ရယ်မိသွားကြပါသည်။ ရယ်နေရင်းမှ ကေသီက တစ်ခုခုကိုသတိရသွားပုံဖြင့်

“ဪ... မမ၊ ဖုန်းဝင်ထားတယ်။ ကိုဥသညါက

မမနဲ့ပြောစရာရှိတယ်လို့ပြောပါတယ်”

“အဲဒီတော့”

“မမ နောက်တစ်နာရီလောက်နေရင် ပြန်ရောက်မယ်လို့ အကြောင်းပြန်ထားပါတယ်”

“အိုကေလေ၊ ရောက်လာရင် လွှတ်လိုက်ပါ”

ဟု သူမကပြောလိုက်စဉ်မှာပင် ကေသီက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမည်ကြိုဆိုက်...

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဝင်လာပါ”

တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာ၍ သူမအသံပြုလိုက်တော့ တံခါးရှက်က လျှော့ခနဲပွင့်သွားပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာပါသည်။

“ဪ... ကိုဥဩညို၊ ရောက်လာပြီပဲ။ ကြွပါရင်”

ဟုဆိုပြီး သူမပါ သမီးဘေးမှ ဆက်တိပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ကေသီ ကော်ဖီနစ်ခွက်ယူလာပေးပါ”

ဟုဆိုလိုက်တော့ ကေသီက အခန်းထဲမှထွက်သွားခဲ့ပါသည်။ ဥဩညိုက သူမ၏ကြိုဆိုမှုကြောင့် ခံတွင်ဝင်ထိုင်မည်ပြုပြီးမှ ခုံပေါ်မှကလေးငယ်ကိုမြင်သွားကာ ရုတ်တရက် မှင်တက်သွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှမမြင်သလိုပင် သူမတို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဧည့်သည်ရောက်နေတာကိုး”

ဥဩညိုကဆိုလျှင် ထိုကလေးငယ်က ဥဩညိုကိုကြည့်ကာ...

“သမီးက ဧည့်သည်မဟုတ်ပါဘူး ဦးရဲ့၊ အိမ်ရှင်ပါ”
ကလေးငယ်၏ရဲရင့်မှုကို သူသဘောကျသွားရပါသည်။

ပြီးတော့ ကလေးငယ်၏မျက်လုံးတောက်တောက်ကလေးများက သမုဆွေနှင့်တူနေ၍ သူ တစ်ခုခုကိုမဝံ့မရဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ သမုရဲ့သမီးပါ။ နာမည်က ပျိုဇင်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးဦး၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

ချစ်စရာကောင်းသောကလေးငယ်ကို သူကပြုံးကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ၊ ဦးကလည်း တွေ့ရတာဝမ်းသာမိပါတယ်”

ဟုသာပြောလိုက်ရပေမယ့် ဥဩညို၏စကားသံများက အနိမ့်အမြင့်မညီချင်တော့ပေ။

“ဦးဦးနာမည်က ဥဩညိုတဲ့၊ မေမေရဲ့စီးပွားဖက်ပေါ့”

“ဦးဦးက သိပ်ချောတာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သမီးကိုမုန့်ကျွေးရတော့မယ်”

“တကယ်လားဟင်၊ သမီးက ကြက်ဥပူတင်း ကြိုက်တယ်”

“ဟဲ့! သမီး၊ အဲလိုမပြောရဘူးလေ”

သူမက အားနာပြီး ဝင်ဟန့်လိုက်ပေမယ့် သမီးရဲ့သွက်

လက်မှုကို ဥဩညိုက သဘောကျနေပုံရပါသည်။

“သမုရဲ့သမီးက အသွက်စားလေးပဲနော်၊ ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

“တကယ်လားဦး၊ သမီးက တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းလား”

“တကယ်ပေါ့၊ သမီးက တကယ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာ”

“ဦးကရော မေမေနဲ့အတူ ဒီမှာပဲရုံးတက်တာလားဟင်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးက အပေါ်ထပ်မှာလေ”

“ဪ... ဒါဆို မေမေနဲ့နီးနီးလေးပဲ။ မေမေမအားရင် ဦးလာကြိုရင်ကောင်းမယ်”

“သမီး”

သူမ ဝင်ဟန့်ပေမယ့် ဥဩညိုက သမီးကိုခဏအတွင်း ရင်းနှီးသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ သမီးကိုသာ စေ့စေ့ကြည့်နေပြီး...

“လာကြိုရင်ကောင်းမယ်ဆိုတော့ ဦးက ဘယ်မှာကြိုရမှာလဲသမီးရဲ့”

“ကျောင်းမှာလေ၊ ဟဲ့ဟဲ့... ဦးကချောတော့ ကောင်းတာပေါ့။ ကီးကိက သမီးတို့ဖေဖေလို့ထင်သွားရင် ပိုပြီးတောင် ကောင်းသေးတယ်။ ဦးက ကီးကိရဲ့အဖေထက်လည်း ချောတယ်လေ”

“သမီး!”

သူမက ဝင်ဟန့်လိုက်ပေမယ့်လည်း သမီးကပြောပြီးနေပြီလေ။ နောက်ဆုံး သူမရရှိလိုက်တာကတော့ စကားလုံးတွေ ပြတ်သိပ်နေတဲ့သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းတစ်စုံပါပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိပေမယ့် ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံကို သူမထိတ်လန့်သွားမိတာ အမှန်ပါ။

“သမီး ခဏနော်၊ မေမေတို့ အလုပ်စကားပြောဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သမုဆွေက သိသိသာသာပင် စကားလမ်းကြောင်းလွှဲတော့ သူ့ရင်ထဲ ပို၍သံသရာပြန်သွားရပါသည်။ ပြီးတော့လည်း ပို၍စိတ်ဝင်စားသွားမိပါ၏။ “ဒီကလေးက သမုဆွေရဲ့ကလေးပါဆိုတာ နှစ်ကြိမ်ပြောစရာမလိုလောက်အောင် သူလက်ခံပါ၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ထိုကလေးရပ်ရည်က သမုဆွေနှင့်ပုံတူကူးချထားသလားဟု ထင်ရလောက်အောင်ကို သမုဆွေနှင့်တူနေလို့ပါ။

ဒါဆို ကလေးရဲ့အဖေကရော။ ကလေးရဲ့စကားအသွားအလာအရ မခင်မရှိတူးဆိုတာကို သူ့ရဲ့ပါးနပ်မှုကြောင့် သူသိနေခဲ့ပါပြီ။ ဒါဆို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဘယ်ရောက်သွားသလဲဟု ဆက်တွေးမိတော့ သမုဆွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမိသည်က ပိုလာခဲ့ရပါ၏။ မရှက်တမ်းဝန်ခံရလျှင် သမုဆွေရော ထိုကလေးပါ သိပ်ကိုချစ်

စရာကောင်းနေ၍ ထိုမျက်ဝန်းလေးတွေကို သူပိုင်ဆိုင်ချင်နေမိပါသည်။

သမုဆွေနှင့် ထိုကလေးမလေး တွဲထိုင်နေကြတဲ့မြင်ကွင်းက သူ့စိတ်ကိုဖမ်းစားနိုင်တာ အမှန်ပါပဲ။ မေ့ဖျောက်လို့မရအောင်ပင် ထိုမြင်ကွင်းက သူ့ရင်ထဲစွဲကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ သမုဆွေအပေါ် အရင်ကထက် ပိုရင်းနှီးသွားသလိုမျိုး သူခံစားရပါသည်။

သမုဆွေနှင့်သူက အလုပ်အကြောင်းဆွေးနွေးနေပုံကို မျက်လုံးဝိုင်းလေးနှင့်ကြည့်နေသော ထိုကလေးငယ်ကို သူက လှစ်ခနဲပင် မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြမိပါ၏။ သူက ထိုသို့လုပ်ပြမိချိန်တိုင်း ပြီးသွားတတ်သည့်ထိုကလေးမရဲ့အပြုံးလေးက သူ့အတွက် သိပ်ကိုချစ်ဖို့ကောင်းနေခဲ့ပါသည်။

သူ့စိတ်ကူးယဉ်သွားမိပါ၏။ ထိုစိတ်ကူးယဉ်မိခြင်းအပေါ် လောဘလည်း တက်မိပါသည်။ သူ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ သမုဆွေရယ် ထိုကလေးရယ် သူရယ်က မိသားစုဖြစ်နေပါသည်။ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ သမုဆွေက သူ့ကိုကြင်နာနူးညံ့စွာ ပြုံးပြနေခဲ့ပေမယ့် တကယ့်လက်တွေ့အခြေအနေမှာတော့ သမုဆွေက သူ့အပေါ်မှာ မျက်နှာထားတင်းနေခဲ့ပါသည်။

သို့သော် သူကျေနပ်ပါသည်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ အဲဒီမျက်နှာထားတင်းတင်းလေးက သူ့ရင်ကို လင်းလက်စေရလို့လေ။ သူ့နှလုံးသားက အရိုင်းတုံးလေးဆိုလျှင် သမုဆွေက ထိုအရိုင်းတုံးလေးကို ယဉ်ပါးအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူလား။

Red Ro

STATION

ဆန်း (၀၉)

သမီးစိတ်ပျော်ရွှင်စေရန်အတွက် မအားသည့်ကြားမှပင် သမီးကိုကျောင်းကြိုသည့်အလုပ်က တိုးလာခဲ့ပါသည်။ ဒီနေ့မှာလည်း သမီးကိုကျောင်းကြိုကာ ပြန်လာပြီးမှ သမီးကို ဆက်တိပေါ်တွင် ဂုတ်တုပ်ထိုင်စေပြီး လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေခဲ့ပါသည်။

နောက်နှစ်ရက်နေ့လျှင် ရှိုးပွဲက စတော့မှာမို့ သူမ အမှန်တကယ် အလုပ်များနေရပါ၏။ ရှိုးပွဲက သုံးရက်ဆိုတာ အတည်ပြုခဲ့ပြီမို့ သူမတို့အနေနှင့် စီစဉ်စရာရှိတာတွေက များနေခဲ့ပါပြီ။ မော်ဒယ်လ်နှင့်ညှိရ၊ Presenter တွေနှင့်ညှိရ၊ ဝတ်စုံတွေ ပြင်ဆင်ရနှင့် သူမမှာ နားချိန်ဟူ၍မရှိပါချေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“မမ၊ အေဂျင်စီက ဖုန်းဝင်ပါတယ်။ ဝင်ပေါ့မှာ ဒီနေ့ အစမ်းလေ့ကျင့်ကြမယ်လို့ပြောပါတယ်။ အဲဒါအဆင်ပြေရဲ့လား”

“ကိုညသညိုကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

ဟု သူမကဆိုသဖြင့် ကေသီက ထွက်သွားပြန်ပါသည်။ သို့သော် ခဏအကြာတွင် ပြန်ဝင်လာကာ...

“ညနေငါးနာရီလောက် အဆင်ပြေတယ်လို့ ပြောပါတယ်မမ။ အေဂျင်စီကိုအကြောင်းပြန်ရမလား”

“အကြောင်းပြန်လိုက်၊ ပြီးတော့ အချိန်ညှိလိုက်၊ အားလုံး အိုကေရင် မမတို့လည်း ခန်းမသွားကြတာပေါ့။ ကေသီ ဒီနေ့ အိမ်ပြန်ချိန်နောက်ကျလည်း အိမ်အရောက် မမလိုက်ပို့ပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ဟုဆိုကာ ကေသီထွက်သွားပြန်တော့ သူမအကြည့်က စာအုပ်ဖတ်ရင်း ခုံပေါ်တွင် ငူငူလေးထိုင်နေသောသမီးထံ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါသည်။ သူမက လုပ်လက်စကိုချထားကာ သမီးထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ပြီး...

“သမီး”

သူမကခေါ်တော့ သမီးက သူမကိုမျှော်မော့ကြည့်လာပါသည်။

“ဘိုးဘိုးကိုဖုန်းဆက်ပေးမှာမို့ ဒီနေ့တော့ သမီး ဘိုးဘိုးနဲ့ပဲ အိမ်ပြန်ပါလား”

“မေမေကရော”

“မေမေက ဒီနေ့ အိမ်ပြန်အရမ်းနောက်ကျမယ်ထင်တယ်။ နောက်နေ့တော့မှ မေမေနဲ့အတူပြန်တာပေါ့။ မေမေမှာ အခြားလုပ်စရာလေးတွေရှိသေးလို့”

ဟုဆိုတော့ သမီးက တစ်ခုခုကိုစဉ်းစားနေပုံနှင့် ငြိမ်သက်သွားပြီးမှ...

“ဘိုးဘိုးက အခုလာခေါ်မှာလား”

“မေမေဖုန်းဆက်ရင် လာမှာပေါ့”

“သမီး ဦးဦးကိုတွေ့ချင်နေသေးတာ”

သမီးက အမှတ်တမဲ့ဆိုလိုက်ပေမယ့် သူမရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဦးဦးက လာမှာမဟုတ်ဘူးသမီးရယ်၊ အလုပ်များတယ်လေ။ ပြီးတော့ မေမေနဲ့က သူငယ်ချင်းမှမဟုတ်တာ”

“သူငယ်ချင်း လုပ်လိုက်ပါလားမေမေရယ်၊ ဦးဦးက

သဘောကောင်းပြီး ချောတယ်လေ”

သမီးကို ချစ်စနိုးလေး ဆွဲဆိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟော... ဟော... မေမေ ရှက်နေပြီထင်တယ်”

သူမရှက်လျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ဆွဲဆိတ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကို သမီးကသိနေတယ်တဲ့လေ။ ကြည့်ပါဦး။ သမီးက သူမကိုစနောက်နေလိုက်တာများ သူမ၏နှလုံးကို သိမ်းယူထား လောက်အောင် ချစ်ဖို့ကောင်းနေတော့၏။ သူမက သမီးကိုယ် လေးကို ပွေ့ဖက်လိုက်ပါ၏။

“ဦးကိုတွေ့ရင် သမီးက သတိရနေတဲ့အကြောင်း ပြော ပေးပါနော်”

ဟုဆိုလျှင် သမီးစိတ်ကျေနပ်စေရန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက် ပါသည်။ ပြီးတော့ ဖေဖေကို သမီးအားလာခေါ်ရန်ဖုန်းဆက်ပြီး သမီးကိုပြန်ပို့ရန်စီစဉ်ရပါ၏။

ဖေဖေရောက်လာတော့ သမီးကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည် တွင် သူမက လုပ်စရာရှိသည်များကို ဆက်လုပ်နေခိုက် နန်းထံမှ ဖုန်းဝင်လာ၍ သူမက Rehearsal အကြောင်းပြောသည်တွင် နန်းက လေ့လာချင်သည်ဆို၍ သူမက နန်းကိုနေရာပြောပြခဲ့ပါ သည်။

ပြီးနောက် အရာအားလုံးကို မေ့မေ့လျော့လျော့နှင့်ပင် အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ထားမိပြန်ပါသည်။ ခဏအကြာတွင် ကေသီ က သွားရန်အချိန်သင့်ပြီဆိုသဖြင့် သူမနှင့်ကေသီက ရိုးပွဲရှိရာ ပြပွဲအဆောက်အဦးသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်ပါသည်။

အဆောက်အဦးက သေသေချာချာ ဆောက်လုပ်ထား ခဲ့တာပါ။ ခဏတာဖျော်ဖြေရန်အတွက်မကဘဲ အိုင်အမာဆောက် လုပ်ထား၍ သူမပင်လျှင် အံ့အားသင့်ရပါ၏။ ဆောက်လက်စက ဘာပုံမှန်း ရေရေရာရာမသိပေမယ့် အခုတော့ ရုပ်လုံးပေါ်နေပြီ မို့ ခမ်းနားသောအပြင်အဆင်အတွက် သူမက ဥဩညိုကို ချီးကျူး ရမည်လား။ ကျေးဇူးတင်ရမလားပင် မသိနိုင်ပါတော့ချေ။

အဆောက်အဦအတွင်းသို့ ရောက်သွားတော့ ဥဩညို ကို မီးသမားများနှင့်အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အလုပ် လုပ်နေသူကို သူမကလည်း တွေ့တွေ့ထူးထူးနှုတ်ဆက်မနေတော့ ဘဲ အေဂျင်စီ၏သင်တန်းဆရာမဖြစ်သော သူမ၏မိတ်ဆွေ မိုမို နှင့်သာ စကားလက်ဆုံကျရင်း သူမလုပ်ချင်သည့်အတိုင်းအတာ ကို ရှင်းပြရင်း အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးကာ မော်ဒယ်လ်များ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်နေမိပါ၏။ ထို့နောက် ဆရာမလေးမိုမို အား ကက်တလောက်တစ်ခုကိုပြကာ မော်ဒယ်လ်တွေအား ဆင်

မြန်းပေးမည်ဝတ်စုံတွေအကြောင်း ရှင်းပြနေခဲ့ပါသည်။ ပြီးနောက် မိမိဦးဆောင်သော သရုပ်ပြတင်ဆက်မှုကို စင်အောက်မှ ကြည့်ရှုနေမိသည်တွင် သူမအနားသို့ တစ်စုံတစ်ယောက်က ရောက်ရှိလာခဲ့ပါသည်။

“အိပ်မက်လိုပဲ၊ ထူးဆန်းတယ်နော်”

တီးလုံးသံမြူးမြူးနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာသံကြောင့် သူမက လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ မြင့်မားသောအရပ်အမောင်းနှင့် သူမကို စီးမိုးကြည့်နေသူကို တွေ့ရပါ၏။

“သမုတော့ ကိုဥဩညိုကို ကျေးဇူးတင်ချင်နေပြီ”

“ဘာလို့လဲဗျ”

“ဒီလိုပရိမိုးရှင်းပွဲမျိုး သမုတစ်ခါမှမလုပ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ သမုလုပ်ခဲ့ရင်လည်း ဒီလောက်ခမ်းနားသွားလိမ့်မယ်လို့ မတွေးခဲ့ဖူးဘူး။ အဲဒါ ကိုဥဩညိုကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်တော်လည်း မထင်မှတ်ပါဘဲနဲ့ အဲဒီလောက်ထိ ကြီးကျယ်သွားခဲ့တယ်။ အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီ အနေနဲ့ ခုလိုဖျော်ဖြေရေးစင်ဆောက်တာ ပထမဆုံးပဲ။ အင်ဂျင်နီယာရုံးမှာ ဆုံကြလို့ စကားဆက်ကြရာက ဒီလိုပုံဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့သမုက လုပ်ငန်းနံသင့်တယ်ထင်တယ်”

ဟူသောသူ့စကားက ဘာကိုရည်ညွှန်းနေသလဲဆိုတာ သူမရိပ်မိချင်သလိုလိုဖြစ်လာ၍ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းရန် လိမ္မာပါးနပ်စွာ တွေးမိပါ၏။

“နန်းတောင် ဒီကိုလိုက်လာမယ်ထင်တယ်”

“ဒီနေ့ရော ပွိုင်ဇင်ကို ကျောင်းကြိုဖြစ်ရဲ့လား”

သူမရဲ့စကားကို သူကမကြားတာလား။ ဂရုမစိုက်တာလား။ ဘာကြောင့် စကားလမ်းကြောင်းကို တစ်လွဲကြီး ဆင့်ပြောရတာလဲ။

“ကျွန်တော်က ပွိုင်ဇင်ကိုသတိရနေတာ။ ပွိုင်ဇင်က ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်”

သမီးအကြောင်းကို အရေးတယူပြောတော့ သူမအနေ ခက်မိသည်မှာ အမှန်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘေးဘီဝဲယာကိုကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ဝင်ပေါက်၌ ဟိုဟိုဒီဒီကြည့်နေသော နန်းကို ရုတ်တရက်တွေ့ရ၍...

“ဟိုမှာ နန်းတောင် ရောက်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ သူ့အနားမှ ထွက်သွားသောသမုဆွေကို သူက ပြုံးစိစိကြည့်မိသွားပါ၏။ အခြားလူတစ်ယောက်ကသာ ထိုပြုံးစိစိကို အကဲခတ်တတ်မည်ဆိုပါက ထိုပြုံးစိစိတွင် နှောယှက်

နေသော ကြင်နာမှုအငွေ့အသက်များကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“နန်း...”

ဟုအသံမြင့်ခေါ်ကာ လက်ရမ်းပြတော့ နန်းစဉ်ဆက်၏ အကြည့်များက သမုဆွေထံ ကျရောက်လာပါသည်။ သမုဆွေကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သမုဆွေ၏နောက်ကျောကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီးကြည့်နေပါသော ဥဩညိုကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူမစိတ်ထဲ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရပါသည်။ ချစ်သူကိုစနောက်မိပြီး ပြုံးမိသောအပြုံးမျိုးက ဥဩညို၏နှုတ်ခမ်းထက်တွင် အထင်းသားတွေ့မြင်နေရပါသည်။ မြင်ကွင်းကို သူမ မနှစ်သက်မိပါချေ။ သို့သော်လည်း ရင်ထဲရှိ သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပါက သရုပ်ပျက်သွားနိုင်သည်မို့ ဟန်ဆောင် ပြုံးလေးနှင့်ပင် သမုကိုပြုံးပြဖြစ်ပါ၏။

“နင်လာမယ်ဆိုလို့ မျှော်နေတာ”

သမုဆွေကပြောလျှင် နန်းစဉ်ဆက်ရင်ထဲ အလိုမကျ ဖြစ်သွားရပါ၏။ ငါလာမယ်ဆိုလို့ နင့်စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေတာမဟုတ်လားဟုပင် ရင်ထဲ၌ပြောဆိုမိပါသော်လည်း ဥဩညိုက သူမတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်နေ၍ သူမမှာ ဟန်လုပ်

ကာ အလှပဆုံးပြုံးနေမိခဲ့ပါသည်။

“ဪ... ကိုညိုလည်း ရှိနေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြပွဲရက်နီးနေပြီမို့ ဒီမှာပဲ အားစိုက်နေရတာ”

“အရမ်းပင်ပန်းနေကြပြီနဲ့တူတယ်”

“အင်း... နည်းနည်းပါ”

ဟု နှစ်ယောက်သားမှာ ပြိုင်တူဖြေဖြစ်သွားတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသွားကြပါသည်။ ထိုအပြိုင် ပြုံးလေးတွေက နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့ရင်ထဲ စူးနှစ်အောင် နာကျင်လိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူက တွေးမိလေမလဲ။

“ကိုညိုနဲ့သမုက အချိန်တိုတိုအတွင်း ရင်းနှီးမှုမြန်တယ်နော်”

နန်းရဲ့စကားက သူမကိုအနေခက်စေသည်မှာ မှန်ပေမယ့်လည်း ဥဩညိုကတော့ သာမန်စကားလုံးတစ်ခုနယ်...

“ရှေးရေစက်ကြောင့် ထင်တယ်”

ဟုပြောနေမိပါသည်။

“ဘယ်အချိန်ပြီးမလဲ”

အချိန်အားဖြင့် ရှစ်နာရီဝန်းကျင်ရှိနေခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်

ဥဒ္ဓါရဏ်က...

“ကျွန်တော်က ခုပဲပြန်တော့မလို့”

“ညစာစားပြီးကြပြီလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သမုလည်း တစ်နေကုန်ပင်ပမ်းနေလို့ ညစာမစားနိုင်တော့ဘူး”

“နန်းလည်း ညစာမစားရသေးဘူးဆိုတော့”

“ကျွန်တော်ကပဲ ညစာစားဖို့ ဖိတ်ပါရစေ။ သမုကိုရော နန်းစဉ်ဆက်ကိုပါ”

“သမုက ရပါတယ်၊ ကိုဥဒ္ဓါရဏ်နဲ့နန်းတို့ပဲ စားကြပါ။ သမုက ကေသီကိုရော ပြန်ပို့ရဦးမှာမို့ပါ”

သူက အချက်ကျကျငြင်းနေစဉ်မှာပင် သူမနားသို့ ကေသီက ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“မမ၊ မိမိတို့က မမပြန်နားချင်ရင်နားပါ။ အားမနာနဲ့ လို့ပြောပါတယ်”

ဟုဆိုလာသော ကေသီ၏ပုံမှာ ပင်ပန်းနေပုံပေါက်နေပါသည်။ မျက်လုံးတွေရဲပြီး မျက်ရစ်များပင် ထနေကာ အသံမှာ လည်း ဖျော့တော့၍နေခဲ့ပါသည်။ ဒါကို သူမက အလိုက်သိတတ်ရမည်လေ။ ထို့ကြောင့်ပင်...

“အင်း... ဟုတ်ပြီလေ၊ ‘မ’တို့ပြန်ကြတာပေါ့။ ကေသီကို ‘မ’ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“ရပါတယ် မမ၊ ကေသီဖာသာပြန်ပါမယ်”

“မဟုတ်တာကွယ်၊ မမပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“သူနဲ့မတွေ့တာ ကြာနေလို့ပါ။ သူ့အလုပ်က ဒီအနီးနားမှာပဲမို့ သူလာကြိုမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ထားလို့ပါ”

ကေသီက မိမိချစ်သူကိုရည်ညွှန်းပြီးပြောလာလျှင် သူမအဖို့ အခက်တွေ့သွားရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက နန်းနှင့် ဥဒ္ဓါရဏ်တို့အကြား မနေချင်မိတာအမှန်ပါ။ သို့သော် သူမထံတွင် ငြင်းစရာကိစ္စက မရှိတော့ပြီလေ။

“ဒါဆို မမ ကေသီကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆိုကာ ကေသီက အားလုံးကို ယဉ်ကျေးသမှုနှင့် ဦးညွှတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားတော့မှ ဥဒ္ဓါရဏ်က...

“ဘာအကြောင်းပြပြီး ငြင်းချင်ပါသေးလဲ”

ဥဒ္ဓါရဏ်၏စကားက သူမအပေါ် သိပ်ကိုရင်းနှီးနေ၍ သူမက နန်းကိုအားနာနေရပါသည်။

မငြင်းသာတော့၍ ဥဒ္ဓါရဏ်၏ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံကာ သုံးယောက်သားမှာ ညစာစားဖြစ်သွားကြပါသည်။ ဥဒ္ဓါရဏ်က

အဆင်ပြေမည်ထင်တာ ကြည့်မှာပြီး ဟင်းပွဲတွေရောက်လာသည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သမုဆွေ၏ပန်းကန်ထဲသို့သာ ပိုပိုသာသာထည့် ပေးနေသဖြင့် နန်းစဉ်ဆက်ရင်ထဲ မခံချိမခံသာခံစားနေရပါသည်။

ဥဒ္ဓါသုဉ်းရဲ့ပုံစံက ဘာလဲ။ ဘာအချိုးလဲ။ သူမနှင့်အိမ် ထောင်ဖက်တွေ့ခဲ့ပြီး သူမရှေ့မှာ သမုကိုဆက်ဆံနေတာက ဘာ ပုံလဲ။ ဒါ သမုကိုမထိမဲ့မြင်ပြုနေတာလား။ ပြီးတော့ သမုကလည်း ဘာပုံလဲ။ ဥဒ္ဓါသုဉ်းရဲ့ဂရုစိုက်မှုတွေကို အားနာသလိုလုပ်နေတာ က သူမရဲ့မာနကိုချိုးတာလား။

ပြီးတော့ သူမနဲ့ဥဒ္ဓါသုဉ်းကို သဘောတူပါတယ်ဆိုပြီးမှ သူမအတွက် ဥဒ္ဓါသုဉ်းအပေါ် အမှတ်တွေပိုပေးခဲ့ပြီး။ အခုတော့ ဘာအချိုးလဲ။ ဒါ သူမကို သမုကနှိမ့်ချစော်ကားချင်တာလား။ မာနချိုးသလိုခံစားရ၍ တစ်ခုခုကို တုန့်ပြန်ချင်မိပါ၏။ ဥဒ္ဓါသုဉ်းနဲ့ သူမက အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့ထားတယ်ဆိုတာ သမုက သိသိကြီး နဲ့ သူမထံမှ ဥဒ္ဓါသုဉ်းကိုဖြတ်ခုတ်ချင်နေ၍ အသားထဲကလောက် ထွက်ဆိုသလိုပင် နာနာကျင်ကျင်ခံစားစေချင်မိပါသည်။

ဥဒ္ဓါသုဉ်းကတော့ သမုရဲ့ဇာတ်ကြောင်းကို မသိ၍ သမု ရဲ့မာယာကြား မျောရတယ်ထားပါတော့။ သမုက ဥဒ္ဓါသုဉ်းကို ခုလိုမြဲဆွယ်စရာလား။ သူငယ်ချင်းနဲ့အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့ထား

သူကိုမှ ရှားရှားပါးပါးမြဲဆွယ်စရာလား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကလေး တစ်ယောက်အမေဆိုတာ မသိဘူးလား။ ရာရာစစ ဥဒ္ဓါသုဉ်းလို ဥစ္စာပေါ် ရုပ်ချောလူမျိုးလူလွတ်ကို ကြစရာလား။

ဟု ရင်ထဲမှာတွေးကာ တန့်န့်ခံစားနေရပါသည်။ ထိုခဏ အတွင်းမှာပင် သမုကိုရော ဥဒ္ဓါသုဉ်းကိုပါ မုန်းမိသွားပါ၏။ သူမ ကို မျက်စိရှေ့မှာရှိတယ်လို့မထင်ဘဲ သမုကိုသာ မိန်းမလို့ထင်နေ သော ဥဒ္ဓါသုဉ်းကို ပညာပေးချင်မိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဥဒ္ဓါသုဉ်း ၏မျက်နှာကို ဆားနှင့်ပက်နိုင်မည့်အခွင့်အရေးကို သူမရှာဖွေနေ မိပါသည်။ သမုကို ရိသဲသဲလုပ်ချင်နေသောဥဒ္ဓါသုဉ်းက သမုသာ ကလေးအမေမုန်းသိလျှင် ရှက်သွားမှာပဲဟုတွေးကာ...

“သမု ထည့်စားလေ၊ နင်က သမီးရဲ့ဝေယျာဝစ္စနဲ့ အပြင် စီးပွားရေးနဲ့ဆိုတော့ ပင်ပမ်းနေမှာ”

ဟုဆိုကာ တွေ့ကရာ အသားဖတ်တစ်ခုကိုနှိုက်ပြီး သမု ပန်းကန်ထဲသို့ လှလှပပလေး ထည့်ပေးဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ထား ဥဒ္ဓါသုဉ်း။ နင် ရိသဲသဲလုပ်ချင်နေတဲ့သမုက ငါ့လိုအပျိုမဟုတ်ဘူးဟု အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေသောမျက်နှာ မျိုးနှင့်လည်း ဥဒ္ဓါသုဉ်းကိုကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူမရဲ့အကြည့်ကို ဥဒ္ဓါသုဉ်းသဘောပေါက်ရဲ့လား။ ဥဒ္ဓါသုဉ်းသဘောပေါက်ပါလျှင်

သူမစကားကို ဝင်ထောက်လာရမယ်လေ။ သို့သော် ဥဩညို၏ နှုတ်ဖျားမှ မေးခွန်းများ ဆိတ်သုဉ်းနေ၍ သမီးဆိုသည့်စကားကို ဥဩညိုမကြားလိုက်ဘူးဟုယူဆကာ...

“သမုရဲ့သမီးလေးက သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာ ကိုညိုရဲ့။ သမုနဲ့ချွတ်စွပ်ပဲ”

“ဒါဆို ချောမှာပေါ့”

မထင်မှတ်တဲ့စကားလုံးကို ကြားလိုက်ရ၍ သူမမှာ ပြောစရာစကားလုံးတို့ ရှားပါးသွားရပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘေးမှ ရေခွက်ကိုဆွဲယူကာ မော့ချပြီး ထပ်မံထိုးနှက်ဖို့စကားကို ရှာဖွေနေခိုက်...

“တူ! တူ! ...”

သမု၏လက်ကိုင်ဖုန်းမှအသံက တိုးညှင်းစွာထွက်ပေါ်လာ၍ သမုက ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ...

“ဟဲလို”

“...”

“အင်း... ပြန်လာပြီ၊ သမီးအိပ်တော့လေ၊ မေမေ့ကို မစောင့်နဲ့။ ဒီနေ့ ဘွားဘွားတို့နဲ့ပဲအိပ်လိုက်”

“...”

“အင်း... နောက်ထပ်တစ်နာရီမှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်တယ်။ သမီးအိပ်နဲ့ပေါ့။ မနက်စောစော ထရဦးမှာလေ”

“...”

“Good night သမီး”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ပြီးမှ ရေတစ်ခွက်ကို အနည်းငယ်မျှသောက်ကာ...

“ကိုဥဩညိုထည့်ပေးသမျှကို စားလိုက်လို့ တော်တော် ခိုက်ပြည့်သွားပြီ”

“ထည့်ပေးသမျှ စားပေးလို့ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“ခုလိုညစာကျွေးတာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပေမယ့် အားနာစွာနဲ့ပဲ သမုအရင်ပြန်ပါရစေ။ နန်းကိုတော့ ကိုဥဩညိုပဲ ပို့လိုက်တော့။ ပြီးတော့ နန်းနဲ့လည်း ကိုဥဩညိုက ပြောစရာစကားရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သမုကိုခွင့်ပြုပါဦး၊ နန်း ငါသွားပြီနော်။ နောက်မှဆုံမယ်”

ဟုဆိုကာ ထထွက်သွားသောသမု၏ကျောပြင်ကိုကြည့်ပြီး...

“သမုက သူ့သမီးလေးကို သိပ်ချစ်တာ”

“အင်း... ကိုယ့်သမီးဆိုတော့ ချစ်မှာပေါ့”

ဥဒ္ဓါရဏ်အဖြစ်အဖြစ် အပြောင်းအလဲမရှိ၍ သူမက မိမိစကားကိုမိမိပင် သံသယဝင်နေခိုက်...

“သမုမရှိတုန်း သမုအကြောင်းလေး နည်းနည်းမေးချင် တယ်။ အားနာစရာများဖြစ်နေမလားဆိုတာ မသိပေမယ့် သိချင် စိတ်ကို မမြှိုသိပ်နိုင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ နန်းစဉ်ဆက်နွဲ့က ရင်းနှီး ပြီးသားမို့”

“အဲလောက် စကားပလ္လင်မခံပါနဲ့၊ ရပါတယ်။ မေးပါ”

“သမုက အိမ်ထောင်ကွဲနေတာလား”

“ရှင်”

သူမအံ့သြသွားရပါသည်။ သူမမျှော်လင့်ထားတာက ထို မေးခွန်းမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ သမုရဲ့သမီးအကြောင်းမေးမယ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ဥဒ္ဓါရဏ်ရဲ့မေးခွန်းက အဆင့်ကျော်လွန်လာခဲ့၍ သူမသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ ဥဒ္ဓါရဏ်က သမုရဲ့နောက်ကြောင်း ကို သမုရဲ့ဆိုလိုချက်ထက် ပိုသိနေမည်ဆိုတာကိုပေါ့။

“တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့၊ ပွိုလ်ဇင်လေးနဲ့တွေ့တဲ့အချိန်တုန်း က ပွိုလ်ဇင်လေးက အမှတ်တမဲ့ပြောခဲ့တဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပါ”

ဪ... ရှင်က ပွိုလ်ဇင်နဲ့တွေ့ပြီးနေမှကိုး။ ကြည့်စမ်း

ပါ။ ငါသိပ်ညံ့တာပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ ပွိုလ်ဇင်လေးမှာ အမည်ခံအဖေမရှိဘူး”

“အမည်ခံအဖေ!”

သူမက ပွိုလ်ဇင်ကို အဖေမပေါ်ဘဲမွေးခဲ့တာဟု ပျစ်ပျစ် နှစ်နှစ်ပြောပစ်ချင်လှပါသော်လည်း ထိုသို့ပြောလိုက်ပါက သူမ အပေါ် ဥဒ္ဓါရဏ်က အထင်သေးသွားမည်စိုး၍...

“သမုက သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အကျည်း တန်တဲ့သူနောက်ကြောင်းကို တခြားတစ်ယောက်ရှေ့မှာ မပြော ချင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် စီးပွားရေးပါတနာတစ်ယောက်ရှေ့မှာပေါ့”

“စီးပွားရေးပါတနာထက် မိတ်ဆွေဆို ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုညိုက ယောက်ျားတစ်ယောက်လေ၊ သမုကို အထင်သေးသွားမှာမျိုး နန်း အလိုမရှိဘူး”

“သမုရဲ့နောက်ကြောင်းက အထင်သေးဖို့ကောင်းလိမ့် မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး။ နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့စကားတွေအရ အရိပ်ကိုမြင်နေရပါတယ်။ အမည်ခံအဖေမရှိပေမယ့် ပွိုလ်ဇင်ကို ရဲရဲရင့်ရင့်စောင့်ရှောက်နေတဲ့သမုရဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးပါတယ်။ သမု က မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဒီလိုအမေမျိုးကို အမေခေါ် ခွင့်ရတဲ့ပွိုလ်ဇင်က ကံကောင်းမှာပါ”

သမုအပေါ် အထင်ကြီးပြောနေသော ဥဩညိုစကားက သူမနားထဲ ခါးသက်မိတာအမှန်ပါ။ ဥဩညို၊ ရှင်သိပ်ရိုင်းတယ်ဆိုတာ ရှင်သိပ်ရဲလား။ ကိုယ်နဲ့အိမ်ထောင်ဘက် တွေ့ထားတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ အခြားမိန်းမကို ချီးမွမ်းစကားပြောတဲ့ရှင်က ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲဆိုတာ ရှင်နားမလည်ဘူးလား”

“ကိုညိုက သမုအပေါ် သိပ်ကိုယုံကြည်တယ်ထင်တယ်၊ အထင်ကြီးနေပုံလည်း ရတယ်”

“အင်း... ကျွန်တော်က သတ္တိရှိတဲ့မိန်းကလေးတွေကို အထင်ကြီးတတ်တယ်။ ပြီးတော့လည်း သေးသိမ်ညံ့ဖျင်းတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေကိုလည်း အထင်သေးတတ်တယ်”

ရှင်စကားကို ရှင်မှတ်ထားလိုက် ဥဩညို။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ရှင်နှုတ်က ကံကောင်းမှာပေါ့လို့ပြောတဲ့ပွိုင့်ဇင့်ရဲ့အမည်မပေါ်အဖေက အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးမို့ပဲ။

အဲဒီလိုယောက်ျားမျိုးရဲ့ရင်သွေးကိုမှ ပြုစုခဲ့တဲ့သမုဆွေကိုရော၊ ရှင်က ဘယ်အချိန်ထိများ အထင်ကြီးနိုင်မှာမို့လို့လဲ။ ဘယ်လောက်ထိများ အထင်ကြီးနိုင်ဦးမှာလဲဟု ရင်ထဲ၌ ခါးသက်စွာပြောမိပါတော့၏။

သူမရင်ထဲ၌ ဥဩညိုနှင့်သမုကို ခါးသက်သွားလိမ့်မည်ဆိုတာကို သူမအိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးသည်မှာ အမှန်ပါလေ။ သို့သော် အခုတော့ သူမရင်ထဲ ခါးသက်စပြုခဲ့ရပြီလေ။ ဒါက မိန်းမတစ်ယောက်၏မာနကြောင့်လား။ သိက္ခာကြောင့်လား။ အပျိုတစ်ယောက်၏မခံချင်စိတ်ကြောင့်လား။

နိဗ္ဗာန်

အဝန်း (၂၀)

အထင်ကြီးတဲ့လူကို အထင်သေးမိသွားပါက မကြည့်ချင် မမြင်ချင်တော့လောက်အောင် စုတ်ဆုပ်သွားသည့် လူစိတ် ဇာသဘောသဘာဝကို သူနှင့်နေသော နန်းစဉ်ဆက်က မိမိကိုယ်ကို အလှပဆုံးခြယ်မှုန်းကာ သေသေသပ်သပ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီး ထွက်လာတော့ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်တင်တင်ခိုင်ကပင် သူမလှကြောင်း ချီးမွမ်းမဆုံးဖြစ်ရပါသည်။

ပြီးနောက် သူမနှင့်ဥသြည့်တို့၏အခြေအနေကို မေးမြန်းရာ၌ သူမမှာ ဖြေစရာစကားလုံးဝမရှိခဲ့ပါချေ။ အမှန်က ဥသြည့်ဟာ သူမအပေါ်စိတ်ဝင်စားပြီး သူမနှင့်ဥသြည့်တို့ ရွှေလက်တွဲနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူမယုံကြည်ထားခဲ့သည်လေ။ သို့သော် သမုက သူမနှင့်ဥသြည့်ကြား ဝင်ရှုပ်လိုက်တော့ မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မကိုက်ဖြစ်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် သမုအပေါ်၌လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်ရသလို ဥဩညိုကိုလည်း အပြစ်တင်ချင်နေမိ၏။

အပျိုအအိုမခွဲခြားနိုင်တဲ့ ဥဩညိုက အပျိုစင်ဖြစ်သော သူမကိုကျော်လွန်ကာ ကလေးတစ်ယောက်အမေဖြစ်သော သမု ကိုမှ မျက်နှာသာပေးနေခြင်းအပေါ် သူမ မခံချိမခံသာဖြစ်နေမိ သည်။ ရှင်လုပ်ရပ်ကို ရှင်မှတ်ထားပါ ဥဩညို။ သမုဟာ ဘယ် လိုလူမျိုးနဲ့အကြောင်းပါပြီး ဒီကလေးကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့မွေးခဲ့ ရတယ်ဆိုတာ ရှင်သိအောင်လုပ်ပြမယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ ရှင်စိတ် ရှင် ရှက်မိပြီး ကျွန်မဘက်လှည့်လာမယ်မကြံနဲ့။ နန်းစဉ်ဆက်ဆို တဲ့မိန်းမရဲ့အဆိပ်က ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲဆိုတာ ရှင်သိသွား ရစေ့မယ်။

မှတ်ထား ဥဩညို။ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့အရွေးချယ်ခံမဟုတ် ဘူး။ ကျွန်မကပဲ ရှင်ကိုရွေးချယ်ရမှာပါ။ ရှင်မသိသေးတာက နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့စာရင်းထဲမှာ ရှင်က ပယ်ချပြီးသားတစ်ယောက် ဆိုတာပါပဲဟု ရင်ထဲ၌ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပင် ပြောနေမိပါ၏။

ဥဩညို၏လျစ်လျူရှုမှုကို ခံရတဲ့သူမက ရင်ထဲ၌ တနံ နံခံစားနေရ၍ ညကလည်း ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ပါချေ။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ကျားနာကိုမှ လာနှိုးမိတဲ့သူတွေတော့ ဒုက္ခလှလှ

တွေကြရမှာပေါ့။ အဲဒီကျားနာကပဲ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် မြင်မြင်ရာ ကို ဖမ်းဆွဲကိုက်ရပေလိမ့်မည်။ စိတ်မကောင်းပါဘူး သမု။ နင်က ငါ့စိတ်နဲ့ငါ့မာနကို လာဆွဲတဲ့အတွက် နင်လည်း ပေးဆပ်ရလိမ့် မယ်။ ဦးနှောက်ထဲ အစီအစဉ်တွေတန်းစီနေသည့် နန်းစဉ်ဆက် က ဇေဇဝါဖြစ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိပါဘဲ သမုဆွေရှုံးပွဲရှိရာ အဆောက် အဦးသို့ပင် တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

Customer များနှင့်စည်ကားနေ၍ ဥဩညိုနှင့်သမုကို လွယ်လွယ်ကူကူရှာမရနိုင်ဖြစ်နေရပါသည်။ ဥဩညိုက ဒီပွဲရဲ့ တာဝန်ခံမို့ ဒီမှာသေချာပေါက်ရှိရမည်ဆိုတာသိနေ၍ ရှာနေမိပါ သည်။ သမုကတော့ မော်ဒယ်လ်များရဲ့ဒီဇိုင်းနာမို့ ခုလိုရှိုးပွဲလုပ် နေချိန်တွင် သေချာပေါက် စင်နောက်၌ မော်ဒယ်လ်တွေနှင့်အတူ ရှိနေမည်ကို ရိပ်စားမိပါ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သေချာသောသမုကို အရင်မရှာဘဲ OKK ဟု စာလုံးမည်းကြီးရှိတ်ထားသောနေရာကို ရှာနေမိပါသည်။ သူမ က OKK ကိုတွေ့ပေမယ့် ဥဩညိုကိုတော့ မတွေ့ပါချေ။ ထို့ ကြောင့်ပင် လက်လျှော့ပြီး စင်နောက်၌ သေချာပေါက်ရှိနိုင်သည့် သမုထံသို့သာ တန်းတန်းမတ်မတ်လာခဲ့သည်တွင် လုံခြုံရေးကိတ်ဝ ဌ် စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းခံခဲ့ရပါ၏။ ဒီဇိုင်းနာသမုဆွေဆီသွားမယ်

နန်းစဉ်ဆက်ပါဟု တိုတိုတုပ်တုပ်ဖြေလိုက်တာနှင့်ပင် လုံခြုံရေး နှစ်ယောက်က လွှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူမထင်တာမလွဲဘူးဆိုလျှင် ဒါ သမုမာကြားထားလို့ပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

စကတ်ပေါင်တိုလေးများနှင့် လန်းလန်းထအောင် ပြေးလွှားနေကြသူများကို ကျော်လွန်ပြီးချိန်မှာတော့ မော်ဒယ်လ်အချို့ကို ဝတ်စုံဆင်မြန်းပေးနေသောသမုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“သမု”

သူမက အသံပြုလိုက်သည်တွင် သမုက လုပ်လက်စအား အခြားတစ်ယောက်ထံလွှဲအပ်ကာ သူမထံသို့ လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။

“လူတွေအရမ်းများတယ်နော်”

“ဖျော်ဖြေရေးအဖွဲ့နဲ့တွဲလုပ်တဲ့ Promotion ပွဲလုပ်တာလေ။ ဒါက အိမ်ရှင်မတွေအကြိုက်ပဲ။ ပြီးတော့ လူငယ်ကြိုက်”

“ဝတ်စုံဒီဒိုင်းက မဆိုးဘူးနော်”

အရောင်အသွေးသာ ကွဲပြားပြီး ဒီဒိုင်းတူသောဝတ်စုံများကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင်...

“ဟုတ်တယ် ဒီဘလောက်စ်ကို ငါအရမ်းမျှော်လင့်ထားတယ်”

“ပေါက်နိုင်ပါတယ်၊ ဝတဲ့လူ ပိန်တဲ့လူ လူမရွေးဘူး။ ဆန်းပေမယ့် လုံလုံခြုံခြုံရှိတယ်။ ဈေးနှုန်းကရော”

“ခုနစ်ထောင့်ငါးရာလို့ သတ်မှတ်ထားတယ်”

“တန်လှချည်လား”

ဟုဆိုကာ မော်ဒယ်လ်လေး၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဝတ်စုံရဲ့ အသားကို ကိုင်မိသွားပါသည်။

“မထင်ရက်စရာပဲနော်၊ နင် စည်းစိမ်ကုန်နေဦးမယ်”

“စေတနာနဲ့ပါ၊ ငါက ငါတို့မြန်မာပြည်ထုတ် အထည်တွေကို တစ်ခေတ်ဖြစ်စေချင်တယ်။ နိုင်ငံခြားကလာတာတွေကိုပဲ ကောင်းတယ်လို့ခံယူထားတဲ့ အမိုးစွဲနေတဲ့စိတ်တွေကို ပျောက်စေချင်လို့၊ ပြီးတော့ ဘဏ္ဍာရေးပေါ့ဟယ်။ ဟဲဟဲ... တကယ်တော့ ငါက ပရဟိတတွေလုပ်ချင်တယ်။ အချိန်မပေးနိုင်သေးလို့ပါ”

“သူများတွေကြားရင်တော့ သာသုခေါ်ကုန်တော့မှာပဲ”

နန်းစဉ်ဆက်က လှမ်းနောက်တော့ သမုဆွေက မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ မနို့တရို့လေး ပြုံးပြပါ၏။

“ဒါနဲ့ နင့် ကိုညိုကိုတွေ့မိသေးလား”

“သတိမထားမိဘူး၊ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါနည်းနည်း

အလုပ်များနေတယ်။ ရှိုးပွဲက နှစ်နာရီပဲဆိုတော့ ပြီးတော့မှာပါ။
ခဏခဏ နန်း၊ ထိုင်ဦး။ ရောက်တုန်း ငါ့ရဲ့အလုပ်ကိုကြည့်သွား
ပေါ့”

ဟုဆိုကာ နန်းစဉ်ဆက်ကို ဆက်တီပေါ်တွင် နေရာချ
ထားပြီး မော်ဒယ်လ်တွေကြားသို့ သမုဆွေကဝင်လာကာ ဝတ်စုံ
များကို ဆင်မြန်းပေးနေခဲ့ပါသည်။

နန်းစဉ်ဆက်ကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သမုဆွေလုပ်
သမျှကို လိုက်ကြည့်နေမိပါ၏။ ထိုတစ်ခဏတွင် သမုဆွေအပေါ်
အားကျစိတ်ဝင်သွားရပါသည်။ သမုဆွေက ခုဆိုလျှင် ခိုင်မာတဲ့
နေရာမှာ ရပ်မိနေပြီလေ။ သူမသာ မိဘ၏လုပ်ငန်းများတွင် မသေ
ချာမရေရာဘဝနှင့် ရှိနေဆဲဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သမုဆွေက ဝန်ထမ်း
များစွာကို အုပ်ချုပ်ပြီး ကြီးမားသောဖက်ရှင်ဆိုင်ကိုပိုင်ထားပြီး
လှပပြီး ချစ်စရာကောင်းသောသမီးကိုပါ ပိုင်ဆိုင်နေပြီလေ။

သမုဆွေပိုင်ဆိုင်တာတွေက သိပ်ကိုများလွန်းနေပါပြီ။
ငွေကြေး၊ အလုပ်အကိုင် ပြီးတော့ တပည့်တွေလက်အောက်ငယ်
သားတွေ မိတ်ဆွေတွေ။ ပြီးတော့ သမုဆွေဘာလုပ်လုပ် ဖြည့်
ဆည်းနားလည်တဲ့မိဘတွေ။ ပြီးတော့ သမုဆွေရဲ့မျက်နှာကိုသာ
အားကိုးတကြီးကြည့်တတ်တဲ့သမီးတစ်ယောက်။ ပြီးတော့နာမည်

ကြီး ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာ။ ဒီလောက်ပိုင်ဆိုင်မှုတွေများနေရက်သားနဲ့
ဘာကြောင့် သူမထံမှ ကိုညိုကိုလှယူချင်ရတာလဲ။

“နန်း သွားရအောင်လေ၊ နင်ခေါင်းမူးနေပြီထင်တယ်”

သမုက သူမနားရောက်လာတော့မှ သူမက အတွေးစ
ကိုဖြတ်ရင်း ဟန်လုပ်ကာ ပြုံးလိုက်ပါ၏။

“အရောင်အသွေးစုံစုံနဲ့ဆိုတော့ ကြည့်လို့ကောင်းပါ
တယ်။ နင် ငါ့ကိုအားမနာနဲ့နော်။ လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ”

“ရပါတယ်၊ အားလုံး ကေသီနဲ့လွှဲထားခဲ့ပြီလေ။ ကေသီ
က စိတ်ချရတဲ့ဝန်ထမ်းကောင်းပါ။ နင်တော့မသိပေမယ့် ဒီမော်
ဒယ်လ်တွေကြား ငါတော့ ခေါင်းမူးချင်နေပြီ။ တစ်ယောက်ကို
တစ်မျိုးပဲ။ အရေးထဲ မိတ်ကပ်သမားက တဖောင့်။ မလွယ်ဘူး
နန်းရေ။ နင့်အလုပ်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

အောင်မြင်နေတဲ့သမုဆွေက မဏ္ဍာပ်တိုင်တက်ပြန်
တယ်ဟုပဲ သူမရင်ထဲ တွေးနေမိသည်။

“သမီးကို ကျောင်းမှာသွားကြိုရဦးမယ်လေ။ အချိန်
တန်ပြီ”

“အန်ကယ်မကြိုဘူးလား”

“ငါ့ကြိုချင်လို့ပါ။ သမီးက ငါလာကြိုတာကိုကြိုက်တယ်”

ထင်တယ်။ ပြီးတော့ ငါလည်း သမီးကိုသွားကြိုရတာပျော်တယ်။
ဖေဖေက အသက်ကြီးပြီလေ၊ နားရတာပေါ့”

“နင် သိပ်ကိုလိမ္မာသွားတယ် သမ”

“အကြွေးဆပ်တာပါ။ ငါက တစ်ချိန်က သိပ်ကိုဆိုးသွမ်း
ခဲ့တယ်လေ။ ငါ့ကြောင့် သူတို့ချစ်တဲ့မြို့လေးက ထွက်ပြေးကြရ
တယ်။ ငါ့ကြောင့် သူတို့ လူတောထဲမတိုးဝံ့ခဲ့ဘူး။ သူတို့အရှက်
ရခဲ့ကြရတယ်။ ငါသိပ်ကိုနောင်တရခဲ့တယ်။ ပေတေနေခဲ့တယ်။
ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေဖို့အထိ ကြံရွယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါမသေ
ခဲ့ဘူး။ အဲဒါ ဖေဖေရဲ့ဆုံးမစကားကြောင့်ပါ။ မှားသွားတယ်ဆို
တာသိတဲ့အချိန်မှာ အဲဒါနောက်မကျသေးဘူးတဲ့။ ငါ့ကြောင့်နာ
ကျင်ခဲ့ရတဲ့ဝေဒနာတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ကုစားပေးချင်ခဲ့တယ်”

“ခုလိုလုပ်ပြလိုက်တော့ အကြွေးတွေကျေနပ်ပြီလား”

“အများကြီးလိုပါသေးတယ်၊ ငါနိမိတ်စဉ်တာ နှစ်ဆယ့်
သုံးနှစ်လေ။ ငါ့လုပ်စာ စားရတာ ခုမှငါးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်”

“ဒီကြားထဲ ကွာဟနေတဲ့အချိန်တွေက”

“မိဘတွေက ငါ့အတွက် ငွေသုံးပေးနေတယ်လေ။ ငါ
စာတွေသင်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကြွေးသစ်ချနေတယ်”

“ဘာလိုလိုနဲ့ ကြာခဲ့ပြီနော်၊ နိုင်တူးတောင် ထောင်ထဲ

က လွတ်လာတော့မယ်”

“ငါ အဲဒီအကြောင်း မပြောချင်ဘူး နန်း”

မပြောလို့ရမလား သမ၊ အဲဒါ နင့်ရဲ့အတိတ်လေ။ နင်
က ဘယ်ဘဝက ဘာဆိုတာ နင်မှတ်မိရမယ်လေ။ အမှတ်ရ
နေရမယ်လေ။

“မေမေ”

ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ကြားရတော့ သူမက အသံလာရာ
ဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ သမီးက သူမထံပြေးလာသည်
ကိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။ ကားတံခါးဖွင့်ရန် ကြံရွယ်နေသော သူမ၏
လက်များမှာ လေထဲတွင် ရပ်တန့်သွားရပါသည်။ သူမအံ့သြသွား
ရပါသည်။ သမီးက ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ် ဒီနေရာမှာ ရောက်နေ
ရတာလဲ။

“သမီး”

သူမထံပြေးလာသောသမီးကို သူမက ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွေ့
ထားမိပါသည်။

“သမီး ဘယ်လိုလုပ်”

“ကိုယ် သွားကြိုခဲ့တာလေ”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဥဩ

ညိုကိုတွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူမ မအံ့သြဘဲမနေနိုင်တော့ပါ။

“ရှင်က ဘယ်ကဘယ်လိုလုပ်”

“သမုအလုပ်များနေမှန်းသိလို့ ကေသို့ကိုမေးပြီး သွားကြိုလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ပွိုင့်စဉ်ကိုသတိရလို့”

“မေမေက သိပ်ဆိုးတာပဲ၊ သမီးက သတိရတယ်လို့ ပြောပေးပါဆိုတာကို ဘာလို့ ဦးဦးကိုမပြောတာလဲ”

“ဪ... အင်း... မေမေ မေ့သွားလို့ပါ”

ဟုဆိုကာ နန်းကိုရော ဥဩညိုကိုပါ အားနာစွာ ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“ကိုဥဩညိုကို အရမ်းအားနာဖို့ကောင်းနေပြီ”

“အဲဒီလို သမုကပြောတော့ ကိုယ်တို့က အဝေးကြီးလို့ပဲ”

ဥဩညိုက ကျွန်တော်ဆိုသည့်နာမ်စားနေရာတွင် ကိုယ်ဟု သိသိသာသာပြောင်းသုံးလာ၍ သူမအတွက် အနေခက်စေသည်မှာ အမှန်ပါ။ ဥဩညိုက သမုဆွေကိုစကားပြောနေရာမှ နန်းစဉ်ဆက်ကို ပြောင်းကြည့်ကာ...

“နန်းစဉ်ဆက်က ရှိုးပွဲလာကြည့်တာထင်တယ်”

ထိုစကားလုံးက နန်းစဉ်ဆက်ရင်ထဲ အောင့်မျက်သွား

ရပါသည်။ ဒီအရွယ်ကြီးရောက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ထိမထင်ဆက်ဆံခြင်းခံရတဲ့အတွက် ရှက်သွားသည်ဟုဆိုကာ ပိုမှန်ပေလိမ့်မည်။

သမုနှင့်မတွေ့ခင်ထိ အဆင်ပြေနေတဲ့သူမတို့ဆက်ဆံရေးက ခုတော့ ဘာတဲ့လဲဥဩညို။ ရှင်က ကျွန်မကိုပဲ Propose လုပ်တော့မလိုလိုနဲ့ ခုတော့ ဘာအချိုးလဲ။ သူမရင်ထဲ ဒေါသလှိုင်းက အလိပ်လိပ်တက်နေရပါသော်လည်း မျက်နှာတွင် အပြုံးဆင့်ကာ...

“ကိုညိုနဲ့ ပွိုင့်စဉ်က သိပ်ကိုရင်းနှီးနေကြပြီထင်တယ်”

“အန်တီနန်းက ဦးဦးကိုသိလို့လား”

ကလေးစကားက သူမဒဏ်ရာကို ထပ်ဆင့်အရာပေးလိုက်သလိုပင် ကျင်ခနဲနာသွားရပါသည်။

“သိတာပေါ့သမီးရဲ့။ အန်တီနန်းနဲ့ဦးဦးက အိပ်ထောင်အက်တွေ့ထားကြတာလေ”

သမုဆွေရဲ့စကားလုံးက သူမထံမှ ဥဩညိုကို သိသိသာသာတွန်းထုတ်နေတယ်ဆိုတာ ဥဩညိုကသိ၍ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ထိုပြုံးက ကျေနပ်သည့်အပြုံးမျိုးသာဖြစ်ပါ၏။ သမုက ဒီလောက်ထိ တွန်းထုတ်နေမှတော့ သမုအပေါ် မရိုးသားသည့်

၂၃၆ နိမိတ်

သူ့စိတ်ကို သမုက မြင်နေလို့ပဲပေါ့။

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အန်တီနန်းကိုတော့ အားနာစရာဖြစ်ကုန်ပြီ”

ဟု ကလေးကဆိုတော့ အားလုံးမှာ ကလေးကို စူးစမ်း
သလိုကြည့်မိကြပါသည်။

“ကီးကိနဲ့အေမိုကို အဲဒါ ငါ့ဖေဖေလေဆိုပြီး တိုးတိုး
လေးကြွေးထားတာ”

ကလေးက စိတ်ပျက်သလိုပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမယ့်
လူကြီးတွေမှာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်ကြရပါသည်။

သို့သော် တစ်ယောက်သောသူမှာတော့ ကျေနပ်စွာပင်
ကြိုက်ပြီးနေခဲ့သည်ကို လှစ်ခနဲမြင်တွေ့ခဲ့ရပါသော အခြားတစ်
ယောက်မှာတော့ အမုန်းတို့က ပို၍ရင့်သန်ခဲ့ရပါတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

“ကလင်! ကလင်! . . .”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် အသားများကို ပါးပါးလွှာနေသော
ဒေါ်တင်တင်ခိုင်က ကန်စွန်းရွက်သင်နေသော နန်းစဉ်ဆက်အား

“သမီး သွားကိုင်လိုက်ပါ။ ဒီမှာ ဒေါ်လေးလက်မအား
လို့”

ဟုဆို၍ ကန်စွန်းရွက်ကို စားပွဲပေါ်ချပြီး လက်ကိုအဝတ်
စနှင့်သုတ်ကာ အရှေ့ခန်းသို့ထွက်လာပြီး ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်
လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“သမီးလား. . . မေမေပါ”

မိခင်အသံမကြားရတာ တစ်လကျော်သွားပြီမို့ ရုတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

တရက်ကြားလိုက်ရတော့ မြီးကောင်ပေါက်လေးလို့ ရှုံးပွဲချင့်ချင်မိပါသည်။

“မေမေ”

“အသံက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မေမေက ဘာဖြစ်လို့ သမီးကိုဖုန်းမဆက်တာလဲ”

“သမီးက အိမ်ထောင်ဖက်တွေ့နေတာလေ၊ မေမေရဲ့ အကျင့်အရ နားပူနားထပြောမိမှာစိုးလို့၊ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ”

“အဆင်ပြေမယ်ထင်ဘူး မေမေ”

“ဘာလို့လဲ၊ နောက်ကြောင်းရှင်းပြီး ရုပ်ချော ဥစ္စာပေါ၊ ခေတ်ပညာတတ်ဆို၊ မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလိုသေးလဲသမီးရယ်၊ ဘာဖြစ်ချက်ကိုပြောပြနိုင်မလို့လဲ၊ ကိုယ့်အသက်က သုံးဆယ်စွန်းနေပြီဆိုတာလည်း သတိရဦး”

“သမီး ဒီတိုင်း အပျိုကြီးလုပ်လို့မရဘူးလားမေမေရယ်”

“မရပါဘူး... မရဘူး၊ ဒီတစ်ယောက်ကိုမကြိုက်လည်း နောက်ထပ်တစ်ယောက်နဲ့တွေ့ရဦးမှာပဲ၊ နိုင်ကလည်း တစ်ကိုယ်

ရေတစ်ကာယသမား၊ သမီးမှာလည်း မွေးချင်းကရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ သမီးကို မေမေတို့က ဘယ်လိုမျက်စိမှိတ်ပြီး ထားခဲ့နိုင်မှာလဲ၊ သမီး အဲဒီမှာကြာနေလို့ မေမေတို့က အဆင်ပြေနေပြီတောင် ထင်နေတာ”

“သမီး သမုန့်တွေ့နေလို့ပါမေမေ”

“သမုဆွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်ကဘယ်လို တွေ့ကြတာလဲ၊ ပျောက်သွားတာ သတင်းစလေးတောင် မကျန်ခဲ့ဘူး”

“သမုက နာမည်ကြီးဒီဇိုင်းနာဖြစ်နေတယ်လေ”

“ဪ... ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ကိုမိုးဆွေတို့ မလှဝင်းတို့ကော နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

“သမုရော အိမ်ထောင်တွေတာတွေကျနေပြီလားကွယ်”

“အိမ်ထောင်တော့မကျဘူး၊ ကလေးတော့ရှိတယ်”

“ကလေး! ဟုတ်လား”

“သူ နိုင်တူးနဲ့ဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကိုယ်ဝန်ကျန်နေခဲ့တယ်လေ၊ ကလေးတောင် ရှစ်နှစ်ကျော်နေပြီ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ အံ့ဩစရာပဲ။ သနားပါတယ်၊ ဒီကလေးမတစ်ယောက် ဘယ်လိုများ အချိန်တွေကိုကျော်ဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်”

“သနားမနေနဲ့အမေရေ၊ သူများက သမီးတို့ထက် အစစအရာရာသာနေပြီ။ သမီးပွင့်ထားတဲ့ဆိုင်ကြီးမှ အကြီးကြီးပဲ”

“အရင်လိုယောက်ျားလေးပုံပဲလား”

“မေမေမြင်ရင်တောင် မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးက ဆံပင်ရှည်နဲ့ဝမ်းဆက်နဲ့။ သမီးထက်တောင် ကျော့သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ။ မနက်က နိုင်တူးအမေ မသေးသေးက မေမေတို့ဆိုင်မှာ ဈေးလာဝယ်ရင်း နိုင်တူး ဒီနေ့ ထောင်ကလွတ်မယ်လို့ပြောသွားတယ်။ ပြစ်ချက်တွေက များတော့ ထောင်ထဲမှာ တမေ့တမောပဲ”

“ဒီနေ့ ဟုတ်လား၊ နိုင်တူးက ဆယ်နှစ်ကျော်ကျသွားတာလေ။ ဘယ်ကဘယ်လို ဆယ်နှစ်မှမပြည့်သေးတာ”

“အဲဒါပဲပြောနေကြတာ၊ နိုင်တူးတစ်ယောက် ထောင်ထဲမှာ အသိတရားရသွားပြီထင်ပါရဲ့။ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ဆိုလားဘာလားပဲ”

“ဪ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒါနဲ့ သမီးဘယ်တော့ပြန်လာမလဲ”

“မနက်ဖြန်ပြန်လာမယ်”

“ဟဲ့! မြန်လှချည်လား”

“မေမေ့ကိုလွမ်းသွားလို့လေ၊ မေမေ အရမ်းချစ်တယ်နော်။ သမီးနဲ့မနက်ဖြန်တွေ့ရအောင်”

ဟုဆိုပြီး ဖုန်းချကာ မီးဖိုခန်းထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ပြီးမှ ဝက်သားကို ကုန်းဘောင်ကြီးကြော် ကြော်နေသောဒေါ်လေးခိုင်နားသို့ကပ်ပြီး ဒေါ်လေးခိုင်၏ကျောပြင်ကိုမှီကာ...

“သမီး မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဆိုင်းမဆင့်မဆင့်ပါလား။ မမဆက်က ဘာဖြစ်လို့တဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ သမီးပြန်ချင်လို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သမီးပြန်လာခဲ့မှာပါ။ အလွန်ဆုံးငါးရက်ပေါ့”

ဟုဆိုတော့ ဒေါ်လေးခိုင်က လှည့်ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်လေး”

“အင်း... ပြော”

“ကိုညိုနဲ့သမီးရဲ့ကိစ္စက အဆင်မပြေရင်ရော”

“ဘာအရေးလဲ သမီးရယ်၊ ဒေါ်လေးကိုကမ်းလှမ်းထား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

တဲ့ ယောက်ျားလေးရှင်တွေရှိပါတယ်”

“အဲဒီထဲမှာမှ ဘာလို့ ဥဩညိုနဲ့ပဲ ပေးတွေ့ရတာလဲ”

“သူက အရည်အချင်းပိုရှိသူလို့ ထင်လို့ပေါ့”

“သမီးက အိမ်ထောင်မပြုလို့မရဘူးလား”

“အဲဒီလိုပြောလာမှာကို အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ဒေါ်လေးအနေနဲ့လည်း တစ်ဦးတည်းသောတူမချောကိုစိတ်ချချင်တယ် နန်းလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ နန်းရယ်၊ ဥဩညိုနဲ့အဆင်မပြေဘူးလား”

“သမီး သူ့ကိုလက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဥဩညိုကရော ကမ်းလှမ်းလာပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ကမ်းလှမ်းလာတဲ့သူ့ရဲ့လက်ကို သမီးက ပုတ်ချချင်တာ”

သူ့ရဲ့စကားလုံးကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ခိုင်က မယုံကြည်နိုင်သောမျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ဒေါ်လေးနဲ့သမီးက တူမနဲ့အဒေါ်တော်စပ်မှုမဟုတ်ဘဲ သူငယ်ချင်းလို့ ခဏသဘောထားကြည့်ရအောင်”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ သမီး”

“မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အမုန်းဆုံးအချိန်က ဘယ်အချိန်ဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

သူမရဲ့မေးခွန်းကို ဒေါ်တင်တင်ခိုင်က အနည်းငယ်စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး မီးခလုတ်ကိုပိတ်ကာ...

“ကိုယ့်အရှေ့မှာ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အခြားမိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို ကြင်နာပြုနေချိန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မှန်တယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီတခြားမိန်းကလေးက အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေခဲ့ရင်ရော ဘယ်လိုခံစားရမယ်ထင်သလဲ”

“ရင်ထဲကအူတွေ ဆွဲထုတ်သလိုနာမယ်၊ မခံချိုမခံသာဖြစ်မယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့သူနှစ်ယောက်ကို မုန်းမယ်”

“ဒေါ်လေးသာဆို အဲဒီလိုလူကို ဘာပြန်လုပ်မလဲ”

“ကိုယ်ခံစားရသလို ခံစားမှုမျိုးကို ပြန်ပေးမယ်”

ဟု လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးဖြေပြီးကာမှ နန်းစဉ်ဆက်၏မျက်နှာကို မမြင်ဖူးသူတစ်ယောက်နှယ်ကြည့်ကာ...

“ဥဩညိုက အဲ့လိုလုပ်လို့လား”

“သူကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ”

“ဒါဆို သမုဆွေနဲ့”

“သမီးလက်တုံ့ပြန်မယ် ဒေါ်လေး၊ ရှက်စရာကောင်းတဲ့ သမုရဲ့နောက်ကြောင်းကို ဥဩညိုရဲ့ရှေ့မှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း

၂၄၄ နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်

မြင်အောင်ကို ချပြမယ်။ ဥဩညိုရဲ့မျက်နှာကြီးက ရှားမီးနဲ့အထိ
ခံထားရသလိုဖြစ်နေတာကို သမီးအရသာခံပြီး ထိုင်ကြည့်ချင်
တယ်။ ပြီးတော့ နောက်ကျောကို စားနဲ့ထိုးချင်တဲ့သမီးကို လက်
တုံ့ပြန်ချင်တယ်။

“သမီးရယ်၊ အဲဒီလိုလုပ်ဖို့မသင့်ဘူးထင်တယ်၊ အဲဒါ
သူများအားနည်းချက်လေ”

“ဟင့်အင်း... မရတော့ဘူး ဒေါ်လေး၊ သမီးဆုံးဖြတ်
ပြီးသွားပြီ”

“သူကြင်မှ ကိုယ်ကြင်ပေါ့သမီးရယ်၊ ဂရုစိုက်စရာလား”

“ဒေါ်လေးက ဘာလို့တစ်ချိန်တည်း စကားနှစ်ခွန်းပြော
ရတာလဲ”

“သမီးနာကျင်ခံစားရမှာကို မလိုလားလို့ပေါ့သမီးရယ်”

“ဟင့်အင်း... သူတို့နာကျင်သွားတယ်ဆိုရင် သမီး နာ
ကျင်လည်း ရတယ်ဒေါ်လေး”

ဒေါ်တင်တင်ခိုင် သက်ပြင်းချမိပါသည်။ ထိုသက်ပြင်း
က လူကြီးပီပီ အရာရာကိုကြိုမြင်နေလို့ဆိုလျှင် မှန်ကန်လေ
မလား။ ဒေါ်တင်တင်ခိုင်ကရော ဥဩညိုနဲ့ တူမချောအား မိတ်
ဆက်ပေးမိခဲ့ခြင်းအပေါ် နောင်တရနေပြီလား။

နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆန်း (၂၂)

“နိုင်တူး”

လက်မောင်းတွင် နဂါးရုပ်ဆေးမင်ကြောင်ကြီးကို ထင်
ထင်ရှားရှားထိုးထွင်းထားသော နိုင်တူးက ခေါ်သံကြောင့် လှည့်
ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ငါ့ကိုမှတ်မိလား”

“မမှတ်မိဘဲရှိပါ့မလား နန်းစဉ်ဆက်ရယ်။ နင်က အရင်
ကထက် ပိုလှလာတယ်”

ဟုဆိုကာ ဆိုက္ကားပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်ပြီး သူမနှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ရပ်လာပါသည်။ အချိန်တွေသာ ခြားနားသွားပေမယ့်
နိုင်တူး၏မှိုက်ကန်းကန်းမျက်ဝန်းတစ်စုံကတော့ မပြောင်းလဲသေး
တာအမှန်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နင်ဘယ်တုန်းက လွတ်လာတာလဲ”

“မကြာသေးပါဘူး၊ ဒီနေ့ရောပေါင်းမှ သုံးရက်”

“ဪ”

“ဒါနဲ့ မင်း ယောက်ျားရသွားပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ငါမျှော်လင့်လို့ရသေးတာပေါ့”

“နင်က အရင်းအတိုင်းပဲနော်”

“နည်းနည်းတော့ ယဉ်ကျေးသွားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ဟဲဟဲ... တန်းစီးတွေက ငါ့ကိုတီးထည့်လိုက်ကြတယ်လေ။ နည်းနည်းတော့ အချိုးကိုပြင်ရတာပေါ့။ ဟိုထဲမှာက ကိုယ့်ထက် မိုက်တဲ့လူချည်းပဲ”

ထောင်ကျရတာကိုပင် ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုလို ပြောနေသောနိုင်တူးကို သူမက အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်နေဖြစ်ပါသည်။

“မင်းက ဘာလို့ယောက်ျားမယူသေးတာလဲ”

“ကြိုက်တဲ့လူ မတွေ့သေးလို့ပါ”

“မင်းက ချေးများလို့နေမှာပါ။ ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုမျှော်စောင့်နေသလား”

“ငါက ကလေးအဖေတွေကို မချစ်တတ်ဘူးဟေ့”

“ကလေးအဖေ... ဟုတ်လား”

ဟုဆိုလာချိန်မှာတော့ သူမက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ကာ...

“နင် သမုကိုမေ့သွားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

သမုဆိုသောအမည်ကိုကြားတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက် နိုင်တူး၏မျက်ဝန်းများမှာ တောက်ပလာရပါသည်။

“မေ့မလား၊ အဲဒါ မေ့စရာလား၊ မေ့ပါဘူး၊ ငါထောင်က ထွက်လာလာချင်း အိမ်ကိုအရင်မပြန်ဘဲ သမုဆွေတို့အိမ်ကို သွားခဲ့တယ်”

သူမ မမျှော်လင့်ထားတဲ့အဖြေစကားကြောင့် အံ့သြသွားမိသည်မှာအမှန်ပါ။

“နင်က သမုရဲ့အိမ်ရှေ့ကို သွားခဲ့တယ်ဟုတ်လား”

“သူတို့အိမ်ပြောင်းသွားကြတာ ကြာပြီဆို”

“နင်က သမုကိုချစ်သွားလို့လား”

“ငယ်ငယ်တည်းက ငါချစ်တာ မင်းတစ်ယောက်တည်းပါ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်။ ငါ သမုဆွေကိုအားနာလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက ရူးရူးမိုက်မိုက်နဲ့လုပ်ခဲ့တာ။ ငါ သိပ်

ကိုလွန်သွားခဲ့မှန်း တဖြည်းဖြည်းသိလာခဲ့တယ်”

“အားနာနေတာလား”

“ငါ သူ့ကိုတောင်းပန်ချင်တယ်။ သူတို့ဘယ်ကိုပြောင်းသွားကြတာလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ”

ဟုဆိုတော့ ရုတ်တရက်ပင် နိုင်တူးက ဝိုင်းကျသွားခဲ့သဖြင့် သူမက နိုင်တူးကိုအကဲစမ်းသလိုကြည့်ကာ...

“အားနာစရာမလိုဘူး၊ နင်လည်း ထိုက်သင့်တဲ့ဖြစ်ရပ်ကျပေးပြီပဲ”

“သူ့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေတာပေါ့၊ သူ့သမီးတောင် ရှစ်နှစ်ရှိပြီ”

“ဪ... သူ ယောက်ျားရသွားပြီကိုး”

“သူ့သမီးက နင်နဲ့လည်းဆင်တယ် နိုင်တူး”

“ဘာ!”

နိုင်တူး၏မျက်လုံးထဲတွင် နားမလည်မှုတွေများစွာ ခိုအောင်းနေခဲ့ပါသည်။

“သမုက အဲဒီလိုခပ်လွယ်လွယ်မိန်းကလေးမဟုတ်မှန်း နင်သိမှာပါ နိုင်တူး။ ပြီးတော့ သမုနဲ့နင်နဲ့ ပတ်သက်မှုအတိုင်း

အတာကို နင်အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ပြီးတော့ ပျိုဇင်က ရှစ်နှစ်ကျော်သွားပြီလေ။ နင်ထောင်ထဲမှာနေခဲ့တဲ့သက်တမ်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တဲ့သက်တမ်းကို ချိန်ကြည့်ပေါ့”

“ငါ့နားကို ငါမယုံနိုင်တော့ဘူး နန်းစဉ်ဆက်။ မင်းပြောတာမို့ ကြိတ်မှိတ်ယုံလိုက်ရပေမယ့် အခြားတစ်ယောက်သာဆို ဒါ ဟာသလို့တွေ့မိမှာပဲ”

“ပျိုဇင်က ဖခင်ကိုစိတ်ဝင်စားနေပုံရတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဖခင်တော်တဲ့စိတ္တဇမျိုးပေါ့”

“ဒါတွေကို ဘာကြောင့် ငါ့တို့လာပြောနေရတာလဲ”

“ဘာလဲ၊ နင်က လောကမှာ နှင့်ရင်သွေးရှိနေတာကို အသိအမှတ်မပြုချင်လို့လား”

“ငါလည်း ဥပဒေကိုနားလည်သင့်သလောက် နားလည်ခဲ့ရပါပြီ။ ငါထပ်ပြီးမရှုပ်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သမုဆွေအပေါ် ထပ်ပြီး အားနာစရာလုပ်မိမှာစိုးတယ်။ ငါ့စိတ်က ဘယ်လောက် မိုက်ရှူးရဲခဲ့လဲဆိုတာ နင်လည်း သိပါတယ်”

“နင် ပျိုဇင်ကို မတွေ့ချင်ဘူးလား”

“နာမည်က ပျိုဇင်တဲ့လား”

“နင်တွေ့ချင်ရင် ငါ နင်ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားမယ်လေ”

သူမက စိတ်အားထက်သန်စွာပြောတော့ နိုင်တူးက သူမကို သံသယမျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်လာပါသည်။

“သမုဆွေမင်းက သူငယ်ချင်းပါ။ သမုဆွေကိစ္စကြောင့် မင်းက ငါ့ကိုမုန်းနေခဲ့မယ်လို့ထင်ထားတာ။ မုန်းရင်လည်း မုန်းသင့်ပါတယ်။ ငါက မုန်းသင့်တဲ့ကိစ္စကို ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ကောင်ပဲ။ မမုန်းဘဲ ခုလိုလုပ်နေတာက သာမန်မဟုတ်ဆုံးဘဲ။ ငါ့ကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်မလား နန်းစဉ်ဆက်”

“ငါ သမုကိုမကျေနပ်လို့”

“ဘယ်လို”

“သမုက ငါ့ရည်းစားကို လုယူထားတယ်”

“ဘာ!”

“နင့်ဘက်ကသာ ငြိမ်နေရင် နင့်သမီးက မကြာခင်မှာ ပထွေးလက်ထဲရောက်တော့မယ်။ ပထွေးနဲ့ မယားပါသမီးတွေ ရဲ့ဆက်ဆံရေးက အဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ နင်ထင်သလား။ ပြီးတော့ သူက ငါ့ရဲ့ရည်းစား”

ဟုဆိုကာ ယုတ္တိရှိသွားအောင် မျက်ရည်လေးပါ ဝဲပြဲလိုက်တော့ နိုင်တူးမှာ သူမစကားကို သံသယမရှိ ယုံကြည်သွားပုံရပါသည်။

လူပိုက်၊ လူပေတေတွေဟာ မိမိတို့ရဲ့ရင်သွေးအပေါ်မှာ တော့ အင်မတန်အလေးထားတတ်သူတွေမို့ ထိုလူတွေစာရင်းတွင် နိုင်တူး ပါသွားသည်ထင်ပါရဲ့။ နိုင်တူး၏မျက်နှာပေါ်တွင် မမြင်ဖူးသေးတဲ့သမီးအပေါ် စိုးရိမ်မှုတွေက အထင်းသားပေါ်လွင်နေခဲ့ရပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးတွေအဖို့တော့ ဖခင်ရင်းရဲ့ရင်ခွင်က အလုံခြုံဆုံးပါ”

“သမုဆွေက ငါ့ကိုမုန်းနေမှာမို့ ငါ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ”

“ဘယ်လောက်ပဲမုန်းမုန်း နင်က ကလေးအဖေလေ။ နင့်သမီးမျက်နှာရှိသေးတာပဲ။ သမုဘယ်လောက်မုန်းနိုင်မှာလဲ။ သွေးကစကားပြောပါတယ်ဟယ်။ နင်အညံ့ခံလိုက်ရင် သမီးကို ချစ်တဲ့သမုရဲ့စိတ်က ခံနိုင်ရိုးလား”

“မင်း ဘာလို့ ဒါတွေ ငါ့ကိုလာပြောရတာလဲ”

“ပြောပြီးပါပကော။ အဲဒါ ငါ့ရည်းစားလို့။ ပြီးတော့ နေရာမှန်လူမှန် ရှိစေချင်ရုံပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့သမုက လက်မထပ်ခဲ့ပေမယ့် လင်မယားတွေပဲလေ။ ပြီးတော့ မိသားစု၊ မိသားစုဆိုတာ အတူတူနေသင့်တယ်”

“သမုဆွေက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်”

“နင် သမုကိုတော်တော်သိနေတာပဲ။ ပြီးတော့ ပြောချင်တယ်။ အဲဒီလို တုန့်ဆိုင်းနေပုံက နင်နဲ့မလိုက်ဘူး။ အဲဒါ နင့်စတိုင်လ်မျိုးမဟုတ်ဘူး”

ဟုဆိုတော့ နိုင်တူးက ပြန်လည်ငြိမ်ကျသွားရပါသည်။

“ငါလိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းခေါ်မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“လိုက်မယ်ကွာ... ဘယ်တော့လဲ”

“နင်စိတ်ပါရင် မနက်ဖြန်ပဲ သွားကြတာပေါ့”

“ဪ... နန်းစဉ်ဆက်”

“ပြောလေ”

“ဒီအကြောင်းတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမပြောထားနဲ့ဦး။ ငါ့အမေက မြေးရူး ရူးနေတာနဲ့ သူသာသိရင် ငြိမ်နေမှာတော့မဟုတ်ဘူး။ ပြဿနာဖြစ်မယ်”

“အေးပါ။ ဒါဆို မနက်ဖြန်မှ ကားဂိတ်မှာဆုံတာပေါ့”

ဆိုပြီး လှည့်ထွက်လာက အောင်နိုင်သူအပြုံးနှင့် ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။ စိတ်ချပါ နိုင်တူး။ နင်မတားရင်တောင် ငါက ပြောဖို့အစီအစဉ်မရှိပါဘူး။ ငါ့ရဲ့ဦးတည်ချက်က ဥဩညိုကိုပဲမို့ နင့်ကို ဥဩညိုရှေ့ ဆွဲပြနိုင်ရင် ရပါပြီ။ တခြားလူတွေမလိုပါဘူး။

မှတ်ထား သမုဆွေ။ အဲဒါအိပ်ပျော်နေတဲ့ကျားနာကိုမှ နှိုးချင်တဲ့အတွက် နင်ပြန်ရလိုက်တဲ့အမြတ်ပဲ။ ငါ့ကိုမှခံစားရအောင် လုပ်တဲ့နင့်ကို ငါကပြန်လုပ်ပြမယ်။ နင့်ဘဝကို ငါက ခါးကကိုင်ပြီး ဝှေ့ရမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာ နင်မှတ်ထား သမုဆွေ။

ဥဩညိုနဲ့မှ သွားပတ်သက်တဲ့နင် ကောင်းကောင်းကြီး နောင်တရစေရမယ်။

နိမိတ်

rd Ro

CHINA

အဝန်း (၂၃)

“တိ! တိ!”

“ဟင်... ကိုဥဩညို”

ဥဩညိုက ကားပေါ်မှ ဟန်ပါလေး ဆင်းလာခဲ့ပါ၏။
သူမ မရှက်တမ်းဝန်ခံရလျှင် ဥဩညိုဟာ လူချောလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်ပြီး သူမအပေါ် ကြင်နာလွန်း၍ သူမရင်ခုန်ခဲ့မိသည့်
အချိန်တွေလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူမမြို့သိပ်ဖုံးကွယ်နိုင်
ခဲ့၏။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ဥဩညိုကို နန်း၏သတို့သားလောင်း
အဖြစ် ရင်ထဲမှတ်ယူပြီးသားမို့ပါ။

“သမုကိုမတွေ့ရတာ ခုဆို ခြောက်ရက်မြောက်ပြီ”

“ဒီကို ဘာကိစ္စလဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပွင့်လင်းကို သတိရလို့လေ၊ ပြီးတော့ သမုကိုရော တွေ့ချင်တာနဲ့”

“ကိုဥဩညိုရဲ့ စကားက နည်းနည်းစည်းစည်းလွတ်လွတ် ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“ကိုယ်က ပွင့်လင်းလွန်းသွားပြီထင်တယ်”

“အမှန်က သမုလည်း ကိုဥဩညိုနဲ့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် နေချင်ပါတယ်”

“အခုလည်း သင့်သင့်မြတ်မြတ်ပါပဲ”

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးရာက သွားမလားဆိုတာ မသိပေမယ့် သမုက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲ မေးချင်တယ်”

“မကျပါဘူး... မေးပါ၊ ကိုယ်ဖြေချင်ပါတယ်”

“သမုဆီရောက်လာတဲ့ ကိုဥဩညိုရဲ့ ခြေလှမ်းက ဘာတွေလဲ”

“သမု ဘာကိုမေးတာလဲ”

“သမုဆိုလိုရင်းကို ကိုဥဩညို သဘောပေါက်မှာပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုဥဩညိုက အဲလောက်ထိ မညံ့တဲ့လူမို့ပဲ”

“ကိုယ် သမုကိုစိတ်ဝင်စားတယ်”

“ဒါတင်ပဲလား”

“ဟင့်အင်း... ဒီထက်ပိုတယ်ဆိုတာကလွဲရင် အခုချိန်မှာ ဘာမှမပြောချင်သေးဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

“သမုအပေါ် အထင်သေးသလိုဖြစ်မှာမို့ပါ။ ဒါကြောင့် လေးနက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကိုပြောဖို့ အချိန်စောင့်နေတာပါ”

“ကိုဥဩညိုက ခုလိုပြောလာတော့ သမုဘက်ကလည်း ပြောစရာစကားလုံး ရှိသွားပြီ”

“ပြောပါ သမု”

“ကိုဥဩညိုနဲ့ နန်းက ဘာလဲ”

“အိမ်ထောင်ဖက်တွေကြည့်တယ်ဆိုတဲ့ အဆင့်မှာပါပဲ။ ကိုယ့်ဘက်က နန်းအပေါ် ကိုယ် စိတ် နှုတ် ဘာမှမကျူးလွန်ထားပါဘူး။ နန်းစဉ်ဆက်က လှတယ်၊ ပြီးပြည့်စုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ဘတ်ထဲဝင်ဖို့မဝင်ဖို့ကတော့ ဒါတွေနဲ့အနည်းငယ်ပဲ ပတ်သက်မယ်ထင်တယ်။ အားမနာတမ်းဝန်ခံရရင် ကိုယ့်ရင်ထဲ နန်းစဉ်ဆက် မရှိဘူး”

“ကိုဥဩညိုက သမုရှေ့မှာ အဲဒီလိုပြောတော့ နန်းရဲ့ သိက္ခာကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ထိပါးသွားပြီထင်လဲ”

“ဆောရီး... ကိုယ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်ရုံပါ။

အဲဒီလိုမရည်ရွယ်ပါဘူး။ သမုတိတ်မပူပါနဲ့။ နန်းစဉ်ဆက်ကလည်း ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေလိုပဲသဘောထားတာမို့ပါ။”

“နန်းနဲ့ကိုညညညိုတို့ ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးပဲ ရှိပါစေ၊ ကိုညညညိုရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို သမုလက်မခံနိုင်ပါဘူး။”

“ဘာလို့လဲ သမု”

“သမုက ကလေးအမေပါ။ အပျိုမဟုတ်ဘူး”

“ဒါ ကိုယ်သိပြီးသားပါ။ ပြီးတော့ လက်ရှိကာမပိုင် မရှိမှန်းလည်းသိတယ်”

“သမုဘဝက ရှင်ထင်သလောက် မရိုးစင်းဘူး ကိုညညညို၊ ဒါကြောင့် ကိုညညညိုရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို အချိန်မီပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်ပါ”

“နောက်ကျသွားပြီ သမု”

“ဒါပေမဲ့ သမုဘက်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသားပဲပြော ပါ့မယ်။ သမုက ကိုညညညိုမဟုတ်ဘူး။ အခြားဘယ်ယောက်ျားရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကိုမှ လက်ခံဖို့အစီအစဉ်မရှိဘူး”

“ပွိုင့်ဇင်ရဲ့အဖေက တော်တော်ဆိုးခဲ့လို့များလား”

ဥညညိုက မှတ်ချက်ပေးသည်တွင် သူမ မကြည့်စမှပင် ဥညညိုကိုစိုက်ကြည့်ဖြစ်ပါ၏။

“အထူးသဖြင့် နန်းနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ရှင်ကို ပိုပြီးလက်မခံနိုင်ဘူး။ သမုတို့သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“အဲဒီစကားလုံးကိုတော့ ကိုယ်စိတ်တိုတယ်။ သမုရဲ့ စကားလုံးက နန်းစဉ်ဆက်နဲ့ကိုယ်က ပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေသလို လိုပဲ။ ကိုယ် ဒီထက်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမပြောတတ်တော့ဘူး”

“ထားပါ... ဒါ ရှင့်ကိစ္စ။ သမုအပိုင်းကို အပြတ်ပြောပြီးပြီ။ သမုလက်မခံနိုင်ဘူး”

“အဲ့ဒါ သမုအပိုင်းပါ။ ကိုယ်က ကိုယ့်အပိုင်းမှာပဲ ကိုယ် နေမှာပါ”

ဒေါသမပါသောလေသံမျိုးနှင့်ပြောကာ သူမကို သူက ဖြတ်ကျော်လိုက်ပြီး...

“သမီးပွိုင့်ဇင်”

ဟု သူများသမီးကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်းခေါ်နေပါသေးသည်။

“ပွိုင့်ဇင်”

သူ၏ဒုတိယအကြိမ်ခေါ်သံကြောင့် ရွယ်တူကလေးမနှစ်ယောက်နှင့်အတူ လာနေသောပွိုင့်ဇင်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လာပါသည်။ ပြီးနောက် ကြည်ရွှင်စွာပြုံးပြပြီး သူငယ်ချင်းများကို

တစ်ခုခုပြောနေဟန်တူပါသည်။

“သမီး၊ ပွိုင့်ဇင်က အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတယ်နော်”

ဘေးမှ သမီးဆွေကိုပါ ပြောမိလိုက်ပါသေးသည်။ ထိုကလေးမနှစ်ယောက်နှင့် ပွိုင့်ဇင်က လမ်းခွဲထွက်လာပြီးမှ သူနှင့် သူမနားသို့လျှောက်လာကာ...

“အရမ်းပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ၊ ဒီနေ့ ဦးရော မေမေရော သမီးကို အတူတူလာခေါ်တာပေါ့”

သမီး၏စကားကို သူကသာ ပြုံးရွှင်နေခဲ့ပေမယ့် သူမကတော့ မျက်နှာမသာမယာနှင့် မှုန်တေတေရပ်နေခဲ့ပါသည်။

“သမီးသူငယ်ချင်းတွေကို ဘာပြောလိုက်လို့ သူတို့က ပြုံးသွားရတာလဲ”

“သူတို့ချည်း ကြားနေတာလေ ဦးဦးရဲ့။ အဲဒါနဲ့ သမီးလည်း အဲဒါငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေလေလို့ ပြောလိုက်တာ။ ကီးကီက သမီးကိုအရမ်းအားကျနေတာ။ ဖေဖေရောမေမေရော နှစ်ယောက်လုံး ချောလို့တဲ့”

“သမီး”

သူမက ဝင်ဟန့်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွားပါပြီ။

“မေမေ စိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်တယ်”

“ဦးကတော့ စိတ်မဆိုးပါဘူး”

“မေမေနဲ့ဦးက အလုပ်အတူတူလုပ်တာလေ၊ သမီးက ဦးရဲ့ကားကိုပိုကြိုက်တယ်”

ဆိုတော့ သူ့မှာ ဝမ်းသာလုံးဆို၍နေခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်ပင် အသက်ရှစ်နှစ်အရွယ်သမီးကို စွေခနဲပွေ့ချီကာ သမီးကို မျက်လုံးလေးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်မိပါသေးသည်။ သူနှင့်သမီးအပေါ်မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့သမီးရဲ့ပုံစံလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းနေပါသည်။

သူပျော်နေမိပါ၏။ ခုလိုကျတော့ သမီးကို မိသားစုဝင်တစ်ဦးလို မြင်မိနေ၍ သူကြည်နူးမိပါသည်။

သမီးရဲ့ မင်းလေးကသာ လက်မခံနိုင်ကြောင်း စွတ်ပြောနေပေမယ့် ကိုယ်ကတော့ ပိုပြီးရှေ့တိုးရတော့မယ်နဲ့တူတယ်။ မရတော့ဘူး သမီးရယ်။ ကိုယ့်ဝေဒနာတွေက ရင့်ကုန်ပြီ။

“ဦး၊ မေမေစိတ်ဆိုးနေရင် ဘာလုပ်ရမလဲဟင်”

သူ၏ကားပေါ်ရောက်တော့ ပွိုင့်ဇင်လေးက ဆိုလာပါလျှင် သူက ပွိုင့်ဇင်လေးကိုပြုံးပြီးကြည့်ကာ...

“ပါးလေးကို အနမ်းပေးလိုက်”

“ဟင်! ဦးက အန်တီနန်းစိတ်ဆိုးနေရင် အဲလိုလုပ်လား”

ဟာ! ဘယ်ကလာ၊ အန်တီနန်းနဲ့ဦးက သူငယ်ချင်းတွေ
ပါ။

“မေမေပြောတော့ အိမ်ထောင်ဖက်ဆို”

“သမီးမေမေနဲ့ပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တာ”

“ဒါဆို သမီးက ဦးကိုဖေဖေလို့ခေါ်ရမှာပေါ့”

“မကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ သမီးလည်း ကီးကိတို့လိုပဲ အဖေလို
ချင်တယ်။ ကီးကိရဲ့ဖေဖေက ကစားကွင်းပို့ပေးတယ်။ ပြီးတော့
ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ကားလျှောက်မောင်းတယ်တဲ့”

“သမီးက အဲဒါတွေ လုပ်ချင်လို့လား”

“သမီးက ဖေဖေမှမရှိတာ”

“ဦးလုပ်ပေးမယ်လေ”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကလည်း ဦးကိုပြန်လုပ်
ပေးရမယ်”

“သမီးက ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ဦးကိုချစ်လိုက်ပါလို့ သမီးမေမေ့ကိုပြောပေးလေ”

“မေမေ စိတ်ဆိုးရင်ရော”

“ပါးလေးကို အနမ်းပေးလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါဆို စိတ်မဆိုးတော့ဘူးပေါ့”

“ဒါပေါ့”

“ဦးမှာရော ဖေဖေရှိလားဟင်”

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က အဝေးကြီးမှာနေကြတာ”

“ဒါဆို သမီးရဲ့ဖေဖေနဲ့လည်း တွေ့မှာပေါ့”

“သမီးရဲ့ဖေဖေက အဝေးကြီးမှာ နေလို့လား”

“ဟုတ်! ဖေဖေက ပြန်မလာတော့မယ့်ဆီမှာ နေတာတဲ့”

“မေမေ ပြောတာလား”

“ဟုတ်ဘူး... ဘိုးဘိုးပြောတာ၊ ဘွားဘွားက ပြော
တယ်၊ မေမေ့ရှေ့မှာ ဖေဖေအကြောင်းမမေးနဲ့တဲ့”

ကလေးစကားကြောင့် ကလေးအဖေဆိုသူကို သူပို၍
စိတ်ဝင်စားလာမိပါသည်။ ပြီးတော့ စိတ်မကောင်းလည်းဖြစ်ရပါ
သည်။

“မေမေ့ကား ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူးနော် ဦး”

“ဟိုးမှာလေ၊ သမီးမေမေက ကားပါကင် ထိုးပြီးနေပြီ”

ဟု ကားဘေးတွင်ရပ်နေသောသမီးကို လက်ညှိုးထိုးပြ
ကာ သမီး၏ကားဘေးမှာပင် သူ၏ကားကို ရပ်လိုက်ပါ၏။

“ကိုညည်း၊ နောက် သမီးကျောင်းကိုမလာပါနဲ့တော့”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောကာ သမီး၏လက်ကိုဆွဲပြီး ထွက်သွားသောသမီးဆွေ့နောက်သို့ သူ့အပြေးကလေး လိုက်လာမိပါ၏။

“သမီးဆွေ”

ခေါ်သံပြောပြီးနောက် လူတစ်ယောက်က သမီး၏လမ်းကြောင်းရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်! ရှင်... ရှင်”

ခါးဝတ်ပုဆိုး ညစ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ဆံပင်ဖွာလန်ကျဲလှူက သမီးရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်ကာ သမီးက ကြောက်အားလန့်အားဖြစ်သွား၍ သူပင်လျှင် မြင်ကွင်းအပေါ် မှတ်တက်သွားရပါသည်။

“ဪ! ငါ့ကိုမှတ်မိသေးသားပဲ၊ သူက ပွိုင့်ဇင်လား”

ဟုဆိုကာ ပွိုင့်ဇင်လေးရှေ့တွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်ကာ ပွိုင့်ဇင်လေး၏ပါးပြင်ကိုကိုင်တော့ ပွိုင့်ဇင်လေးမှာ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် သူ့အနား ကွယ်ဝှက်နေခဲ့ပါသည်။

“ဟေ့လူ! ခင်ဗျားဘာလုပ်တာလဲ”

ဟုဆိုကာ သူကဝင်ဟန့်တော့ ထိုလူရဲ့အကြည့်က သူ့ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြည့်တွေကို သူမနှစ်သက်ပါ။ မိုက်ရှူးရဲဆန်ခြင်း၊ သွေးရှူးသွေးတမ်းနိုင်ခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်

အဆင့်အတန်းနိမ့်ကျခြင်းတို့က ထိုမျက်ဝန်းတွင် အထင်းသားတွေ နေရလို့ပါ။ ပုံစံက နွမ်းနွမ်းပါးပါးနှင့်မလိုက်ဖက်စွာပင် အကြည့်တွေက မောက်မာလွန်းနေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ အားလုံးထဲတွင် ထိုလူ့ထံမှရရှိနေသော ချိုင်းချွေးနံ့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးနေပါပြီ။

“ခင်ဗျားက ဥညည်းထင်တယ်”

သူအံ့သြသွားရပါသည်။ ထိုလူက ဘာကိစ္စနဲ့ သူ့ကိုပါ သိနေတာလဲ။

“ခင်ဗျားနေရာ ခင်ဗျားပြန်သွားတာ ကောင်းမယ် ဥညည်း၊ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ကျုပ်ကလေးနား နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်တွေ့ရလို့ကတော့ ခင်ဗျားအသေပဲ”

ဟုဆိုကာ လမ်းဖြတ်ကူးသွားသောထိုလူ့ကို သူအံ့သြမှတ်တက်စွာပင် ကြည့်နေခဲ့ပါ၏။ သူ့ရင်ထဲ ဘာမှဆက်မတွေးနိုင်တော့အောင် ရှုပ်ထွေးသွားရပါသည်။ ဒီလူ ဘာတွေပြောသွားတာလဲ။ ရူးနေပြီလားဟု တွေးပစ်မိပေမယ့် ထိုလူပြောသွားတဲ့ စကားတွေက ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းမှန်နိုင်သည်ဆိုတာကို ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေခဲ့ပါသည်။

အဲဒါက ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အသိစိတ်လွတ်သွား

၂၆၆ နိမိတ်

သည့်အထိ ထိတ်လန့်သွားသော သမုရဲ့ပုံကြောင့်ပါပဲ။

သူက သမုအိပ်ခန်းကို ကြင်နာစွာဖက်ရင်း သမုကို ဆိုင်ထဲသို့ခေါ်ဝင်လာပါသည်။ ဝန်ထမ်းများက သူတို့ကို တစ်ခိုက်တစ်စာအကဲခတ်နေကြပေမယ့် သူရောသမုပါ ထိုအရာတွေကို ဂရုမစိုက်နိုင်ပါတော့ချေ။

“ဟင်! မမ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ရေတစ်ခွက်လောက် ယူပေးတာက အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု သူကပြောပြီး အတွင်းခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်လာချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ နန်းစဉ်ဆက်ကို မထင်မှတ်ဘဲတွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဟင်! သမု၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“သူ... သူ... သူ... ရောက်လာတယ်”

“ငါလည်း အဲဒီအကြောင်းပြောမလို့ပဲ၊ နိုင်တူး သူထောင်ကလွတ်လာပြီး နင့်ကိုအသည်းအသန်ရှာနေတယ်”

“ဘာ!”

“နင့်မှာ သူ့ကိုယ်ဝန်ပါသွားတယ်ဆိုတာကို သူသိနေတယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ ၂၆၇

“ဘယ်လို!”

“နင်ရှောင်ချင်ရှောင်လို့ရအောင် ငါအချိန်မီလာပြောတာ။ သူငယ်ချင်းရယ်... ငါနောက်ကျသွားတယ်”

“ငါဘာလုပ်ရမလဲဟင်၊ ငါဘာမှမစဉ်းစားနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေပြီ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ”

“လွယ်တော့မလွယ်ဘူးဟ၊ နင်တို့က လက်မထပ်ဖူးပေမယ့် နင်တို့ကြားမှာ ပွိုင့်ဇင်က ရှိနေပြီလေ။ နိုင်တူးက ဘယ်လောက်မိုက်ရှူးရဲဆန်သလဲဆိုတာ နင်သိပြီးသားပဲ”

“သူ... သူ... ဘာလုပ်နိုင်မလဲဟင်”

“ငါ့အထင်တော့ ပွိုင့်ဇင်ကိုခေါ်မယ်၊ သူမသိဘဲနဲ့ မွေးခဲ့တဲ့ကလေးမို့ ပြဿနာရှာမယ်။ မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့လည်း ပက်နိုင်တယ်။ နောက်တစ်ဆင့်တက်ရရင် နင့်ကို သူ့မယားလုပ်ခိုင်းမယ်”

“ဘယ်လို!”

“ငါက ခန့်မှန်းပြောတာပါ”

“ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး နန်းရယ်”

ဟုဆိုရင်း စိတ်နဲ့ကိုယ်မကပ်သူလို ဆက်တိပေါ်ထိုင်ချလိုက်တော့ သမီးက သူမရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်လာပါသည်။ သူမက

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၆၈ နိဗ္ဗာန် နိဗ္ဗာန်

လည်း သမီးကို အားကိုးတကြီးပင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာပင် ဖက်ထား
မိပါ၏။ ဒီအချိန်မှာ သူမအတွက် သမီးသာလျှင် အင်အားလေ။

ရင်မှာ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျနေရ၍ ဥဩညိုကိုလည်း
မမြင်နိုင်တော့သလို နန်းစဉ်ဆက်ကိုလည်း စကားဆက်မပြောမိ
ပါတော့ချေ။

နိဗ္ဗာန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၅)

ညနေခင်းမှမြင်ကွင်းက သူ့ကို ယခုချိန်ထိ ဖမ်းစားနေ
၍ သူပင်လျှင် စိတ်ရှုပ်ထွေးနေရပါသည်။ ခြောက်ခြားနေသော
သမုရဲ့ပုံကို သူ ကရုဏာသက်ရပါ၏။ ပြီးတော့ သိချင်နေမိသည်။

တစ်ပိုင်းတစ်စကို မမျှော်လင့်ပါဘဲ သိရချိန်မှာတော့
အရာအားလုံးကိုသိပြီး ထိတ်လန့်မှုကို ပပျောက်သွားအောင် ကူ
ညီချင်မိပါ၏။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာအလုံးစုံကိုသိနိုင်ရန်အတွက်
တစ်ခုတည်းသောလမ်းစဖြစ်သော နန်းစဉ်ဆက်ကို သတိရမိ၍
နန်းစဉ်ဆက်ထံ ဖုန်းခေါ်မိပါသည်။

“ဟဲ့လို”

“နန်းစဉ်ဆက်... ကျွန်တော်ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ... ကိုညို၊ ပြောလေ”

ဟု ပြန်ထူးလိုက်တဲ့သူမရဲ့အသံက ခနဲသံများ ရောယှက် နေခဲ့ပါသည်။ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ဥဩညိုရယ်။ နောက်ဆုံး တော့ ရှင်ကလည်း ယခုချိန်ထိ သန့်စင်နေသေးတဲ့ ကျွန်မဆီကို ပဲ ပြန်လှည့်လာတာပေါ့။

ဟင်းဟင်း... လှည့်လာတဲ့ရှင်ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ကျွန်မ ခြေထိုးပြမယ်၊ သိလား... ဟန်ချက်ပျက်ပြီး ရှင်ဖရိုဖရဲလဲကျ သွားစေရမယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ ညစာအတူစားနိုင်မလားလို့ပါ”

“ရတယ်လေ... နန်းလည်း ညစာမစားရသေးတာနဲ့ အတော်ပဲ”

ဆိုပြီး စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ချိန်းဆိုကာ ဆုံဖြစ်သွားကြပြန်ပါသည်။ သူမနှင့်သူ ညစာစားချိန်မှာတော့ ရှစ်နာရီထိုးနေခဲ့ပါ ပြီ။

“အားတော့နာတယ်ဗျာ၊ ခုလိုကြီးချိန်းလိုက်ရတော့”

“ရပါတယ်၊ နန်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းပျင်းနေ တာ”

“စားပါဦး၊ ဟင်းတွေ အေးကုန်တော့မယ်”

ဟုဆိုကာ သူကစပြီး ဟင်းများကိုနှိုက်စားကာ...

“ကျွန်တော် တစ်ခုခုမေးချင်နေတယ်”

“ရပါတယ်၊ မေးပါ”

“ညနေကဖြစ်တဲ့ကိစ္စ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမရှင်းလို့ ပါ”

“ဪ... နိုင်တူးကိစ္စလား”

“အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က သမုန့်...”

“ကိုညိုကလည်း လူရင်းတွေဖြစ်နေပြီမို့ ပြောပါမယ်။ ပြီးတော့ တစ်စွန်းတစ်စသိသွားပြီဆိုတော့ မထူးတော့ဘူးလေ။ တကယ်တော့ ဒီအကြောင်းတွေက တခြားလူသိဖို့မကောင်းပါဘူး။ သမုန့်သိကွာနဲ့ဆိုလို့၊ ဘဝကိုဘယ်လောက်ပဲ ပြည်ဖုံးကားချ ထားထား၊ အနောက်မှာတော့ ရှုပ်ထွေးနေတတ်တာပဲ”

“နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့စကားက ဘာကိုဆိုလိုနေတာလဲ”

“သမုက အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ထိ ယောက်ျားလေး လို့ပဲ နေလာခဲ့တာ”

“ဪ”

“ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ရန်ဖြစ်တယ်၊ နောက် တော့ နိုင်တူးနဲ့ရန်ဖြစ်တယ်။ နန်းနဲ့သမုက တစ်မြို့တည်းသားဆို

တာကို ကိုညိုသိပြီးသားပါ။ ပြဿနာဖြစ်ပြီး သမုတို့က မြို့ထဲက လူမသိသူမသိ ပြောင်းသွားကြတာ။ ပြန်ဆုံကြတာတောင် မကြာသေးဘူး။

“ပြဿနာဟုတ်လား”

“ရှက်စရာကောင်းလွန်းလို့ ပါးစပ်ကတောင် ပြောရမှာ ခက်ပါတယ်”

“ပြောပြပါလား”

“နိုင်တူးနဲ့ ကိုညိုဆုံဖူးပြီးပြီမို့ နိုင်တူးရဲ့အဆင့်အတန်း ကိုပြောပြဖို့ မလိုလောက်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒီလို နိုင်တူးကို သမုက နှစ်ပြားမတန်အောင်ပြောလို့ ဟိုကရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး သမုကိုဆွဲပြေးသွားတာ သုံးရက်ကြာတယ်”

“ဗျာ!”

“သမုကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ပြန်တွေ့တော့ သမုက စိတ်နဲ့ကိုယ် မကပ်တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ နိုင်တူးက ထောင်ကျပြီး သမုတို့မိသားစုက ပျောက်သွားတော့တာပဲ။ ပွိုင့်ဇင်က နိုင်တူးရဲ့ရင်သွေးလေ”

သူ ပြဿနာကိုသဘောပေါက်သွားရပါပြီ။ ပြီးတော့ သမုကို ပိုပြီးသနားလာရပါသည်။ ခုမှ သမုက ဘာကြောင့် ဒီ

လောက်ထိ ထိတ်လန့်နေခဲ့သလဲဆိုတာ သဘောပေါက်လာခဲ့ပါသည်။

အတိတ်တုန်းက နိုင်တူးပေးခဲ့တဲ့စိတ်ဒဏ်ရာက သေးသေးလေးမှမဟုတ်တာကိုး။ ပြီးတော့ သမုကိုလေးစားမိပါသည်။ အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် ဒီလိုပုံနှင့်ရလာသော ကိုယ်ဝန်ကိုဖျက်ချပစ်မှာ ဧကံပင်။ ဒါကိုတွေ့မိတော့ မိခင်စိတ် ရှိသည့်သမုအပေါ် ပို၍အထင်ကြီးသွားမိပါသည်။ ပြီးတော့ ကာကွယ်ပေးချင်ပါသည်။ သူဘာလုပ်ရမလဲ။ ခုချိန်မှာ သူဘာလုပ်သင့်သလဲ။ ထိုသို့စဉ်းစားမိတော့ အကြံတစ်ခုရသွားကာ...

“နန်းစဉ်ဆက်”

“ပြောလေ ကိုညို”

ဟုအေးစက်စက်ပြောလာသော နန်းစဉ်ဆက်အား...

“နိုင်တူးကို ဘယ်နေရာမှာ တွေ့နိုင်မလဲ”

သူမ လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသောစကားလုံးဖြစ်ပါသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ကိုညို”

“ကျွန်တော့်ကို စုံစမ်းပေးလို့ရမလား။ နန်းစဉ်ဆက်က

ပဲ ဇာတိမြို့နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိတာမို့ပါ”

ဟုဆိုလာတော့ သူမ တအံ့တဩပင် ဥဩညိုဖျက်

နာကို ကြည့်မိသွားခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော် ကာကွယ်ပေးချင်တယ်”

“ကာကွယ်ပေးချင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော် သမုကိုချစ်တယ်”

သူမနားထဲ မိုးကြိုးများစွာ စီးဝင်သွားသလို ခံစားရပါသည်။ သူမရဲ့ရှေ့မှာ ဘာစကားမျိုးပြောလိုက်တာလဲ။

“ဒီလိုဒဏ်ရာများတဲ့သမုရဲ့ဘဝလေးကို ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ ပြီးတော့ မိခင်စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့သမုကို လေးစားတယ်”

“တော်ပါတော့ ကိုညို၊ ရှင့်စကားတွေကို ရပ်လိုက်ပါတော့”

“ကူညီပါ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်... ကူညီပါ။ ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ”

သူမရင်ထဲ ဓားနှံမီးလိုက်သလို သွေးစိမ်းရှင်ရှင် ကျနေရပါသည်။ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ဥဩညို၊ ဖန်ပါးကို အခြမ်းခြမ်းကွဲသွားအောင် ရိုက်ပစ်ချင်မိပါသည်။ ရှင့်စိတ်က ဘာလို့ အဲဒီလို ရူးမိုက်နေရတာလဲ ကိုညိုညို။ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို အကြိမ်ကြိမ် အရှက်ရအောင် လုပ်ရတာလဲ။

“ကောင်းပြီလေ၊ နန်းစုံစမ်းပြီး ချိန်းဆိုလိုက်ပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ နန်းစဉ်ဆက်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကိုညိုပြင်ဆင်ထားရလိမ့်မယ်။ နိုင်တူးက ဘယ်လိုတောင်းဆိုလာမလဲမသိနိုင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့တွေ့ရအောင်သာ ကူညီပေးပါ။ ကျွန်တော် နန်းစဉ်ဆက်ရဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ”

သေလိုက် ဥဩညို။ သစ်ပင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ဆောင့်ပြီး သေလိုက်။ အဲဒီလောက် အဖြစ်သည်းလေ အထိနာလေဆိုတာ ရှင်မကြာခင် သိစေရမယ်။

ဆန်း (၂၅)

“အဲဒီဆိုင်ထဲကို ဝင်သွားပါ၊ နင့်ကို ဥသြည့်၊စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ငါအခုထိ နားမလည်ဘူး၊ ငါက ဘာကြောင့် ဥသြည့်၊ နဲ့တွေ့ရမှာလဲ”

“ချမ်းသာလောက်တဲ့ငွေပမာဏမျိုးလည်း တောင်းလို့ရတယ်”

“ငါက သူ့ဆီက ဘာကိစ္စနဲ့ငွေတောင်းရမှာလဲ”

“နင့်ကို သူက အပေးအယူလုပ်လိမ့်မယ်လို့ နန်း ယုံကြည်တယ်၊ မှတ်လောက်သားလောက်အောင် တောင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ။ မတတ်နိုင်လောက်တဲ့အတိုင်းအတာထိ တောင်းပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

နန်းစဉ်ဆက်၏စကားကို နားမလည်စွာ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခမ်းနားသောစားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ မိမိပုံက ညစ်တီးညစ်ပတ်နှင့်မို့ ဆိုင်၏အပြင်အဆင်ကို အားနာမိပါသော်လည်း ပမာမခန့်မျက်နှာပေးမျိုးကိုသာ အသုံးပြုဖြစ်ပါ၏။ သံကြိုးလေးများ ညစ်ပေနေသော ဆင်သုံးကောင်ဖိနပ်တစ်စုံမှာလည်း တောင်ပြောင်ဝင်းလက်နေသောကြွေပြားခင်းပြင်ကိုပင် အားနာဖို့ကောင်းနေပါတော့သည်။

“ဒီကဧည့်သည်က ကိုဥဩညိုကိုများ ရှာနေသလား”

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးက ဆိုလာတော့ သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဒီဘက်ကို ကြွပါရင်”

ဟုဆိုကာ ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့စဉ်မှာတော့ နောက်ဆုံးတွင် အခန်းငယ်လေးထဲ ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတော့သည်။

“ဪ... ကိုနိုင်တူး လာပါဗျာ”

သူ့လိုလူကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ဥဩညိုက ကြိုလိုက်၍ သူ့စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလိုက်ရပါသည်။

“ကိုနိုင်တူး ဘာကြိုက်တတ်မှန်းမသိလို့ ကျွန်တော်

အဆင်ပြေသလို မှာထားလိုက်ပါတယ်”

စားပွဲကျိုးတော့မတတ် ခင်းကျင်းထားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ရည်ညွှန်းပြီးပြောလျှင် နိုင်တူးက ခပ်တည်တည်ပင် ဥဩညိုနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဟု ဂျစ်ကန်ကန်မေးလာသည်တွင် ဥဩညိုက မျက်နှာကြောကို အတတ်နိုင်ဆုံး လျော့ထားရပါသည်။ တစ်ဖက်က တင်းရင် ကိုယ်ကလျော့၊ တစ်ဖက်ကလျော့လျှင် ကိုယ့်ဖက်က တင်းဆိုတာမျိုးက သူလိုစီးပွားရေးသမားရဲ့အကျွမ်းကျင်ဆုံး ဘာသာရပ်ထင်ပါရဲ့။

“လိုရင်းပြောရရင်တော့ သမုဆွေနဲ့ပျိုဝင်တို့ကိစ္စပေါ့ဗျာ”

အခြေအနေကိုသိရန်အတွက် သူက တာအထွက်တွင် ဆောင့်တွန်းလိုက်ပါသည်။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် နိုင်တူးက တရူးရူးတရဲ့ဖြစ်သွားတော့၏။

“အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

“ခင်ဗျားကို ဖခင်စိတ်ရှိတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်။ ဖခင်စိတ်ရှိလို့လည်း ခင်ဗျား ပျိုဝင်ကို လာတွေ့

တာပေါ့”

သူက လေပြည်အေးနှင့် ပြန်ပြောတော့ နိုင်တူး ငြိမ်ကျသွားရ၍ နိုင်တူးဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာ သူရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။

“သမုဆွေ တော်တော်စိတ်ထိခိုက်နေတယ်။ ခင်ဗျားကို မြင်မြင်ချင်း နှလုံးရှောခံရသွားမလားလို့တောင် ကျွန်တော် ထင်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ကိစ္စအတော်များများကို ကျွန်တော်သိပြီးပါပြီ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျား သမုဆွေကိုလွှတ်ပေးထားသင့်ပြီ”

“ဘာ!”

“ယောက်ျားမရှိဘဲ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝက လွယ်မယ်ထင်သလား။ မွေးပြီးကျွေးရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကရော။ ပြီးတော့ လိုလေသေးမရှိပုံပိုးပေးရတဲ့မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ရော။ တကယ်တော့ သမုဆွေဟာ ဘဝပမ်းနေပါလိမ့်မယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲအချိန်တွေကို ရုန်းကန်ခဲ့ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီကလေးကို သူမမွေးခဲ့ရင်လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့သူ့ရဲ့အခြေအနေကို ခင်ဗျားအသိဆုံးဖြစ်

မှာပါဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ရင်သွေးကိုလွယ်ဖို့ဆိုတာ သမုဆွေအတွက် ဘယ်လောက်ခက်ခဲလိမ့်မလဲ”

“ဒါတော့ဒါပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပျိုဇင်က...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားသမီးပါ။ ဘာလဲ... ခင်ဗျားက ပျိုဇင်ကိုခေါ်သွားချင်လို့လား”

သူ့ရဲ့မေးခွန်းအဆုံးမှာတော့ နိုင်တူး ငြိမ်ကျသွားရပါတယ်။

“တရားဥပဒေအရ ခင်ဗျားခေါ်လို့မရဘူး။ မိုက်ရှူးရဲဆန်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ နစ်နာတာက ပျိုဇင်ပဲ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ဒဏ်ကို သမုက ဒုတိယအကြိမ်ဆက်ခံရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့က ယောက်ျားတွေပါဗျာ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အကြိမ်ကြိမ်မသတ်သင့်ပါဘူး။ ဟိုးတုန်းက ဆင်ခြင်ဉာဏ်နည်းခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ အသက်တွေလည်း ရလာခဲ့ပြီလေ။ သမုဆွေအပေါ် အခဲမကြေဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင် ပျိုဇင်အတွက် စဉ်းစားသင့်တယ်”

“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်နေရာဝင်ယူတော့မလို့လား”

“အဲဒါက သမုဆွေလက်ခံမှုပါ။ ကျွန်တော် ခုလိုပြောနေတာတွေက ကိုနိုင်တူးအပေါ်ရော သမုဆွေအပေါ်ရော ဝေတနာနဲ့ပါ”

“ကျုပ်အပေါ်... ဟုတ်လား”

“ကိုနိုင်တူးကို နောက်ထပ်အမှားမတွေ့စေချင်ဘူး။ ပြီးတော့ သမုဆွေရဲ့ဘဝကိုလည်း နောက်တစ်ကြိမ်မထိခိုက်စေချင်ဘူး”

“ခင်ဗျားက ပညာတတ်ပီသသားပဲ။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေက ပိုကြောက်ဖို့ကောင်းတာ။ ပထွေးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အဖေရင်းဖြစ်မလာနိုင်ဘူး”

“မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျားစကားက မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဘဝနာထားခဲ့ရသူပါ။ ပွိုင့်ဇင်နဲ့ကျွန်တော့်ဘဝ သိပ်မကွာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေကတော့ သမုဆွေလောက်သတ္တိမရှိဘူး။ တခြားယောက်ျားကိုအားကိုးတယ်။ သမုဆွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို အားမကိုးချင်ဘူး”

“ကျုပ်နောက်မဆုတ်နိုင်ဘူး။ သမုဆွေကိုမချစ်ပေမယ့် ပွိုင့်ဇင်ကိုတော့ တွေ့ချင်တယ်”

“သမုဆွေနဲ့ခင်ဗျားက မဖြစ်နိုင်မှန်း ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွိုင့်ဇင်ကတော့ ခင်ဗျားသမီးမို့ ခင်ဗျားတွေ့ချင်မှာပေါ့။ တွေ့ရတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားက အဖေအရင်းပဲ”

“ဘယ်လို”

“ပွိုင့်ဇင်ရေ... သမီး။ ခဏ... ဦးနား လာပါဦး”

ဥဩညိုက အသံပြုလိုက်လျှင် ပွိုင့်ဇင်နှင့်အတူ သမုဆွေကိုပါ အခန်းထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

“ဆောရီး... ကိုနိုင်တူး၊ ကျွန်တော်က အားလုံးကို ပြေလည်စေချင်လို့ပါ။ သမု လာဝင်ထိုင်လေ”

ဥဩညိုက လူကြီးတစ်ယောက်လိုဆိုလျှင် နိုင်တူးတစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးကျန်ရစ်ပါသည်။

“သမုဆွေ၊ မင်းက ဘယ်က ဘယ်လို”

“အစကတော့ ငါလည်းလက်မခံချင်ဘူး နိုင်တူး။ ဒါပေမဲ့ သေချာတွေးကြည့်တော့လည်း ကိုဥဩညိုရဲ့စကားတွေက ယုတ္တိရှိပါတယ်။ ဒါကိုမှလက်မခံရင် လူကြီးတွေသိပြီး အားလုံး စိတ်ညစ်ကြလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ နင့်ကိုမှန်းနေရတဲ့ငါကလည်း ပင်ပမ်းနေပြီ။ ငါ့ကိုကူညီပါ နိုင်တူး။ ငါအေးအေးဆေးဆေးနေချင်ပြီ။ သမီးကို နင်လာတွေ့ချင်တဲ့အချိန် အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ရအောင် ငါစိစဉ်ပေးမှာပါ။ ပြီးတော့ သမီးကိုလည်း နင်ဟာ ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြထားပါတယ်”

ဟု သမုဆွေကဆိုလျှင် နိုင်တူးမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စများ တွဲခိုနေရပါသည်။

“သမီး... အဲဒါ သမီးရဲ့ဖေဖေပဲ”

ဟု ဥဩညိုကဆိုလျှင် သမီးက ဥဩညို၏ရင်ခွင်ထဲ သို့ တိုးဝင်ကာ သူ့ကိုကြောက်ရွံ့သလိုကြည့်နေ၍ သူ့ရင်ထဲ နာကျင်စွာခံစားရပါသည်။ ဒါ သူလုပ်တဲ့အပြစ်တွေကြောင့် သူပြန်ခံစားရတာလား။ ကြည့်ပါဦး... သမီးက သူ့ကိုလူဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ကြည့်နေလိုက်တာ။

“သမီး... ဖေဖေဆီလာပါဦးကွာ”

နိုင်တူးက လေသံပျော့လေးနှင့်ပြောလိုက်ပေမယ့် သမီးကတော့ ဥဩညို၏ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်နေခဲ့ပါသည်။

“သမီး... သွားလိုက်လေ”

ဥဩညိုကပြောပေမယ့် သမီးရဲ့အကြည့်တွေက စိမ်းနေခဲ့ပါသည်။ နိုင်တူးမျက်ရည်ကျမိပါ၏။ နိုင်တူး၏မျက်ရည်များကြောင့် သမုဆွေပင်လျှင် အံ့အားသင့်နေရပါသည်။

“သမီးက ငယ်သေးလို့ပါ နိုင်တူး။ အရမ်းဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ ကြီးတော့လည်း နားလည်သွားမှာပါ”

“အဲဒီလိုမပြောနဲ့ သမုဆွေ။ မင်း အဲဒီလိုပြောနေရင် ငါပိုပြီးရှက်တယ်။ ငါ့ကိုအဲဒီလိုကြင်ကြင်နာနာမပြောပါနဲ့”

နိုင်တူးရင်ထဲ အမှန်တကယ်ဝမ်းနည်းနေရတယ်ဆိုတာ

သူမခံစားမိနေပါ၏။

“ပြီးတော့ ငါ့အကြောင်း သမီးကိုမပြောပြပါနဲ့တော့။ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသွားရင် ငါ့ကို သမီးမုန်းနေလိမ့်မယ်။ ငါ့ကို မင်းရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းဆက်ဆံရင် ပိုကောင်းမယ်သမုဆွေ။ ခုတော့ မင်းက... ဟာကွာ”

ဟုဆိုကာ မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးနှင့်သုတ်ရင်း...

“ငါ့သမီးက ငါ့ကိုရွံ့မုန်းကြီးဖြစ်သွားမှာကို ငါကြောက်တယ်”

နိုင်တူး၏စကားများကြောင့် သူမမျက်ရည်ကျမိသွားပါသည်။ နိုင်တူးက တစ်ချိန်က ဆိုးမိုက်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ သိပ်ကိုသိတတ်နေပါပြီလေ။ ဒါက ရင်သွေးဆိုသည့်အသိကြောင့်လား။

“သမီးကို နင်မမုန်းစေရပါဘူး နိုင်တူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်က ဖခင်လေ။ သမီးကို ငါငရဲမပေးဝံ့ပါဘူး။ ငါဆုံးမမှာပါ။ ငါက ဆုံးမထားမှာမို့ နင်လွမ်းတဲ့အချိန်မှာ လာတွေ့ပါ”

ဟုဆိုတော့ နိုင်တူးက ထိုင်နေရာမှထရပ်ပြီး ဥဩညိုနားတွင် ငုတ်တုပ်ထိုင်လိုက်ကာ သမီးကိုငုံမွှေးလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်တာဝန်မကျေနိုင်ခဲ့တာတွေကို ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ယူလိုက်ပါ ဥဩညို။ ကျုပ် ခင်ဗျားကိုစော်ကားမိခဲ့ရင် တောင်း

ပန်ပါတယ်။ ကျုပ်သဘောပေါက်သွားပါပြီ။ တခြားလူတွေထက် ခင်ဗျားလက်ထဲမှာဆို သမီးကိုပိုစိတ်ချပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ ကိုနိုင်တူ။ ခင်ဗျား တကယ်ပဲ ဖခင်ကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

“ကျုပ်သွားမယ်”

ဟုဆိုကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်မည်ပြုပြီး သမုဆွေကိုကြည့် ကာ...

“အရာအားလုံးအတွက် ငါတောင်းပန်ပါတယ် သမုဆွေ ငါ မင်းကိုမနှောက်ယှက်တော့ပါဘူး။ မင်း စိတ်အေးချမ်းသာရှိ နေပါတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ငါလည်း စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေပါမယ်”

“ကျေးဇူးပဲ နိုင်တူရယ်၊ တကယ်ပါ။ ငါ့ရင်ထဲက အစိုဓာတ် အခဲကို ချေဖျက်နိုင်အောင် ထွက်ပေါ်လာပေးတဲ့အတွက်လည်း ကျေးဇူးပါ”

“အဲဒီအတွက်ဆို နန်းစဉ်ဆက်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက် ပါ”

ဟုသာပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။ ပါးမုဖျက် ရည်စလက်ကျန်များကိုသုတ်ရင်း နန်းစဉ်ဆက်၏ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်တွင်...

“နင်ဘယ်လောက်ရဲခဲ့သလဲ နိုင်တူ”

“အထုံးဖြည့်သွားတာကလွဲလို့ ဘာမှမရဘူး”

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟယ်”

“ဥဩညိုက လူကောင်းတစ်ယောက်ပါ။ သူနဲ့ဆို ပျို ဇင့်ကိုစိတ်မချစရာမရှိဘူး။ ငါ့ထက်တောင် ပျိုဇင့်အပေါ် ကောင်း နိုင်ဦးမယ့်သူပါ”

“နိုင်တူ... နင်ရှေးသွားပြီလား”

“ရှေးတာက ငါမဟုတ်ဘူး နန်းစဉ်ဆက်။ မင်း”

“ငါက...”

“ဥဩညိုက မင်းရည်းစားဆို”

“အဲဒီတော့”

“ငါ့အမြင်တော့ ဥဩညိုက သမုဆွေကိုပဲကြိုက်တာ ပါ။ အဲ့လောက်ကြိုက်လို့လည်း အဲဒီလိုလုပ်နေတာပေါ့”

“နင် ဒီအတိုင်းလက်လျော့တော့မှာလား”

“ငါ သမုဆွေအပေါ် ထပ်ပြီးမလုပ်ရက်တော့ဘူး။ ထပ် ပြီးလုပ်ရင်လည်း ငါလူမဟုတ်တော့ဘူး။ ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေဟာ တကယ့်ကိုရှက်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ပျိုဇင့်က နင့်သမီးနော် နိုင်တူ”

“ငါ့သမီးမို့ ငါလွှတ်ပေးခဲ့တာပေါ့။ ဘာလဲ... မင်းပုံစံက မကျေနပ်ဘူးလား”

“ရတယ်လေ၊ နင်နဲ့ညှိမရရင် မြေးရူးတဲ့နင့်အမေနဲ့ညှိမယ်”

“မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်ချင်တာလား နန်းစဉ်ဆက်။ ငါ့သမီးရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေထိခိုက်လို့ကတော့ ငါလုံးဝကြည့်မနေဘူးနော် နန်းစဉ်ဆက်။ ငါက ပညာမတတ်ဘူး၊ ငါ မိုက်ရူးရဲဆန်မှန်းလည်း နင်သိမှာပါ။ ငါက မုဒိန်းမှုနဲ့ထောင်ကျခဲ့တဲ့လူ။ ငါမလုပ်ရဲတဲ့ကိစ္စ ဘာမှမရှိဘူး။ ဒါကို မင်းသဘောပေါက်ထား”

နိုင်တူး၏ခြိမ်းခြောက်သံအောက်တွင် နန်းစဉ်ဆက် ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရတော့၏။

နန်းစဉ်ဆက်က သမုဆွေနှင့်ဥသည့်တို့ကို မကြောက်ပေမယ့် နိုင်တူးကိုတော့ ကြောက်ရပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နိုင်တူးဟာ တကယ့်ကိုမိုက်ရူးရဲဆန်မှန်းသိနေလို့ပါ။

သူမကလည်း ဦးနှောက်ရှိတဲ့မိန်းမမို့ သမုဆွေနောက်တစ်ယောက်အဖြစ်မခံနိုင်သလို သမုဆွေလောက်လည်း သတ္တိမရှိပါချေ။ သေချာပါပြီ။ နန်းစဉ်ဆက်ဆိုတဲ့သူမက သမုဆွေတို့ကို ဆက်လက်၍ ဒုက္ခပေးနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူးလေ။

ဒါက ဖခင်ကောင်းဖြစ်ချင်သည့်နိုင်တူးကို ကြောက်၍ ပဲဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နိမိတ်

BURMESE
CLASSIC
.com

တစ်နှစ်ခန့်ကြာသော်

BURMESE
CLASSIC
.com

ဆန်း (၂၆)

“သမုရေ၊ ကိုယ်ပြန်လာပြီ”

ဟုဆိုကာ သမီးကိုလက်ဆွဲရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသည့်
သူ့ကို သမုက ကြိုဆိုနေခဲ့ပါပြီ။

“မေမေ”

ဟုဆိုကာ သမီးက သူမကိုသိုင်းဖက်လျှင် သူက သမီး
ကိုပြန်ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး...

“ဖြည်းဖြည်း သမီး၊ သမီးမေမေရဲ့ခိုက်ထဲမှာ ကလေး
ရှိနေပြီလေ”

“ဪ... သမီးမေသွားလို့”

“ဖေဖေနဲ့မေမေရော”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဘုရားသွားကြတယ်”

“ဟုဆိုပြီး သူ့လက်ထဲမှအိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။

“ကို. . . ကေသီက စာရင်းစာအုပ်ပေးခဲ့သေးသလား”

“အင်း. . . ပေးခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ မော်ဒယ်လ် ကေထူး
မောင်က နိုင်ငံခြားချစ်ကြည်ရေးပွဲရှိတယ်လို့ပြောတယ်။ သမုရဲ့
လက်ရာကို လိုချင်တယ်တဲ့”

“မနက်ဖြန် ရုံးတက်ဦးမှပဲ”

“ကိုယ်တို့ကလေးတော့ ကြီးလာရင် ကိုယ့်ကိုအပြစ်
တင်တော့မှာပဲ။ အိမ်မှာပဲ နားပါသမုရယ်။ ဒီခိုင်းဆွဲပေးလိုက်၊
ကိုယ်ကြည့်ရှုင်းလိုက်မယ်”

“ကို ပင်ပန်းပါတယ်၊ ကိုက အလုပ်တွေများတဲ့ဟာကို”

“မပင်ပန်းပါဘူးဗျာ၊ သမီးရယ် သမုရယ် ဒီမျက်နှာလေး
တွေကြောင့် မောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး။ ဟော! နောက်ဆို
ရင် တစ်ယောက်က ထပ်တိုးဦးမယ်”

“ကို၊ မနက်ဖြန် သုံးလပြည့်ပြီနော်၊ သမီးကို နိုင်တူးနဲ့
ပေးတွေ့ရမယ့်ရက်ပဲ”

“သိပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီဖေဖေကို သမီးသနားတယ် မေမေ”

ဟု သမီးကဆိုတော့ သူ့ရောသူမပါ သမီးကိုကြည့်မိ
သွားပါသည်။

“အဲဒီဖေဖေကို သမီး ဝတ်စုံပေးချင်တယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီဖေဖေက အာရမ်းငိုတာပဲ။ သမီးစိတ်ညစ်တယ်”

“အဲလိုမပြောရဘူး၊ သမီး ငရဲကြီးလိမ့်မယ်။ အဲဒါ သမီး
ရဲ့ဖေဖေလေ သမီးရဲ့”

“သမီးရဲ့ဖေဖေက ဒီမှာလေ မေမေရဲ့”

သမီးစကားကြောင့် သူ့ရောသူမပါ ပြုံးမိလိုက်ပါသည်။
နိုင်တူးရယ်. . . စိတ်မကောင်းပါဘူး။ နင်ချကျွေးခဲ့တဲ့အဆိပ်တွေ
က အခုထိမပြယ်နိုင်သေးဘူးလေ။ ဒါပေမဲ့ နင့်ရဲ့စိတ်ရင်းစေတနာ
ကို သမီး တစ်နေ့နားလည်လာလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်ပါတယ်။
အဲဒီအချိန်တော့ သမီးရင်ထဲကစကားသံကို နင်နားထောင်ဦးပေါ့။